

Giới thiệu Độc Sư Đa Nghề

Truyện online hay của tác giả IRYS thuộc thể loại dị giới nữ cường nói về Diệp Tiêu Linh lại sống lại một lần nữa, được hồi sinh lại một lần nữa, thân phận này và thân phận khi xưa, chẳng có gì khác nhau cả, thể giới nàng đang tiếp tục sống đây, cũng chẳng có gì xa lạ cả.

Vẫn là một thể giới Hỗn Độn, vẫn là một thể giới mà nàng từng biết, nhưng lại cách lúc nàng sống đến 1000 năm.

Sống lại? Ta vẫn là một độc sư, ta vẫn như vậy, vẫn lang thang, vẫn không nhà, ta làm mọi chuyện, từ việc làm một nô lệ thấp hèn, làm một tên siêu trộm, làm một nữ vương ta đều làm hết, không gì là ta không làm được cả.

Ta sống lại, chỉ muốn chết đi, nhưng lại không thể, vậy ta sẽ phải làm gì đây?

Chính bởi những yếu tố chết đi sống lại của thể loại xuyên không hay một lần nữa đưa bạn đọc đến với thể giới đầy thú vị. Mời các bạn cùng theo dõi truyện Độc Sư Đa Nghề để tìm kiếm câu trả lời nhé.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sư Đa Nghề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Sống Lại Lần Nữa.

- Ta ước gì ta có thể lại một lần nữa được là nô lệ của người, ta thật sự muốn được ở bên cạnh người.
- Ta yêu người Linh, nhưng ta lại không thể để tình yêu đó cho nàng được, ta xin lỗi.
- Người thật sự rất mạnh, nếu được sống lại một lần nữa, ta lại muốn làm chủ nhân của người một lần nữa, nhưng bên cạnh việc làm chủ nhân của người, ta lại muốn làm bạn của người.
- Người là đứa con của ác quỷ, bằng chứng là người có Demon, chỉ có đứa con của ác quỷ mới có được Demon.
- Ta nguyện rửa người, người mãi mãi sống trong cô độc.

Trong đầu của Diệp Tiêu Linh không hiểu vì lý do gì mà cứ xuất hiện liên tục những hình ảnh, những câu nói của những người đã từng bên cạnh nàng, đã vì nàng mà chết cả những người chết dưới tay nàng, tất cả đều lần lượt hiện ra trong tâm trí của nàng.

- Ta ước, những người bên cạnh ta sẽ không chết, những người ta yêu thương sẽ không phải vì ta mà ra đi.
- Ta ước, ta có thể cười, có thể khóc, dù là giả tạo đi nữa, ta cũng muốn được cười một lần, được một lần vì những người ta yêu thương.
- Ta ước, ta có thể gặp lại mọi người mà ta yêu thương một lần nữa.
- Ta ước, ta có thể chết đi.

Những lời ước của Diệp Tiêu Linh được nói ra, nàng đau đớn, điều ước cuối cùng của nàng vừa được nói, nàng liền lấy Demon đâm vào trái tim của mình.

Trong đầu của nàng lúc này hiện lên thật nhiều ký ức.

Cảnh tượng chính bản thân mình giết đi gia đình của mình, giết cha mẹ, giết anh chị, giết những người ở trong tộc, diệt luôn cả một đất nước phồn vinh.

Nhìn thấy nàng trên chiến trường, những con mãnh thú cố gắng giết nàng, chỉ cần giết được nàng chúng sẽ được tự do.

Diệp Tiêu Linh cũng muốn sống, như đang với thân phận nô lệ, Diệp Tiêu Linh bắt buộc phải giết bọn chúng.

Bao nhiêu hình ảnh của vạn năm qua ủa vào trong đầu của Diệp Tiêu Linh.

Diệp Tiêu Linh thăm hận chính mình, tại sao mình lại không thể cười khi có người ở bên cạnh mình, chộc cho mình cười? Tại sao mình lại không thể khóc cho những người đã vì mình mà chết đi. Tại sao? Tại sao? Tại sao?

Diệp Tiêu Linh cho đến bây giờ cũng chẳng có cười, cũng chẳng có khóc, nàng nhìn dòng máu đỏ tươi đang chảy từ người mình xuống nền đất.

Vết thương đang cố lành lại, Diệp Tiêu Linh cảm thấy vết thương đang muốn cầm máu, liền mạnh tay, đâm Demon vào sâu trong trái tim.

Đôi mắt Diệp Tiêu Linh bắt đầu nặng trĩu, cả cơ thể cũng bắt đầu lạnh đi, nàng biết rõ, đây chính là cảm giác khi mình chuẩn bị chết.

Cuối cùng thì ta cũng đã chết đi.

Diệp Tiêu Linh than lên một tiếng trong lòng, nàng ngã xuống mà chết đi trong lạnh thẳm, chết tại một khu rừng hoang vắng, chết trên biển máu của bản thân.

Cái chết đối với nàng là được giải thoát như vậy sao?

- Tại sao ta lại còn ý thức? Nơi này là nơi nào?

Diệp Tiêu Linh cảm thấy mình như vẫn còn ý thức, mở mắt ra nhìn trước mặt của mình là một dải ngân hà với vô vàn vì sao.

Một người, không, đúng hơn là một con quỷ, Diệp Tiêu Linh là lần đầu tiên nhìn thấy một con quỷ, kinh ngạc thì có kinh ngạc như sắc mặt lại không hề có một chút biểu hiện nào, không kinh ngạc cũng không hoảng sợ, chỉ có lạnh nhạt.

Con quỷ này, thật sự chẳng giống như trong trang sách đã từng ghi chép lại chút nào.

Nước da của quỷ lại trắng nhợt nhạt thì có phần giống, nhưng còn sừng và răng nanh thì lại chẳng có, mái tóc bị che khuất đi bởi lớp áo choàng đen bên ngoài, lộ ra đi cả khuôn mặt, nhưng mái tóc lại vô cùng khó thấy.

Đôi mắt của quỷ đỏ rực như ngọn lửa, như một viên đá đỏ soi dưới ánh sáng mặt trời.

Cái mà làm cho Diệp Tiêu Linh để ý nhất đó chính vòng ma pháp sau lưng của con quỷ này, một vòng ma pháp đỏ sặc như được vẽ bằng máu.

- Ngươi là ai?

Diệp Tiêu Linh cứ thấy mặt đối mặt như vậy cũng chẳng có tác dụng gì, lên tiếng đầu tiên.

- Tên của ta là Diệp Tiêu Linh.

Diệp Tiêu Linh nghe được câu trả lời liền phản bác, quát:

- Không phải!

Con quỷ kia cười nhẹ một cái, nhìn Diệp Tiêu Linh, lại lần nữa trả lời:

- Ta chính là ngươi, sâu bên trong ngươi, chính là ta. Ta luôn tồn tại trong người của ngươi, trong cái nhà tù linh hồn của ngươi.

"Nhà tù" Diệp Tiêu Linh không hiểu rõ, nhìn con quỷ trước mặt, nàng để ý cái vòng ma pháp kia, chỉ tay vào vòng ma pháp, nói:

- Cái đó, là ai đã vẽ lên và ám lên người ngươi, để ngươi ám vào ta?

Con quỷ kia lại cười:

- Ai là người sinh ra ngươi? ai là người lợi dụng ngươi nhiều nhất? Đó chính là người đã ép ta vào bên trong ngươi, biến ngươi thành đứa con của ác quỷ.

Diệp Tiêu Linh chỉ cần nghe câu hỏi đầu thôi là biết ngay được người đó là người nào, chính là mẹ của nàng, nhưng nàng lại hận, hận người đó sâu đậm, hận đến mức không muốn nhắc đến tên, hay muốn gọi người đó một tiếng "mẹ".

Con quỷ trước mặt nhìn Diệp Tiêu Linh, dù nàng không biểu hiện gì, dù nàng không lên tiếng, nhưng nó đã biết hết tất cả.

Vòng ma pháp sau lưng con quỷ duy chuyển đến người của Diệp Tiêu Linh, nhập vào người nàng, tạo thành những vân ấn trên cánh tay của nàng.

Con quỷ lên tiếng:

- Bây giờ ngươi đã tự kết liễu đời mình, ta được tự do, vân ấn này, sẽ không bao giờ hiện ra nữa, nhưng nó lại có một công dụng, công dụng để nguyên rủa.

Lại nghe đến "nguyên rủa" Diệp Tiêu Linh lại chẳng muốn nghe đến cái từ này chút nào, vì nó mà nàng gặp điều điều buồn phiền.

- Lời nguyên này chính là ngươi mãi mãi không bao giờ chết, dù ngươi có dùng cấm thuật, dùng Demon để diệt của linh hồn vẫn sẽ không làm ngươi chết đi được.

- Ngươi sẽ sống lại, vẫn có ký ức của kiếp trước, vẫn sẽ có sức mạnh như trước, ngươi vẫn bị cái vận mệnh như trước.

- Nhưng, vì trước khi chết người đã ước, ta sẽ thực hiện ba điều ước của người, điều ước thứ tư của người sẽ không thể thực hiện được.

Diệp Tiêu Linh nhìn con quỷ, không kích động, không động tâm, không cười, nàng vẫn như trước vẫn lạnh nhạt lên tiếng:

- Ta sống lại, vẫn như trước kia, vẫn là cái vận mệnh bị người thân bỏ rơi, bị người thân lợi dụng, bị bán thành nô lệ, lang thang đầu đường xó chợ, không nhà không cửa?

Con quỷ kia gật đầu:

- Chính xác. À đúng rồi, ta xem quên mất, vân ấn kia có tác dụng phụ, tóc và mắt của người sẽ đều giống như ta, đều chỉ có một màu huyết sắc, một màu máu tuyệt đẹp và sáng chói như đá quý đỏ.

- Diệp Tiêu Linh, nhờ cái chết của người mà ta được tự do, còn người bị giam cầm trong cuộc sống bất tử, nhưng cũng vì người chết đi mà Demon nhận người làm chủ nhân.

Âm thanh của con quỷ kia càng lúc càng nhỏ dần, cùng theo hình bóng càng lúc càng nhạt dần.

Trước mặt Diệp Tiêu Linh lại một lần nữa là một màu đen.

Diệp Tiêu Linh lại một lần nữa mở mắt ra.

Nhìn trước mặt nàng là những đứa trẻ tay chân đeo còng sắt, tất cả những đứa trẻ ở đây đều là từ năm đến bảy tuổi, bọn trẻ này đều mặc một bộ đồ màu trắng rách nát, trên người còn có một vài vết thương do roi để lại.

Nhìn lại bản thân cũng chẳng khác gì, Diệp Tiêu Linh cũng chẳng thất vọng gì, nàng đã sớm đoán được hình ảnh này sẽ hiện ra.

Không cần nhắm mắt tính tu lại trí nhớ thì cũng biết được, là gia đình nàng bán nàng thành nô lệ, và mình đang ở trên tàu bán nô lệ, cùng với những đứa trẻ được đem bán cùng.

- Linh Linh cậu dậy rồi sao?

Một cậu bé nằm tựa vào vai của Diệp Tiêu Linh, tỉnh dậy, dụi dụi đôi mắt to tròn của mình, nhìn Diệp Tiêu Linh, hỏi.

Diệp Tiêu Linh gật đầu, cậu bé trước mặt này tên là Kiên Gia, cậu ở trong một gia tộc chiến binh như lại bị người khác bắt đi đem bán thành nô lệ, trên con tàu này cậu chỉ thân có mỗi Diệp Tiêu Linh.

Kiên Gia cảm giác con tàu đang đến cảng, thầm nói cho Diệp Tiêu Linh:

- Linh Linh, tàu sắp vào bờ rồi, chúng ta sắp bị bán rồi, phải làm sao đây?

Diệp Tiêu Linh lắc đầu, nàng không biết nên nói thế nào chỉ biết lắc đầu biểu hiện cho việc mình không biết nên làm gì.

- Các người còn muốn ngủ đến khi nào, dậy hết cho ta.

- Vụt...vụt...vụt.

- Bốp, bốp, bốp.

Một tên đại hán đi xuống, vừa nói vừa vung roi đánh những đứa trẻ, những đứa trẻ bị đánh oa oa khóc, nhưng có khóc cũng vô dụng.

Những đứa trẻ lớn hơn vài tuổi rất biết điều, khi bị đánh chúng không dám khóc, nhìn những đứa trẻ đang khóc kia, bịt miệng chúng lại.

Vì tất cả những đứa trẻ ở đây đều biết rằng, nếu bị đánh mà khóc thì sẽ bị đánh cho đến khi nào hết khóc.

Chính vì thế mà bọn chúng chỉ biết nghe lời, cứ để những người kia đánh, không dám lên tiếng.

Trong những đứa trẻ bị đánh cũng có cả Diệp Tiêu Linh, nàng bị đánh kiểu này cũng thấy nhiều rồi, từ kiếp trước đến kiếp này đều như vậy, nên chỉ có một chút cảm giác đau đớn mà thôi.

Kiên Gia thì không bị gì hết, vì cậu đã được Diệp Tiêu Linh che lại, Diệp Tiêu Linh chưa bao giờ làm điều gì đó cho Kiên Gia, chỉ có Kiên Gia làm cho nàng, lúc nào cũng che chở cho nàng, nên bây giờ, Diệp Tiêu Linh muốn làm một cái gì đó để Kiên Gia có một chút hình ảnh mình trong trí nhớ.

Tên đại hán kia đi xuống, hán lấy một sợi xích dài, nối còng tay của người này đến người khác, kéo thành một đoạn dài, đi lên boong tàu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sư Đa Nghề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Ngũ Độc Tán.

Những đứa trẻ nô lệ ở trên boong tàu không hề đi xuống dưới mặt đất một bước nào cả.

Những người muốn mua nô lệ, cũng chẳng cần đến phòng đấu giá, chỉ cần lên tàu, nhìn nô lệ nào vừa mắt là mua.

Những nô lệ lần lượt đều ra đi, chỉ riêng Diệp Tiêu Linh vẫn còn ở nguyên trên tàu, nằng cứ ở đó, không một ai đến mua, không một ai thèm liếc nhìn.

Vì sao?

Vì nàng quá mức kinh dị, có ai mà mắt đỏ và tóc cũng đỏ chưa? Chỉ có ma quỷ mới có màu sắc như thế nào, nên tất cả mọi người nghĩ tốt nhất là không nên mua nàng.

Diệp Tiêu Linh đứng ở boong tàu, từ sáng đến trưa nắng, từ trưa lại đến tối, chẳng có ai đến mua cả.

Những nô lệ khác thì đều đã được bán hết, nếu Diệp Tiêu Linh không có ai mua thì sẽ có hai con đường.

Một là bị đám người kia chơi đùa, sau đó là ném vào trong chỗ của nô lệ, từ nô lệ được đem đi bán, biến thành nô lệ tình dục cho đám người trên tàu.

Hai là sẽ bị biến thành thức ăn cho ma thú, yêu thú và huyền thú.

Nửa đêm rồi, cũng chẳng có lấy một người đến, những tên ở trên tàu bắt đầu chịu không nổi nữa rồi.

Diệp Tiêu Linh sao lại không biết được tâm tư của những người này? Nàng cũng đã chuẩn bị tinh thần rồi, Demon cũng đang ở trên người của nàng, chỉ qua là được cất giữ ở bên không gian ma pháp.

Cái cơ thể chỉ mới có bảy tuổi này mà để cho đám người kia chơi đùa thì đúng là không ổn chút nào.

Lúc mà bọn người ở trên tàu đến gần nàng quá mức rồi thì lại có một nam nhân chạy lên.

Vừa chạy lên hần thở hồng hộc, lên tiếng:

- Còn nô lệ nào không?

Đám người đang có ý định xấu xa kia dừng hẳn lại, nói:

- Còn một.

Nam nhân này nhìn lên, thấy một đứa nhóc, không rõ nam nữ, mái tóc hay mắt đều chỉ có một màu đỏ dọa người như ma quỷ.

Hắn ta thờ dài, ném cho đám người kia một túi tiền, kiêu kiêu ngạo ngạo:

- Ta mua nô lệ này tiền dư không cần thối.

Hắn thật sự không dám động chạm vào Diệp Tiêu Linh, nắm lấy còng tay kéo nàng đi.

Diệp Tiêu Linh nhìn biểu hiện của tên nam nhân này là biết ngay được hắn có gia thế như thế nào rồi.

Hắn ta trừ khi là một người ở trong gia tộc quyền quý mới không dám đụng vào người Diệp Tiêu Linh, vì bọn người quyền quý luôn cho rằng bọn nô lệ là những kẻ bẩn thỉu, dơ bẩn.

Mà cũng phải, những người mua nô lệ, không phải là những người có quyền có tài phú thì cũng là những người muốn thể hiện.

Tên nam nhân này càng kéo sợi xích thì càng cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng hắn không muốn nhìn thấy hình dạng dọa người kia của Diệp Tiêu Linh, nên liền làm lơ, coi như không có gì xảy ra.

Diệp Tiêu Linh đi cùng người này, đến một nơi rộng lớn, nhìn sơ lượt Diệp Tiêu Linh cũng biết được, nơi này chính là một cái trường học.

Diệp Tiêu Linh không biết cái tên kia muốn dẫn nàng đi đâu, nhưng vẫn cứ đi theo sau lưng hắn ta.

Tên nam nhân này, cứ đi về phía trước, đến một căn phòng, Diệp Tiêu Linh ở ngoài căn phòng đó, ngược nhìn lên cái bảng, ghi "Phòng hiệu trưởng".

Bây giờ nàng biết rõ là hắn muốn đưa nàng vào phòng hiệu trưởng rồi, nhưng mục đích là gì thì vẫn quá mơ hồ.

- Hiệu trưởng, theo sự phân phó của hiệu trưởng học trò đã mua về được một nô lệ.

- Rằm!

Tên nam nhân vừa mới cung kính nói xong thì lại nghe tiếng đập bàn từ lão hiệu trưởng, rồi lại nghe tiếp tiếng quát mắng:

- Có ai đi mua nô lệ như ngươi không? Ta kêu ngươi đi từ lúc bảy giờ sáng, tại sao đến mười hai giờ đêm mới có nô lệ? Hà Gia Minh ngươi giải thích cho ta nghe đi, ngươi có xem ta là hiệu trưởng không?

Hà Gia Minh, nghe quát mắng, ấp úng, lên tiếng:

- Cái này... Hiệu trưởng, chẳng phải ngài nói là trong nô lệ có người mà người cần sao? Nếu như đến sớm sẽ phải tốn rất nhiều tiền, đến trễ chỉ còn có vài người, như vậy chẳng phải là sẽ giảm được chi phí sao?

Những quyển sách trên bàn của hiệu trưởng, lần lượt ném về phía Hà Gia Minh, Hà Gia Minh cũng chẳng ngu ngốc gì, ném hết những quyển sách mà hiệu trưởng ném tới.

Những quyển sách rơi vào tay Diệp Tiêu Linh, nàng rất nhẹ nhàng đã đón lấy được những quyển sách từ ngoài mà chẳng ai hay biết.

- Ngươi... giảm chi phí, nói hay lắm, giảm chi phí. Thật là tức chết ta mà, lỡ như người mà ta cần bị người khác mua được thì sao? Ngươi lấy cái gì để mà bồi thường, chiêm tinh thuật của ta cũng chẳng có nói trước được rằng người này sẽ 100% là về tay của ta. Ngươi...ngươi...thật là tức chết mà!

Lão hiệu trưởng cứ đứng chỉ chỏ, trách mắng, Hà Gia Minh một lúc lâu mới làm dịu được cơn tức giận của lão hiệu trưởng xuống.

Lão hiệu trưởng, uống một ngụm trà, thở dài một hơi, rồi hỏi:

- Vậy nô lệ đâu?

Hà Gia Minh cười hì hì, chỉ, về phía không gian trống rỗng:

- Nô lệ đó đi theo sau....

Bây giờ hắn nhìn lại mới thấy, ở dưới đất chỉ có hai cái, một là còng tay, hai là còng chân.

Mất của lão hiệu trưởng không nháy mà giật, nổi điên đùng đùng quát:

- Nô lệ đâu? Nô lệ đâu? Ngươi đừng nói với ta là ngươi để nô lệ chạy mất rồi? Ngươi muốn cái gì đây hả Hà Gia Minh, muốn ta đuổi học ngươi, ngươi mới chịu phải không?

- Hiệu trưởng bớt giận, bớt giận, ta đi tìm nô lệ đó về ngay.

Hà Gia Minh liền chạy ra ngoài, hắn theo đường cũ tìm kiếm Diệp Tiêu Linh, mà không để ý rằng, Diệp Tiêu Linh đang đứng ở hướng ngược lại với hướng hắn chạy đi, nàng đang thẳng thờ đọc những quyển sách mà lão hiệu trưởng vừa rồi ném ra.

Lão hiệu trưởng nhìn Hà Gia Minh chạy điên cuồng không để ý trời trăng mây gió gì cả, lão thở dài một hơi rồi ngồi xuống bàn, thói quen cũ, lấy một quyển sách ở trên bàn lên đọc.

Nhưng lấy thì hắn mới nhận ra, những quyển sách vừa rồi lão ném Hà Gia Minh mất rồi.

Nhưng khi lão nhìn ngoài cửa lại chẳng thấy quyển sách nào cả, liền kinh hồn đứng dậy.

Lão hiệu trưởng vừa đứng dậy, Diệp Tiêu Linh vừa bước vào, tay cầm những quyển sách, đưa đến bàn của lão hiệu trưởng.

Lão hiệu trưởng kinh ngạc về Diệp Tiêu Linh, không phải là vì hình dạng của nàng mà là vì trên tay nàng cầm những quyển sách mà lão vừa ném Hà Gia Minh, và cách mà nàng trả sách lại cho lão.

- Cháu là?

- Nô lệ.

Diệp Tiêu Linh trả lời nhanh chóng, chỉ cần hai từ đã nói hết thân phận của nàng cho lão nghe, và lão cũng đã hiểu tại sao trên tay của nàng lại cầm những cuốn sách kia.

- Bạn của ông bị gì?

Diệp Tiêu Linh đọc qua những quyển sách kia và nghe cuộc trò chuyện của hai người thì thấy chẳng ăn khớp chút nào.

Những quyển sách là nói về y thuật, về dược liệu, về triệu chứng và về căn bệnh.

Còn lão lại nói "chiêm tinh thuật của ta" thì Diệp Tiêu Linh liền biết lão là một ma pháp sư chiêm tinh hệ.

Ma pháp sư mà lại đi đọc sách luyện dược sư, thì chỉ có một lý do đó là có người đang bị bệnh, không phải người bình thường, chắc chắn phải là người rất thân nên lão ta mới đọc sách về y thuật.

Nếu là người bình thường thì lão sẽ làm ngơ đi.

Lão hiệu trưởng thoáng giật mình một cái, gật đầu, lên tiếng:

- Phải! Nhưng mà cháu....

Hiệu trưởng vẫn chưa nói hết lời, Diệp Tiêu Linh, đã cắt lời nói:

- Nếu như ta có thể trị đưa cho người đó, ông phải đáp ứng ta ba điều kiện.

Lão hiệu trưởng thoáng trầm tư một lúc, quả quyết:

- Nếu như cháu có thể cứu người đó, ta sẽ chấp nhận, nếu như cháu không thể cứu được thì..

- Ông có thể tùy ý dùng lấy ta, như thế nào cũng được.

Hiệu trưởng cười cười lắc đầu, trong đầu ông ta cũng là vang lên âm thanh:

- Trẻ nhỏ, vẫn là trẻ nhỏ.

Diệp Tiêu Linh sống cả vạn năm, không lý nào mà không học được thuật đọc suy nghĩ người khác.

Nàng nhìn lão ta, liền nghe được tiếng của lão ta suy nghĩ gì về nàng rồi.

Diệp Tiêu Linh đi theo lão ta, đến một căn phòng sau tú sách, vừa đi đến căn phòng, liền thấy ngay một người con gái đang nằm ở trên giường.

Lão hiệu trưởng cách xa người con gái đang nằm kia hơn mười bước chân.

Vừa đi tới một bước, liền bị Diệp Tiêu Linh kéo lại, hỏi:

- Ông có tiếp xúc với cô gái đó nhiều không?

Lão lắc đầu, lên tiếng:

- Từ khi cháu gái của ta như thế, ta đã mời các vị luyện dược sư về để trị, những người trị qua cho cháu gái ta đều chết một cách kì lạ, người còn sống sót duy nhất thì bảo ta không được đến gần cháu gái, nếu không sẽ bị chết.

- Ta cũng từ đó mà nghe theo, không đến gần nó quá mười bước, vị luyện dược sư còn sống sót kia thì chỉ trong vòng ba ngày sau là chết.

Diệp Tiêu Linh cũng chẳng kinh ngạc gì, nhìn cô gái này là biết ngay bị trúng độc rồi còn gì.

- Chẳng ai dám trị cho cô gái này đâu, cô ấy bị trúng Ngũ Độc Tán, người bị trúng độc này sẽ hôn mê liên tục hay nói đúng hơn là sống trong tình trạng thực vật.

- Những người đến gần cô ấy bị chết là vì mùi hương.

Lão hiệu trưởng kinh ngạc nhìn Diệp Tiêu Linh, hấn nhìn mà không nháy mắt một cái.

- Mùi hương?

Lão hiệu trưởng không biết mùi hương đó là gì, nên hỏi.

Diệp Tiêu Linh ở bên cạnh hắn, thờ dài một cái, thẳm than, quả thật học vẹt như ông ta chẳng thể nào có một chút xiu kiến thức về y thuật, rõ ràng có một quyển sách trong tay ông ta có nói về Ngũ Độc Tán, vậy mà!

- Ngũ Độc Tán là từ một loại phấn hoa độc ở trong rừng, nơi đặc biệt có sương mù dày, Ngũ Độc Tán có mùi hương thơm không quá nặng, cũng không quá nhẹ.

- Mùi hương này như mùi của hoa hồng, trong hương còn có vị ngọt, thơm, nồng và đắng, người bị trúng độc sẽ bị hôn mê đồng thời cũng sẽ bị biến thành một bông hoa, tỏa ra hương thơm chết người.

- Mùi hương do hoa tỏa ra làm người hôn mê, mùi hơn do người tỏa ra đương nhiên sẽ làm chết người.

Bây giờ lão hiệu trưởng đã hiểu tại sao những người khám bệnh cho cháu gái của lão đều chết không rõ nguyên do, chính là vì mùi hương do cháu gái của ông tỏa ra và cũng chính là lí do tại sao luyện được sư kia bảo ông không được đến gần.

- Có cách trị không?

Lão hiệu trưởng biết được bệnh tình của cháu gái, lão cũng vô cùng nôn nóng muốn cháu gái được hồi phục, hẳn chỉ còn có hy vọng vào Diệp Tiêu Linh mà thôi.

- Có.

- Đó là gì?

Lão ta lại quá là nôn nóng nữa rồi, chỉ nói có thôi mà lão đã liền hỏi lại ngay lập tức mất rồi, xem ra cháu gái này rất quan trọng với lão.

- Hoa Ngũ Hương Tán.

- Cái gì? Hoa Ngũ Hương Tán chẳng phải chính là nguồn của độc Ngũ Độc Tán sao?

Bạn đang đọc truyện *Độc Sư Đa Nghề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Ba Điều Kiện.

Diệp Tiêu Linh gật gù, xem ra lão vẫn còn chút kiến thức.

- Người đã từng nghe qua độc sư chưa? Độc sư dùng độc hại người, nhưng cũng có thể dùng độc để cứu người.

Lão hiệu trưởng không phải là luyện được sư, lão nghe không hiểu, còn hồ đồ hơn, hỏi:

- Độc có thể dùng để cứu người, ta chưa bao giờ nghe qua.

- Lấy độc trị độc nghe qua chưa?

Lão hiệu trưởng vừa nghe liền hiểu rõ ý của Diệp Tiêu Linh, không nói lấy một lời này, chạy đi lấy Hoa Ngũ Hương Tán.

Rất nhanh chỉ chưa đến một phút, ông ta đã quay lại, trên tay còn mang theo cả Hoa Ngũ Hương Tán, được bỏ ở trong hộp thủy tinh kính.

Diệp Tiêu Linh nhận lấy hoa từ từ lão, rồi bảo lão ra ngoài đợi.

Diệp Tiêu Linh ở bên trong lấy ra một cánh hoa, đưa vào cổ của người con gái này, rồi lấy nước để cho nàng uống xuống, cánh hoa không quá to, chỉ nhỏ như móng tay thiếu nữ mười tám, rất dễ nuốt xuống.

Diệp Tiêu Linh lấy bông hoa để bên cạnh nàng, ở bên cạnh người nàng, khoảng một canh giờ, rồi lấy bông hoa vào trong hộp kính lại.

Hương độc từ hoa hay từ người tỏa ra, đều không có tác dụng lên người của Diệp Tiêu Linh, cơ thể của nàng dù ở kiếp trước hay kiếp này đều như nhau hết cả, đều là không có ảnh hưởng đến cơ thể nàng, không chỉ không ảnh hưởng, mà còn làm cho sức mạnh của nàng tăng thêm.

Hơn một canh giờ sau, Diệp Tiêu Linh bước ra, nhìn thấy lão hiệu trưởng đứng ở bên ngoài chờ từ đầu tới giờ.

- Hiệu trưởng, xin người hãy chuẩn bị thực hiện ba điều kiện của ta.

Hiệu trưởng nghe vậy liền biết cháu gái của ông đã khỏi, định chạy vào xem, nhưng lại bị Diệp Tiêu Linh ngăn cản:

- Hiệu trưởng, bây giờ cháu gái ông còn chưa có tỉnh lại, có tỉnh lại cũng chưa thể bình phục được, ít nhất ngày mai hãy đi thăm.

Lão hiệu trưởng gật đầu nhẹ một cái.

Sau đó, hiệu trưởng an bài cho Diệp Tiêu Linh một căn phòng, trong đó có đầy đủ tiện nghi cho nàng, còn có luôn cả quần áo để Diệp Tiêu Linh thay.

Nhìn đồng quần áo, nữ không ra nữ, nam không ra nam này, Diệp Tiêu Linh liền đóng cửa tủ quần áo lại.

Từ không gian ma pháp lấy ra một bộ quần áo màu đen.

Diệp Tiêu Linh đi tắm rửa thoải mái một trận.

Nàng nhìn bộ quần áo khá là lớn so với nàng, nhớ tới lúc trước, trong không gian ma pháp chỉ toàn là áo cỡ tầm mười tám tuổi, vì khi lên đến mười tám tuổi nhan sắc, chiều cao, thân hình đều không phát triển nữa, chỉ một mực ở độ tuổi mười tám mà không tăng cũng chẳng giảm.

Diệp Tiêu Linh đọc nhầm trong miệng câu thần chú, một vòng ma pháp xuất hiện ở dưới chân nàng, nó duy chuyển khá nhanh lên cả người nàng, biến nàng thành một người mười tám tuổi.

Việc mặt đồ bây giờ không còn là vấn đề, nhưng vấn đề sẽ là bị hiểu lầm là con trai, vì cách ăn mặc của Diệp Tiêu Linh là của con trai, tóc tuy dài nhưng khi cột lên cũng chẳng có nét của con gái chút nào.

Và bộ phận ngực của nàng cũng bị nàng dùng vải ma pháp băng lại, làm nó nhỏ đi lại, như người hai lưng, hoàn toàn giống con trai, có phần ngực đối với nàng mà nói là một gánh nặng nên giảm nó xuống mức tối đa.

Ở trong một lúc nhìn ngoài trời thấy đã sáng từ lúc nào không hay, Diệp Tiêu Linh nhìn xuống sân trường từ phòng của mình, thấy những học sinh đang đi qua lại ở sân trường, ó người lại sử dụng gậy ma pháp bay trên trời.

Nhìn cảnh tượng này, không hiểu tại sao Diệp Tiêu Linh lại đóng cửa phòng lại, chắc vì nàng không muốn ai nhìn thấy mình đang ở trong này.

Diệp Tiêu Linh chờ ở trong phòng, không phải ngủ thì cũng là tự tập luyện thể thuật, để chờ đến đêm.

Đêm xuống.

Diệp Tiêu Linh đi ra khỏi phòng, đến phòng hiệu trưởng.

Nàng vừa vào là đã nhìn thấy lão hiệu trưởng đang nói chuyện vui vẻ với một cô gái nhỏ, cô gái này chính là cháu gái của ông bị trúng độc.

Hai người thấy Diệp Tiêu Linh vào, lão hiệu trưởng là người đầu tiên, hỏi:

- Tại sao ngươi lại vào đây? Ngươi là ai? Ngươi không phải là học sinh của trường.

Diệp Tiêu Linh nhìn nhìn hai người, lên tiếng:

- Thực hiện ba điều kiện của ta.

Lão hiệu trưởng nghe lời nói liền nhận biết ngay đó là Diệp Tiêu Linh, lão cười cười xấu hổ, nói:

- Ta xin lỗi, thật không ngờ cháu lại lớn nhanh như vậy chỉ trong một ngày, khiến ta không nhận ra.

- Tiểu Nhi à, đây chính là vị đại sư đã cứu con đấy, mau qua nói lời cảm ơn đi.

Cô bé rất nghe lời ông của mình, liền nhảy xuống khỏi lòng của ông, đi đến trước mặt Diệp Tiêu Linh, cúi đầu:

- Cảm ơn đại sư đã trị bệnh cho Hoàn Tiểu Nhi, Tiểu Nhi rất cảm kích, không biết làm gì để trả ơn đại sư đã cứu mạng Tiểu Nhi.

Diệp Tiêu Linh, vuốt đầu nàng một cái:

- Không có gì, chuyện nên làm cả thôi. Tiểu Nhi có thể ra ngoài hay về phòng của mình được không, ta và ông của Tiểu Nhi có chuyện cần nói.

Hoàn Tiểu Nhi gật đầu, rồi đi ra khỏi phòng, trực tiếp đi về phòng của mình.

Lão hiệu trưởng chờ Hoàn Tiểu Nhi đi hẳn rồi, mới lên tiếng:

- Cháu muốn ta làm gì?

Diệp Tiêu Linh cũng chẳng nói nhiều, đưa ba ngón tay lên:

- Điều kiện thứ nhất, xóa bỏ giấy bán nô lệ của ta.

- Điều kiện thứ hai, ta hy vọng, ông sẽ không nói bất kỳ điều gì về ta đã làm ở đây cho bất kỳ ai nghe.

- Điều kiện thứ ba, ta muốn ở thư viện sách cấm của học viên, ta muốn ở bên trong đó vài năm, sau vài năm ta sẽ tự bỏ đi.

Mỗi điều kiện đưa ra, Diệp Tiêu Linh thu lại một ngón tay.

Lão hiệu trưởng nghe ba điều kiện từ nàng, lão gật đầu, nếu thực hiện điều thứ hai thì điều thứ ba có thể làm cho nàng.

- Được rồi, ta sẽ thực hiện. Đây là giấy nô lệ của ngươi, ngươi tự định đoạt đi.

Từ trong túi, lão hiệu trưởng lấy ra một tờ giấy, để lên bàn, Diệp Tiêu Linh cầm lấy tờ xem một chút, rồi từ trong tay của nàng bốc cháy, không để lại tro.

- Bây giờ, hãy theo ta, ta sẽ đưa ngươi đến thư viện cấm của trường học.

Diệp Tiêu Linh bước theo lão hiệu trưởng đến thư viện cấm, nàng đến đây, quả thật cũng không có gì ngạc nhiên cả, trực tiếp đi vào trong rồi đóng cửa lại.

Nàng bắt đầu đọc từng quyển sách một, nhưng cách nàng đọc lại giống như cách người ta nắm lấy phần cuối rồi thả tay từ từ cho từng tờ giấy lướt qua.

Diệp Tiêu Linh làm vậy là vì nàng đọc rất nhanh, với lại những quyển sách này ở kiếp trước nàng đã đọc qua hết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sư Đa Nghề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Gặp Lại Lãnh Huyết.

Chỉ trong vòng một tuần toàn bộ số sách ở trong thư viện cấm Diệp Tiêu Linh đều đọc hết một lượt.

Thời gian bây giờ, Diệp Tiêu Linh chỉ có tập luyện thể thuật, dùng ma pháp mà nàng biết, tạo ra một không gian ở bên trong thư viện cấm luyện tập ngày đêm.

Vì là thư viện cấm nên chẳng có ai vào đây đọc sách, những quyển sách ở thư viện cấm đều là những trang lịch sử, sách ma pháp cấm tiết lộ, cấm sử dụng.

Thời gian trôi qua, mười năm như mười ngày.

Diệp Tiêu Linh, rời khỏi thư viện, rời khỏi đất nước này.

Đi đến một đất nước cách nơi học viện đến ba đất nước, cách xa hơn vạn dặm.

- Thời đại này cách lúc ta còn sống đến 1000 năm, tại sao, nơi này chiến tranh giữa ma vương và thần quang vương tử vẫn không hề chấm dứt?

Diệp Tiêu Linh nhìn hoang cảnh trước mặt, một cảnh quan âm u, người người chết đi, xác chết vẫn nằm đó, xộc lên mũi là mùi tanh ói của xác chết. Không khỏi thán than.

- Giữa hai bên, hừm... qua ma vương chơi đùa với đám người thánh nhân kia một chút.

Diệp Tiêu Linh đi về phía lâu đài của ma vương, vừa đến nơi cũng chẳng xem ai ra gì, đi thẳng trực tiếp vào đại điện của ma vương, nhìn thấy ma vương, Diệp Tiêu Linh, lên tiếng:

- Ma Vương, ta muốn đầu nhập ngươi.

Ma vương mặc một bộ trường bào màu đen, khuôn mặt quả thật là một hình ảnh của một nam nhân xấu xí, nhưng không thể nhìn người mà bắt hình dong được.

Ma vương hừ lạnh, một tiếng:

- Ngươi đầu nhập cho ta, ta làm sao tin tưởng ngươi?

Diệp Tiêu Linh chỉ tay lên trời, rồi đưa lại xuống đất, một đồng đầu người đồ xuống, đây toàn bộ đều là đầu của những người bên thần quang vương tử.

Ma vương nhìn một đồng đầu người này, vốn hắn đã gai mắt đám người luôn đi qua đi lại do thám lâu đài của hắn, nhưng lại chẳng ai có thể đánh giết bọn chúng, bây giờ, Diệp Tiêu Linh lại giết đám người này thay cho hắn.

- Tốt lắm, tốt lắm, kể từ bây giờ ngươi sẽ là một trong mười chỉ huy của Ma Vương ta.

- Đa tạ.

Ma vương vui vẻ nhận Diệp Tiêu Linh, không chỉ nhận nàng mà còn cho nàng làm cả chỉ huy ở trong lâu đài Ma Vương.

Nhận xong chức vị cũng bỏ đi một mạch, đi đến chỗ của thần quang vương tử, Diệp Tiêu Linh đi khắp cả nơi của thần quang vương tử.

Diệp Tiêu Linh đi một lúc lâu ở bên trong thần quang vương tử mới phát hiện ra mình bị lạc đi đâu cũng chẳng biết.

Bất đắc dĩ, Diệp Tiêu Linh phải vào trong một căn phòng, tìm lấy một cái bản đồ, nàng đã đến một căn phòng, tìm được một cái bản đồ của cả thần quang vương tử, nhìn cái bản đồ, Diệp Tiêu Linh cũng cảm thấy thật chóng mặt, cái chỗ của thần quang vương tử lại rộng và phức tạp hơn chỗ của ma vương gấp mười lần.

Nhìn một hồi, Diệp Tiêu Linh mới hoảng sợ, nàng đang ở trong phòng của một người mà nàng không nên ở, đó chính là phòng của thần quang vương tử, nếu như thần quang vương tử mà đến đây thì chắc nàng chết mất.

Diệp Tiêu Linh cười khổ một cái, chợt nụ cười của nàng đông cứng lại, nàng bây giờ mới để ý, nàng có thể cười, Diệp Tiêu Linh nhớ lại lúc trước quý nữ kia nói, có thể thực hiện được ba điều ước của nàng trước khi chết.

Nàng ước bốn điều, điều thứ bốn là không thể thực hiện được là vì điều ước đó là nàng mong muốn chết, ba điều còn lại thì có thể, nói vậy nàng có thể khóc, có thể cười.

Diệp Tiêu Linh không hiểu tại sao như trong lòng lại rất vui, thứ mà nàng luôn ao ước được khóc được cười, cuối cùng cũng thực hiện được.

- Ai đó?

Một giọng nói từ sau lưng nàng vọng tới, Diệp Tiêu Linh chỉ đoán được có một người nói câu này mà vào đây, ci có thể là thần quang vương tử mà thôi.

Nàng quay lại, cười híp mắt, trả lời:

- Người qua đường.

Con người này nhìn Diệp Tiêu Linh, cười lạnh:

- Qua đường mà có thể vào phòng của ta sao? Xưng tên của ngươi đi.

Diệp Tiêu Linh sắc mặt lạnh đi, mồ hôi mắt huyết sắc ra, nhìn con người trước mặt, nói:

- Tên của ta, từ kiếp trước đến kiếp này chỉ có một là Diệp Tiêu Linh.

- Leng keng...

Thanh kiếm vốn đang cầm trên tay của thần quang vương tử liền rơi xuống khi nghe tên của Diệp Tiêu Linh, hắn đi lại gần, nhìn Diệp Tiêu Linh, hắn vẫn muốn chắc chắn một chuyện:

- Ta yêu ngươi Linh, nhưng ta lại không thể để tình đó cho nàng được, ta xin lỗi.

Diệp Tiêu Linh kinh ngạc, người duy nhất nói câu nói này trong ký ức của nàng, chỉ có một người:

- Lãnh Huyết?

Lãnh Huyết cười vui vẻ, chạy tới ôm lấy nàng:

- Phải, là ta, Lãnh Huyết, ta thật sự rất nhớ nàng, Linh.

Không biết từ khi nào, khóe mắt nàng rơi xuống hai giọt nước mắt, Diệp Tiêu Linh xóa đi nước trên mặt, nói:

- Lãnh Huyết, bây giờ, vẫn chưa phải lúc, sau này chúng ta hãy gặp nhau đi.

Diệp Tiêu Linh vừa nói, thân hình cũng biến mất khỏi vòng tay của Lãnh Huyết.

Lãnh Huyết hoàn toàn không hiểu rõ ý của nàng, hắn chỉ nhìn vào khoảng trống, hắn và nàng đều có ký ức của kiếp trước, đều từng là người yêu của nhau, Lãnh Huyết nghĩ rằng, sau khi hắn chết đã có một vài chuyện xảy ra, hay có một người nào đó khác chiếm được trái tim của Diệp Tiêu Linh?

Lãnh Huyết suy nghĩ tùm lum tùm la, loạn xạ hết cả lên, hắn thích Diệp Tiêu Linh, dù đã sống lại, dù trải qua bao năm tháng, hắn vẫn không quên được, nhưng nàng lại biểu hiện như vậy với hắn, khiến hắn thật sự đau lòng.

Diệp Tiêu Linh bây giờ đang ở trong khu rừng gần chỗ lâu đài của Ma Vương, nàng cười, cười không thể ngừng lại được, nàng gặp được người yêu của mình, nàng còn có thể cười, nàng còn có thể khóc.

Đi vào trong lâu đài của ma vương, đi khắp các nơi, gặp bất kỳ một tài liệu nào đều lấy đi tài liệu đó.

Những người nhìn thấy Diệp Tiêu Linh, liền bị nàng kéo vào phòng và giết bằng độc dược, thu thập đủ các tài liệu ở trong lâu đài, Diệp Tiêu Linh vừa định rời đi.

Đang đi ra ngoài cửa, thì Diệp Tiêu Linh lại bị một nữ nhân chặn đường, nàng kêu ngao, thách thức Diệp Tiêu Linh:

- Người là chỉ huy mới, phải không? Ta muốn đấu với người.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sư Đa Nghi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Lại Tiếp Tục Đi.

Diệp Tiêu Linh đang bận vậy mà còn gặp nữ nhân phiền phức này nữa, nàng nhìn trên ngực nàng, một cái huy hiệu màu đen, Diệp Tiêu Linh liền biết đây chính là một trong mười đội trưởng.

- Một chiêu giải quyết mọi chuyện đi.

Diệp Tiêu Linh lạnh nhạt một câu, từ không gian ma pháp kéo ra một khẩu súng dài qua đầu, hình dạng to lớn.

Nhắm vào đầu của nữ nhân trước mặt, Diệp Tiêu Linh kéo cò, những viên đạn liên tục bay ra.

Nữ nhân trước mặt không biết phải như thế nào, cứ trực tiếp bỏ chạy, Diệp Tiêu Linh há nào lại để nàng bỏ chạy dễ như vậy, đưa khẩu súng to lớn và nặng nề nhưng trong tay nàng lại nhẹ nhàng như bông, đuổi theo hướng của nữ nhân kia.

Nữ nhân kia chón sau một tảng đá bên ngoài cánh cửa, Diệp Tiêu Linh đưa khẩu súng bắn liên tục vào tảng đá.

Bắn được lúc rồi Diệp Tiêu Linh dừng lại, cất khẩu súng vào trong không gian ma pháp, lại tiếp tục bỏ đi.

Nhìn tảng đá tường trũng như không có gì, như thật chất, những viên đạn này đã được tẩm ma pháp, trừ khi không còn lực nữa sẽ rơi, còn không thì phải bắn trúng vật sống mới dừng lại.

Và đương nhiên, nữ nhân chón sau tảng đá kia, cả người đều đầy lỗ, nhìn chẳng thể nào ra được hình dạng của nàng.

Diệp Tiêu Linh đi từ đường cửa sổ vào phòng của Lãnh Huyết, nhìn thấy Lãnh Huyết đang ở trên bàn, sờ lí những tài liệu gì đó, Diệp Tiêu Linh đi đến, tay chỉ lên trời rồi lại chỉ xuống đất, một đồng tài liệu ở chỗ của Ma Vương rơi xuống.

Lãnh Huyết nhìn đồng tài liệu này, lại nhìn Diệp Tiêu Linh, hần tươi cười, hỏi:

- Đây là?

- Tài liệu của ma vương đấy, ta cũng giúp chàng giảm bớt một phần nhân lực của ma vương rồi. Giúp chàng giải quyết đi hai chỉ huy đấy.

Lãnh Huyết cười vui vẻ, ôm chặt lấy Diệp Tiêu Linh, lên tiếng:

- Linh ở bên ta được không?

Diệp Tiêu Linh, buông tay của Lãnh Huyết ra, nàng lùi về sau vài bước, nàng cười nhẹ nhàng:

- Huyết, ta muốn đi tìm một người, hay đúng hơn là hai người, khi nào ta tìm được, ta sẽ tìm lại chàng, không có người đó bên cạnh, ta không chịu nổi.

Lãnh Huyết khi xưa không phải là không gặp người này, hai người đó, hần sao lại không nghĩ tới, hai người đó, để lại trong tâm trí của Diệp Tiêu Linh mới là những kỷ niệm đẹp thật sự, hần chỉ là một phần nhỏ so với hai người họ mà thôi.

Lãnh Huyết như vừa nhớ đến chuyện gì đó, lên tiếng:

- Linh, nàng giúp một và người của ta được không? Bọn họ bị trúng độc, không có luyện dược sư nào ở đây giải được cả, ta nghĩ, chỉ có nàng mới có thể giải được.

Diệp Tiêu Linh định rời khỏi đất nước này sau khi đã giúp Lãnh Huyết, thì lại nghe tiếng của Lãnh Huyết, Lãnh Huyết đã lên tiếng, nàng sao có thể từ chối, nàng gật đầu đồng ý.

Lãnh Huyết đưa Diệp Tiêu Linh đi đến phòng của những người bị trúng độc, vừa vào, Diệp Tiêu Linh thấy những luyện dược sư cứ lấy huây cho những bệnh nhân uống thuốc, băng bó những vết thương lớn nhỏ cho những người bị thương, cũng là vừa bị trúng độc.

- Độc trong vũ khí.

Lãnh Huyết gật đầu, lên tiếng:

- Những người bị trúng độc đều là những người bị những vết thương do vũ khí chém, theo những gì được biết, thì bọn họ bị thương từ một vũ khí, hình như là một loan đao.

Diệp Tiêu Linh cười khỏ lên tiếng:

- Không phải loan đao đâu, mà là một loại giống loan đao, là lưỡi hái đấy.

Nghe được hai từ "lưỡi hái" bỗng dung Lãnh Huyết khựng cả người lại, nhìn Diệp Tiêu Linh, gượng áp cười, hỏi:

- Đó là do nàng? Trên đời này người biết dùng lưỡi hái không nhiều, mà nàng nói làm ta mới để ý, những vết thương rất giống do Lưỡi Hái Tử Thần của nàng làm ra đó a.

Diệp Tiêu Linh cười cười, không biết nói gì.

Lúc trước, những người này nhìn thấy nàng từ trong lâu đài của ma vương đi ra, trên tay còn cầm huy hiệu chỉ huy nữa, nên bị hiểu lầm là người của ma vương, nên tấn công nàng.

Mà dù nói thế nào thì cũng là vì Diệp Tiêu Linh tự vệ mà thôi, không đánh bọn họ từ bọn họ sẽ giết mình, chỉ còn cách là đánh lại bọn họ, mà trên vũ khí của một độc sư như nàng thì thường có là có độc, nên bị trúng độc là chuyện thường tình mà thôi.

Diệp Tiêu Linh đi vào trong, lấy từ trong không gian ma pháp ra những lọ thủy tinh, bên trong như chứa kim tuyến màu tím hồng, nàng mở nắp lọ ra, độc nhả thần chú.

Một luồng gió thổi qua, Diệp Tiêu Linh dựa theo luồng gió thổi nhẹ trong phòng, đổ thuốc lên những cơn gió nhẹ nhàng này.

Những phần thuốc rơi trên người của những người bị trúng độc, những người trúng độc hít một lượng phần này vào trong người, những người bị trúng độc này nhìn thần sắc của bọn họ khôi phục lại từ từ, vết thương chảy máu liên tục cũng ngừng hẳn lại.

- Vật đi, ta đi đây, có ngày gặp lại chàng Huyết.

Diệp Tiêu Linh vừa nói dứt lời, cả người nàng như hóa thành những đám khói biến mất trong không gian.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sư Đa Nghiê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Khu Ổ Chuột.

Diệp Tiêu Linh lại tiếp tục đi đến một đất nước khác, lần này nàng đến một đất nước văn minh và hiện đại.

Đi dạo trong thành phố, những khu chợ.

- Đất nước như thế này mới đúng là đất nước mà mình mong muốn sau 1000 năm chứ!

Diệp Tiêu Linh trên tay cầm một cây kẹo, vừa ăn vừa nói.

- Ah.

Không biết là ai, đột nhiên có người chạy tới chỗ nàng, xô ngã nàng.

- Người có mắt không vậy?

Diệp Tiêu Linh tức giận nói.

Người kia, cũng bị ngã giống như nàng, hấn đứng dậy, đi đến chỗ của Diệp Tiêu Linh, đưa tay về phía nàng, xin lỗi:

- Ta xin lỗi, người không sao chứ?

Diệp Tiêu Linh nắm lấy tay của người này, vừa chạm vào hần liền kéo nàng đứng dậy.

Bây giờ, Diệp Tiêu Linh mới nhìn thấy được khuôn mặt của người này, nàng thì thầm:

- Sáng quá!

Con người trước mặt nàng như một vầng ánh dương ban mai, một mái tóc xanh của bầu trời, đôi mắt như viên kim cương xanh, lấp lánh, tỏa sáng.

Nam nhân này thật không giống như người của thế giới này, cứ như là người từ thế giới khác, một thế giới hoàn mỹ, thế giới thiên tiên.

Người nam nhân này khi nhìn thấy Diệp Tiêu Linh lại kinh ngạc, vì một thế giới này lại có người khác biệt về màu tóc như vậy, đây chính là mái tóc hiếm có nhất, trong thế giới này rồi.

Có thể nói, đây chính là người duy nhất có mái tóc và đôi mắt đỏ tươi như máu, như đá quý đỏ sắc thế này.

- Xin lỗi, ta thật sự đang rất bận, không có gì, ta chỉ có quyển sách này cho người thôi, có duyên sẽ gặp lại.

Người nam nhân này đưa một quyển sách vào tay Diệp Tiêu Linh rồi lại chạy đi, trước khi biến mất hần quay lại hỏi:

- Ta là Dương, còn người?

Diệp Tiêu Linh giật thót, nhìn người này nàng thoáng suy nghĩ qua, mình và người này quá đối nghịch nhau, nếu hần là Dương vậy ta chỉ có thể là..., được ta lấy tên này:

- Tên của ta là Âm.

Người kia đã nghe được cái tên liền biến mất đi, trên khuôn mặt mỹ lệ của hần toát lên một nụ cười nhàn nhạt.

- Âm sao? Rất hợp với một người như vậy, không hề có cảm xúc, từ đầu tới cuối đều chỉ là lạnh nhạt.

Nhìn cuốn sách trong tay, Diệp Tiêu Linh thấy nó thật kỳ lạ, không giống những cuốn sách khác.

Bìa ngoài của nó màu nâu, được làm từ một miếng gỗ hình chữ nhật, bên trên có khắc một hình tròn ma pháp, chữ thì chẳng có lấy một từ.

Nhìn ở trong hình tròn một lúc lâu, Diệp Tiêu Linh mới để ý, chữ trên bìa sách chính là chữ của ma pháp, nhưng những dòng chữ này nàng chưa thấy bao.

Ngẫm hồi lâu, mới nhớ ở kiếp trước lúc nhỏ nàng đã từng học qua những chữ này, bây giờ thì vẫn nhớ được ít nhiều.

- Không gian ma pháp, cánh cổng không gian.

- Đây là ma pháp dùng để mở ra cánh cổng không gian đi đến nơi khác? Có lẽ sẽ là một thế giới khác, khi nào rảnh ta sẽ đọc mi.

Diệp Tiêu Linh cất quyển sách vào không gian ma pháp, ngó nhìn xung quanh, nàng mới để ý, từ nãy đến giờ, nàng vừa đi vừa nhìn quyển sách, nên nàng hiện đang ở chỗ nào cũng chẳng biết được.

Đi về phía trước một lúc, Diệp Tiêu Linh đứng người lại, nàng không muốn tin vào mắt của mình.

Nơi vừa rồi nàng đi qua là những ngôi nhà nối liền nhau, tranh đua nhau mà xây những ngôi nhà cao tầng, những chỗ nghỉ dưỡng, chỗ vui chơi, còn có một tòa nhà to lớn gấp mười lần những tòa nhà bình thường khác.

Người người nhộn nhịp, vui vẻ, nhìn bọn họ chẳng có một chút nào là nghèo khổ cả, gia đình thì cứ vui vẻ mà sống.

Nhưng bây giờ thì sao? Đập vào mắt nàng là cái gì?

Những đứa trẻ, những người lớn, những ngôi nhà, tất cả đều chẳng ra gì cả.

Trẻ em thì ở trong nhà, người lớn thì ở ngoài đường nằm một góc xin lấy đồng tiền, nhà gỗ mái tranh, nếu chúng lạnh lạnh thì không sao, nhưng mà, tranh thì lại có chỗ có chỗ không, cửa nhà lụp sụp.

Đây được gọi là khu ổ chuột.

Diệp Tiêu Linh đi đến chỗ của một nam trung niên, hỏi:

- Chú ơi, tại sao nơi này lại?

Người trung niên kia không trả lời, Diệp Tiêu Linh lấy từ không gian ma pháp ra một mẩu bánh mì đưa cho ông ta.

Người nam trung niên vừa nhìn thấy bánh mỳ, liền chụp lấy bỏ vào miệng, nhai rất kỹ rồi nuốt xuống.

Diệp Tiêu Linh lại tiếp tục đưa nước cho người này, người nam trung niên ăn uống đã được, liền than vãn lên tiếng:

- Nơi này là nơi của những người nghèo chúng ta ở, ở bên trong thành phố, bọn họ không cho phép chúng tôi vào đó ở, chúng tôi chỉ biết ở nơi này.
- Bọn ta lúc đầu cũng có buôn bán, nhưng những người ở bên trong kia không cho chúng ta buôn bán, ép bọn ta đến nơi này.
- Bọn ta bắt đất dĩ dựng nhà ở đây, những người kia không chỉ không cho bọn ta buôn bán mà hàng tháng còn đến đây, bắt bọn ta nộp thuế.
- Nhưng tiền đâu? Chúng tôi không có, liền bị bọn họ phá nhà phá cửa, chúng tôi chỉ biết dựng lại đơn sơ, chỉ có thể vào rừng hái trái cây mà sống qua ngày.
- Cuối cùng vì chẳng còn ai nhớ tới, mà chúng tôi cũng không còn phải nộp thuế nữa, nhưng bọn người kia lại thường xuyên vào rừng, thường xuyên săn bắt, hái đi hoa quả chúng tôi trồng.
- Chúng tôi bắt lức, không thể làm gì, dần dần đói khát, chỉ có thể nằm đây mà kiếm lấy một đồng tiền để vào trong kia mua một ít gì đó.
- Nhưng làm gì có ai cho, chúng tôi ở đây, chỉ có đào rễ cây mà ăn thôi, chúng tôi đã đói cả mấy rồi, vẫn còn sống là một chuyện rất may mắn.

Người nam trung niên này vừa nói, mà đôi mắt của ông ta cũng vừa rung rung như nhớ lại những chuyện đau buồn.

Diệp Tiêu Linh đứng dậy, bỏ đi về lại thành phố.

- A, người không có mắt sao, đụng vào ta mà còn không xin lỗi?

Diệp Tiêu Linh đi ngang qua một người đụng trúng phải một lão béo, trên người đeo đầy vàng và đá quý.

Lão nhìn thấy Diệp Tiêu Linh đụng vào người mình, liền tức giận quát ầm lên.

Diệp Tiêu Linh nhìn lão béo, lạnh nhạt lên tiếng:

- Xin lỗi.

Diệp Tiêu Linh nói xong lại rời đi, đi đến chỗ bán bánh mỳ, mua hết chỗ bánh mỳ ở đó, rồi lại đi tiếp đến chỗ bán thịt, lại mua hết.

Cứ như vậy mà hơn mười cửa hàng lương thực bị Diệp Tiêu Linh nàng mua hết toàn bộ.

Ở khu vực trung tâm, một lão béo la ầm, ồn ào:

- Tiền của ta, vàng của ta, trang sức của ta, ở đâu? Ở đâu? Tiền của ta, tiền của ta bị trộm rồi!

Lão ta vừa chạy vừa la, lại tiếp tục có vài người nhìn vào người mình, cũng tương tự, la ầm lên:

- Tiền của ta cũng mất rồi!
- Vàng của ta đâu rồi?
- Trang sức trên người ta, từ khi nào đã không còn đâu?
- Viên đá quý ta vừa mới mua sao lại không thấy đâu nữa?

Những người này chạy cùng một phía đến ngôi nhà cao to gặp những ngôi nhà khác gặp mười lần kia.

Nếu theo Diệp Tiêu Linh đoán thì đó chính là tổng bộ cao cấp, những người có chức vụ cao cấp, bọn họ giống như những người giữ bình yên cho đất nước này, ra điều luật, điều khiển cả đất nước, một bộ máy cấp cao và phức tạp nhất của đất nước này, và cũng là nhà tù trong thứ 9 trong mười nhà tù lớn nhất thế giới.

Diệp Tiêu Linh nhìn những người kia cười nhạt một cái, rồi lại bỏ đi một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sư Đa Nghiê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Những Thiên Tài Bị Vùi Dập.

- Mọi người hãy chia nhau ăn đi.

Diệp Tiêu Linh để ra một đồng đồ ăn, lót một tấm vải trắng ở bên dưới, kêu gọi mọi người tới lấy đồ ăn.

Những người này dù nghèo, nhưng họ vẫn rất lịch sự, biết xếp thành một hàng, từng người nhận lấy thức ăn.

Những người nhận được thức ăn, liền quay về nhà nấu đồ ăn cho cả nhà.

Rất nhanh tất cả đồ ăn đều đã hết, mọi người đều nhận được thức ăn.

Nơi này cũng không có nhiều người, chỉ khoảng mười căn nhà, nên tính cả con cái của họ thì chưa đến năm mươi người.

Diệp Tiêu Linh nhìn mọi người như vậy cũng không phải là cách, suy nghĩ nhìn cách để cải thiện lại cuộc sống cho họ.

Đêm đến.

Diệp Tiêu Linh tập trung tất cả mọi người lại ở bên cạnh bờ suối trong khu rừng, gần với chỗ của họ.

- Cứ trong cái tình trạng này mọi người sẽ không thể sống tốt hơn được, trong tay của ta có một ít tiền, các người nhận lấy số tiền này, thứ nhất là mua quần áo, thứ hai là mua cả khu rừng này, thứ ba là xây lại nhà của mọi người.

Lời của Diệp Tiêu Linh vừa thốt ra, một người đã lên ý kiến:

- Nhưng mà muốn mua cả khu rừng này cần mua đến cả ngàn kim tệ, chúng tôi cũng chẳng có nhiều như vậy.

Diệp Tiêu Linh cười cười, làm động tác đưa một vật xuống (đưa lên trời rồi lại chỉ xuống đất).

Ba cái ruợng rơi xuống, bên trong toàn là tiền bạc, đây vốn dĩ là tiền mà Diệp Tiêu Linh ở bên trong thành phố trộm cướp trang sức, vàng bạc và đá quý, đi đổi ra tiền, nhưng đổi ra tiền xong thì Diệp Tiêu Linh lại một lần nữa đến chỗ khác đổi tiếp một lần nữa.

- Mỗi một gương là một vạn kim tệ, dùng cho ba điều trên, ngày trước giữa trưa, các người hãy hoàn thành mọi việc mà ta đã giao.

- Giải quyết xong chuyện này, ta sẽ tiếp tục, đưa ra kế hoạch tiếp theo.

- Những đứa trẻ ở các nhà, sẽ đi theo ta và ngày mai, các người kể từ ngày mai, nơi này sẽ là trở thành một làng độc lập, đương nhiên, những đứa trẻ ở đây cần phải có sức mạnh để bảo vệ làng.

Mọi người trong làng thì thầm với nhau, sau đó tất cả mọi người đều đồng loạt đồng ý.

Sáng sớm hôm sau, những đứa trẻ bị Diệp Tiêu Linh kéo đi, những người lớn thì phân chia số tiền cho nhau, đi vào trong thành phố mua quần áo và mua cả khu rừng.

Những đứa trẻ theo Diệp Tiêu Linh thì bị bắt chạy mấy vòng khu rừng từ lúc mà mặt trời còn chưa lên.

- Diệp đại ca, bọn em còn phải chạy khi nào nữa sao?

Diệp Tiêu Linh ở trong làng này cũng chỉ nói tên mình là Diệp, những đứa trẻ này thì gọi Diệp Tiêu Linh là Diệp đại ca, vì tưởng làm nàng là nam.

- Tới dòng suối là ngừng lại được rồi, chạy năm vòng rồi còn gì, cũng hơn ba giờ đồng hồ rồi.

Bọn trẻ nghe vậy liền mừng rỡ, chạy như điên về dòng suối.

Nhìn bọn trẻ này, Diệp Tiêu Linh thầm lên tiếng:

- Sao bọn trẻ đột nhiên lại chạy nhanh như vậy nhỉ? Còn nhanh hơn cả mình nữa a.

Diệp Tiêu Linh lắc đầu, cười trừ, chạy chậm chậm, cố tình để cho bọn trẻ nghỉ ngơi.

Một khắc sau.

Diệp Tiêu Linh đã tới bờ suối, nhìn đám trẻ vẫn còn thở hồng hộc, Diệp Tiêu Linh, nhìn bờ suối, nghĩ ra được một bài học hay cho bọn chúng.

- Chúng ta học ma pháp thủy đi.

Bọn trẻ vừa nghe, trầm mắt nhìn Diệp Tiêu Linh, hỏi tới tấp:

- Bọn em không có gây phép.
- Diệp đại ca, em nghe nói, muốn học ma pháp thì cần phải có thiên phú một hệ, phải sử dụng một thứ gì đó để biết rõ mình thuộc hệ gì.
- Phải đó, phải đó, cần phải biết mình thuộc hệ gì thì mới sử dụng được ma pháp hệ đó.
- Ma pháp thủy hệ, có thể điều khiển nước trong thiên nhiên, ma pháp hỏa hệ, có thể tạo ra lửa, có thể điều khiển lửa.

Nếu như đề bọn nhóc này hỏi tiếp thì Diệp Tiêu Linh sẽ loạn não mất, lên tiếng:

- Đề ta giải thích, ma pháp không phải cần có thiên phú về một hệ thì mới có thể sử dụng về hệ đó.
- Ma pháp của từng hệ, không phải do thiên phú sắp đặt, mà là do chính bản thân mình tạo ra, cái thiên phú gì đó chỉ là vô nghĩa mà thôi.
- Trước hết mấy đứa xuống nước đi, ta sẽ dạy mấy đứa.

Những đứa trẻ cũng chẳng cần quan tâm gì nữa, trực tiếp nhảy xuống nước, vui sướng tắm mát, mà quên mất vấn đề chính.

Diệp Tiêu Linh lắc đầu, nàng cũng không xuống nước, nàng ngồi bên bờ xuống, bắt đầu giảng giải:

- Trước hết mấy đứa hãy xem nước như là một phần của mình, ngâm mình trong nước, cảm nhận lấy nước, lắng nghe tiếng nói của nước.

Bọn nhóc nghe theo lời giảng của Diệp Tiêu Linh, có đứa thì đứng yên cảm nhận lấy nguồn nước, có đứa thì lặn xuống, có đứa thì nằm trên mặt nước để cảm nhận.

Một lúc sau, những đứa trẻ lặn xuống nước, được nước bao bọc nâng lên không trung, những đứa đứng yên thì nước ở xung quanh trôi nổi bênh bồng trong không khí, tạo ra một chỗ trống xung quanh, còn những đứa nằm ở trên mặt nước thì lơ lửng trên không khí, bên dưới là một lớp nước nâng cả cơ thể lên.

Diệp Tiêu Linh nhìn những cảnh tượng trước mặt, tươi cười, nói:

- Dù có như thế nào cũng phải bình tĩnh, bình tĩnh mới có thể cảm nhận thật sự của ma pháp thủy hệ, mở mắt ra đi.

Những đứa trẻ bắt đầu mở mắt ra, những đứa trẻ đều có một biểu hiện như nhau đó là vui sướng.

Mấy đứa trẻ ở trong quả cầu nước, lơ lửng trong không khí, có chút sợ nhưng khi để ý thì bọn chúng mới phát hiện là mình không có bị ngộp, mà còn thoải mái được ở trong nước, lập tức vui vẻ.

Những đứa trẻ không cần lời dạy của Diệp Tiêu Linh liền có thể sử dụng được nước, có thể điều khiển nước theo ý muốn của mình.

Không lâu sau, thì bọn trẻ nâng luôn cả dòng sông lên không khí, lơ lửng lững.

Diệp Tiêu Linh nhìn thấy liền hạ nước xuống, bọn trẻ cũng chẳng ý kiến, vẫn chẳng để ý, tiếp tục chơi nước.

Một đứa trẻ trong số đó biến nước thành một thanh kiếm, những đứa trẻ khác nhìn mà học theo, dần dần tất cả đều có thể biến nước thành vũ khí.

Không chỉ biến thành vũ khí, đám trẻ còn tự động đóng băng được cả nước, biến nó thành một vũ khí vô cùng sắc bén.

Diệp Tiêu Linh thấy đám nhóc này rất có tài về ma pháp, dành cả một ngày dạy bọn chúng về ma pháp.

Đang ở trong thiên nhiên, nên chỉ trong một ngày, tất cả đám nhóc đều đã điều khiển được năm loại ma pháp kim - mộc - thủy - hỏa - thổ.

Không chỉ có năm loại, những đứa trẻ còn học được ba loại ma pháp là băng, phong, lôi, nhưng ma pháp này có phần liên quan đến năm loại ma pháp.

Và cách dạy của Diệp Tiêu Linh gần như chung chung có thể nắm bắt được cách điều khiển các loại ma pháp như ánh sáng, bóng tối đều học được.

Diệp Tiêu Linh lắc đầu, thảm thán:

- Đám nhóc này đúng là thiên tài, nhưng lại là thiên tài bị vui dập.

Chỉ trong một ngày, đám nhóc lại có thể cảm nhận và điều khiển đơn giản được mười loại ma pháp.

Bọn chúng vẫn có thể tiếp nhận thêm, nhưng Diệp Tiêu Linh lại không dạy bọn chúng, những ma pháp như huyền huyền, triệu hồi những ma pháp này khá là nguy hiểm nên Diệp Tiêu Linh không muốn dạy cho đám nhóc này.

Nhưng bọn nhóc này lại học được thuật huyền huyền, bọn chúng chỉ việc kết hợp ma pháp ánh sáng, hỏa, thủy, đất và mộc với nhau là tạo ra được ảo ảnh.

Diệp Tiêu Linh cũng lắc đầu với cái đám nhóc thiên tài bị vui đập này, bọn chúng tiếp thu còn nhanh hơn cả nàng đọc sách.

Khi cả đám quay về, trời đã tối.

Bọn trẻ được mặc áo mới, mọi người lại được vui vẻ, nhà cửa cũng được sửa sang lại.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sư Đa Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Làm Nhiệm Vụ.

Những ngày tháng trôi qua, những người trong làng sống nhờ vào tiền còn dư của Diệp Tiêu Linh.

Diệp Tiêu Linh cũng bắt đầu dạy cho cả những người lớn cách chiến đấu và sử dụng ma pháp.

Thời gian cấp tốc, Diệp Tiêu Linh phải dạy cho cả người lớn và trẻ nhỏ thật nhanh, để bọn họ sử dụng sức mạnh làm việc kiếm lấy tiền.

Mặc dù trong làng bây giờ đã có ruộng, có vườn, không cần lo về lương thực, nhưng bọn họ vẫn còn phải dùng tiền để mua một số vật dụng trong nhà nữa.

Một năm thời gian trôi qua.

Diệp Tiêu Linh cảm thấy mọi người bây giờ cũng đã được ổn hơn rồi.

Nàng đưa ra kế hoạch, những người lớn họ sẽ đi làm việc như là giúp đỡ những người đi rừng, săn bắt ma thú trong rừng.

Những đứa trẻ nhỏ đều là từ mười đến mười lăm tuổi, bọn chúng nghe theo Diệp Tiêu Linh gia nhập vào tổng bộ.

Người ở đâu, bắt đầu đã sống khá giả hơn rồi, Diệp Tiêu Linh rồi đi khỏi làng, vốn là định đi đến đất nước khác.

Nhưng khi vào thành phố, Diệp Tiêu Linh cảm thấy có người đang theo dõi, cái cảm thấy này không phải là cảm giác nhất thời, mà là chắc chắn có người đang theo dõi.

Vừa đi ra khỏi thành phố, Diệp Tiêu Linh vừa chạy nhanh vào sâu bên trong khu rừng, những người kia cũng chạy theo sau nàng.

Diệp Tiêu Linh cười lạnh, chạy một hồi thì cũng chạy đến vách núi, nàng nhảy xuống đó, vọng âm lên:

- Muốn bắt ta? Có giỏi thì đuổi theo đi.

Những người kia cũng chẳng ngăn gì, nhảy xuống vách núi.

Vách núi như một cái cầu trượt đối với họ, chỉ cần lấy một ván gỗ là cứ đi xuống đơn giản.

Diệp Tiêu Linh không hề nhìn về phía trước, nàng nhìn lên trời, nhìn thấy một sợi dây sáng lên, liền nắm lấy sợi dây, kéo sợi dây xuống, trượt cùng mình.

Những người phía sau nhìn thấy động tác của Diệp Tiêu Linh rất lạ, ở phía sau lại nghe tiếng lạ.

Nhìn lại phía sau, đất đá, cây đổ xuống như tuyết lở.

Diệp Tiêu Linh đi xuống chạy núi liền chạy đi thật nhanh.

Chạy đi hơn năm bước, Diệp Tiêu Linh đứng khựng lại, nhìn dưới chân mình là một vòng ma pháp.

- Ma pháp ngưng động.

- Vậy ra người đã chuẩn bị từ trước?

Một người từ phía sau một gốc cây đi ra, nhìn Diệp Tiêu Linh đứng ở trong vòng ma pháp lên tiếng.

Diệp Tiêu Linh biết rõ không thể duy chuyển ra khỏi vòng ma pháp này được, cũng chẳng thể duy chuyển được, chỉ lạnh nhạt lên tiếng:

- Các người cũng vậy, không riêng gì ta.

- Nhưng bọn ta chuẩn bị những cái bẫy này từ lâu, còn ngươi, mới đến đây hơn có một năm, ngươi đặt bẫy từ lúc nào, bọn ta cũng chẳng hay biết.

Diệp Tiêu Linh cũng chẳng trả lời gì, vẫn đứng yên ở đó, nhìn cái ma pháp này.

Hóa ra nàng không cảm nhận được ma pháp là vì do chúng đã được đặt ở nơi này khá lâu.

Nhưng ma pháp này cũng thật kỳ lạ, qua thời gian lâu rồi mà vẫn không hề bị sói mòn, không bị yếu, mà còn mạnh hơn qua năm tháng.

Nhìn dòng chữ trên vòng ma pháp, Diệp Tiêu Linh biết được, trong ma pháp này có thêm một chữ.

Chữ này biến vòng ma pháp như một cái kim tự tháp, không sợ năm tháng, mà năm tháng sợ ma pháp này.

Người kia đi tới kéo Diệp Tiêu Linh, cầm tay nàng lại, lên tiếng:

- Ngươi bị bắt vì tội trộm cướp hơn một năm nay, tòa án đã phán quyết ngươi ở trong tù ba mươi năm.

- Ngươi có thể làm nhiệm vụ của tù nhân để giảm tội án cho mình.

Diệp Tiêu Linh không nói gì, cứ đi theo tên này.

Lúc trước, vì ở trong vòng ma pháp mà không nhìn thấy tên này, bây giờ, Diệp Tiêu Linh nhìn thấy được, cậu ta chỉ là một cậu nhóc mới có mười lăm.

Nhan sắc quả thật thì lại như thanh niên mười tám, quả thật là một mỹ nam, nhìn từ trên xuống dưới không gì là nói cả.

Mái tóc và cả đôi mắt đều một màu đen, dù bình thường, nhưng nhan sắc lại chẳng hề bình thường, màu đen như đang tôn vinh nhan sắc của hắn hơn.

Diệp Tiêu Linh bị đưa đến nhà tù, nhìn nhà tù, nàng lại thất vọng không thôi.

Nhà tù này nhìn như tổ ong, cửa tù màu xanh lá, vừa nhìn Diệp Tiêu Linh đã biết đây là cửa được điều khiển bằng máy móc.

Nhưng cửa lại không có những chức năng như lúc trước Diệp Tiêu Linh ở trong tù kiếp trước, cửa tuy giống nhau, như cửa ở kiếp trước của nàng lại được bảo vệ nghiêm ngặt hơn.

Chỉ cần người đã bị nhốt và thì khi đụng vào sẽ bị sốc điện, không chỉ bị sốc điện mà cả phòng giam sẽ phóng ra những âm thanh nhức đầu kinh khủng như muốn nổ tung cả đầu của tù nhân ra.

Còn cửa ở đây, thì lại không có cái chức năng đó, có đụng vào hay không cũng chẳng ra sao.

Nhà tù của Diệp Tiêu Linh chính là ở trên cách mặt đất đến mười phòng, trước khi vào, tên kia đeo một cái vòng ở trên cổ của Diệp Tiêu Linh nàng.

Diệp Tiêu Linh cũng chẳng ý kiến gì, có đi qua mấy nhà tù khác cũng đều như vậy cả thôi, đều sẽ bị đeo một cái vòng cổ.

Vào trong, Diệp Tiêu Linh nói tên của mình:

- Diệp, tên của ta, đừng có để không biết nữa, phiền lắm.

Nói xong Diệp Tiêu Linh đi vào trong, đưa cho tên nhóc của cái cầm tay.

Vào trong tù thì việc đầu tiên mà Diệp Tiêu Linh làm đó chính là lên giường đi ngủ.

Từ lúc đầu thai chuyển kiếp tới đây, Diệp Tiêu Linh chưa được ngủ lấy một ngày, ở trong tù chính là thời gian thích hợp nhất.

Ở trong tù cũng không có quá ràng buộc, muốn đi làm việc để giảm án cũng được, muốn ở trong tù mãi mãi cũng được.

Ở bên trong phòng giam, có đầy đủ tiện nghi, nhưng chỉ có hai phòng đó là phòng tắm và phòng ngủ.

Nhưng như vậy là quá đủ rồi, Diệp Tiêu Linh chỉ cần hai phòng này là được, muốn ăn, một là đi mua, hai là đi đến phòng ăn của tù nhân.

Diệp Tiêu Linh tu luyện cả vạn năm, việc không ăn không uống, không phải là vấn đề với nàng nữa rồi.

Nắm đôi mắt của mình lại, rơi vào giấc ngủ sâu.

Mở mắt ra.

Diệp Tiêu Linh không biết mình đã ngủ bao lâu, nhìn lên bàn tay của mình, thì thầm:

- Không thể tin được là mình ngủ một mạch đến mười lăm tháng.

Tỉnh dậy, việc đầu tiên nàng làm là đi tắm, sau đó lại lên giường, định tiếp tục ngủ, nhưng lại không ngủ được.

Nhớ tới quyển sách mà Dương đưa cho nàng, Diệp Tiêu Linh lấy quyển sách ra đọc.

Lật từng trang từng trang một, Diệp Tiêu Linh đọc kỹ từng chữ một.

Nhưng với quyển sách này, vẫn chỉ là chưa đến một giờ, Diệp Tiêu Linh không chỉ đã đọc hết mà còn thuộc hết từng chữ một.

Lại bắt đầu cảm thấy nhàm chán, Diệp Tiêu Linh đứng dậy, mở cửa ra.

Nhìn sắc trời cũng là buổi tối, bây giờ lại là giờ ăn tối, nàng quyết định đi đến phòng ăn xem sao.

Diệp Tiêu Linh đi lấy thức ăn, đi tìm một chỗ để ngồi ăn thử món ăn ở nơi này.

Đang đi bình thường, có một tên đưa chân ra, hấn là cố tình chơi Diệp Tiêu Linh.

Diệp Tiêu Linh thì làm vừa như không thấy, đi đến cái chân đó cũng không vấp ngã, ngược lại còn hung hăng đạp chân hấn xuống một cái.

- Răng rắc.

Tiếng xương mất cá chân bị gãy.

Những người nhìn thấy Diệp Tiêu Linh đạp chân của tên kia chỉ như là nhẹ nhàng chạm lên, nhưng lực lại khủng khiếp như thế.

Diệp Tiêu Linh nhìn xuống chân mình thấy đang đạp nát một cái mất cá chân, nhìn tên to con kia, xin lỗi:

- Đạp trúng chân của người sao? Ta xin lỗi, nhưng lần sau nhớ thu chân lại nha.

Lời nói thì lại đi kèm hành động, Diệp Tiêu Linh trà nát cái chân kia, rồi mới rời đi khi lời nói vừa dứt.

Tên to con kia, sắc mặt đỏ lên, la ầm trời.

Diệp Tiêu Linh cũng không có quan tâm, vào bàn, cũng không có ngồi ăn liền.

Từ trong túi lấy ra một lọ thuốc độc, rải lên tất cả đồ ăn.

Ăn thử một miếng, Diệp Tiêu Linh gật đầu, thầm khen, cũng không tệ.

Một kẻ to con khác đi tới, đập bàn, lấy bánh mì của Diệp Tiêu Linh, ăn một miếng, lên tiếng:

- Tiểu nhóc con, ta ăn của người, người sẽ không ý kiến chứ.

Diệp Tiêu Linh nhìn lên, là bộ kinh ngạc, chỉ tay vào ổ bánh mì hấn vừa mới ăn, lên tiếng:

- Ổ bánh mỳ đó...

- Sao? Bánh mì ấy hả? Còn lại một chút thôi, người muốn ta cũng không ép, cho người. Ha ha...

Hắn ta quay lưng bỏ đi, Diệp Tiêu Linh lắc đầu:

- Không phải ý của ta, ta muốn nói, ổ bánh mì này ta vừa mới tắm độc xong.

Tên kia bỏ đi được ba bước chân, nghe được lời nói của Diệp Tiêu Linh nàng, thoáng hoảng sợ, như nghĩ chỉ là nói đùa.

Nhưng, tíc tắc ngay sau đó, hắn đã trợn mắt, ngã xuống.

- Thấy chưa, ta đã nói mà.

Diệp Tiêu Linh nhìn hắn ngã xuống lạnh nhạt nói.

Nàng cũng không còn hứng thú để ăn nữa, đi đến nơi khác.

Lần này, Diệp Tiêu Linh đi đến chỗ nhận nhiệm vụ, nhìn đóng nhiệm vụ này, Diệp Tiêu Linh chẳng có hứng thú gì cả.

Ngay lúc Diệp Tiêu Linh bỏ đi, nàng nhìn thấy một cái nhiệm vụ khá thú vị:

- Bắt một nhóm cướp, thưởng cho tù nhân, giảm án năm mươi năm tù, dư sẽ được tính thành tiền. Thưởng cho người ở trong tổng bộ là năm trăm vạn

kim tệ.

Diệp Tiêu Linh thích nhiệm vụ này liền nhận nó, đi đến chỗ của một nữ phục vụ, lên tiếng:

- Ta muốn nhận nhiệm vụ này.

Nữ phục vụ, tươi cười:

- Vâng, nhiệm vụ này ngày mai ngài hãy đi làm, bởi vì người nhận nhiệm vụ này còn có một chỉ huy chỉ ở trong tổng bộ, hi người sẽ làm cùng nhau.

Diệp Tiêu Linh gật đầu, nàng cũng không ý kiến gì, vì trong nhiệm vụ cũng nói rõ là bắt buộc phải có hai người đi làm, có thể là hai tội phạm, hai người trong tổng bộ hoặc một tội phạm, một tổng bộ.

Điền vào một số giấy tờ, rồi Diệp Tiêu Linh quay về phòng giam để mà ngủ.

Sáng hôm sau.

- Này Diệp, người dạy đi, đi làm nhiệm vụ cùng ta.

Diệp Tiêu Linh mở mắt ra, nhìn thấy tên nhóc đã từng bắt mình, lười biếng nói:

- Người biết tên ta, nhưng ta lại không biết người.

Tên nhóc con này, có phần tức giận, nhưng nghĩ lại cũng đúng, trả lời:

- Ta là chỉ huy đội mười hai của tổng bộ Mặc Ân, ta và người hôm nay sẽ nhận nhiệm vụ đi bắt bọn cướp.

Diệp Tiêu Linh nghe được câu trả lời rồi cũng bước xuống giường ngủ, chuẩn bị đi làm nhiệm vụ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sư Đa Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Muốn Ở Cũng Khó.

- Nè, Diệp, người đi đâu vậy, chẳng phải nói là đi bắt cướp sao?

Mặc Ân nhìn thấy hướng đi của Diệp Tiêu Linh có vẻ hơi lạ, nên bèn hỏi.

Diệp Tiêu Linh liếc nhìn Mặc Ân một cái, lạnh nhạt không một chút cảm xúc, đáp:

- Bọn cướp bị bắt rồi, chỉ chờ đến lấy mà thôi.

Mặc Ân kinh ngạc, cậu không hiểu, tại sao người này lại biết được bọn cướp đã bị bắt? Nhưng nếu biết được bị bắt thì làm sao biết được bọn chúng ở đâu?

Mặc Ân cứ hỏi trong lòng, Diệp Tiêu Linh vẫn cứ tăng tốc, chạy đến ngôi làng.

Nhìn cảnh ngôi làng mang phong cách đồng quê cổ xưa, Mặc Ân hỏi:

- Nơi này, tại sao ta lại không biết nó.

Diệp Tiêu Linh cũng không giải thích, nàng vừa về rất nhiều người nhìn thấy nàng đều vui vẻ, đi tới, hỏi thăm:

- Diệp, cháu một năm qua đi đâu vậy, bọn ta lo muốn chết.

- Diệp, cháu có biết không khi cháu bỏ đi đám nhỏ chúng cứ la ầm lên và chạy đi tìm cháu không đấy.

- Phải đấy, khi đi, ít nhiều gì cháu cũng phải nói một tiếng chứ?

Diệp Tiêu Linh lần đầu tiên cảm thấy ảm áp như vậy, nàng không tự chủ được, cười nói:

- Cháu xin lỗi, những đứa trẻ đâu rồi bác?

- Bọn chúng đi làm việc hết rồi. À A Hắc vẫn còn ở trong làng đấy, thằng nhóc ở bờ suối đấy!

- Cảm ơn bác, bác thật sự là ngày càng trẻ đấy ạ, khiến cháu muốn gọi bác là chị mất thôi.

Diệp Tiêu Linh trước khi rời đi, còn nói một câu lấy lòng của bác gái kia, rồi chạy đi.

Người phụ nữ ai mà chẳng muốn mình trẻ đẹp, nghe thấy người khác nói vậy liền không phải là vui lòng hay sao a?

Mặc Ân đi theo Diệp Tiêu Linh, đến bờ suối, nhìn thấy một người lớn hơn mình một tuổi, nhìn người này thật sự rất quen, nhưng Mặc Ân lại không thể nhớ được.

A Hắc tên đầy đủ của cậu là Lâm Khương Hắc, mọi người trong làng thì lại gọi cậu là A Hắc, dĩ nhiên Diệp Tiêu Linh cũng không ngoại lệ.

- A Hắc, nhóc có biết bọn cướp đang bị nhốt ở đâu không?

Lâm Khương Hắc nghe âm thanh quen thuộc, âm thanh mà hắn tìm kiếm suốt một năm qua, nhưng vẫn không có một tung tích gì, nhưng giờ, âm thanh của người đó lại vang bên tai hắn

Hắn quay lại, nhìn thấy con người đó, vẫn như lúc gặp, vẫn huyết sắc, vẫn bình tĩnh và lạnh nhạt.

Lâm Khương Hắc chạy đến, ôm lấy Diệp Tiêu Linh, lên tiếng:

- Diệp đại ca, A Hắc nhớ đại ca, đại ca đi đâu suốt một năm nay, A Hắc tìm đại ca suốt cả một năm nay.

Diệp Tiêu Linh cười cười:

- Ngươi mười bảy tuổi rồi mà vậy nữa sao?

A Hắc quả thật ở trước mặt Diệp Tiêu Linh nàng thì cứ như một đứa con nít lên ba.

A Hắc ôm lấy Diệp Tiêu Linh một lúc mới để ý đến Mặc Ân, lên tiếng:

- Mặc Ân sao ngươi lại đến làng của ta?

Mặc Ân vốn dĩ là đang nhớ tới Lâm Khương Hắc, nhưng lại chỉ thấy quen mà không thể nhớ.

Lâm Khương Hắc lên tiếng thì Mặc Ân mới nhớ ra được người này chính là Lâm Khương Hắc, định lên tiếng giải thích, thì Diệp Tiêu Linh đã lên tiếng trước:

- Bọn ta tới đây là để tìm bọn cướp trong một cái nhiệm vụ.

- À, bọn chúng đang ở nhà lao ở trong làng, Diệp đại ca không cần lo, bọn chúng đang ở trong ma pháp giam cầm của em.

Lâm Khương Hắc vỗ ngực mình lên tiếng.

- Diệp đại ca, đại ca hãy ở đây đi, ta muốn đại ca gặp mọi người a. Mọi rất nhớ đại ca đấy.

Diệp Tiêu Linh đang có ý định rời đi, đi đến một đất nước khác, nhưng nhìn cảnh tượng này, nàng thật sự không muốn rời xa mọi người, muốn được ở lại nơi này.

Rất lâu rồi, không biết là bao lâu, Diệp Tiêu Linh mới có được cảm giác của một gia đình như thế này.

Mặc Ân ở một bên nhìn cảnh tượng này, hoàn toàn không biết Diệp Tiêu Linh là người như thế nào đối với Lâm Khương Hắc nữa.

- Lâm Khương Hắc, Diệp là gì của ngươi, ta thật sự không hiểu. Một thiên tài cả vạn năm khó gặp như ngươi lại xem trọng một tên tội phạm như thế.

Lâm Khương Hắc nghe lời của Mặc Ân liền đoán ra được, tại sao một năm qua Diệp Tiêu Linh lại biến mất không thấy đâu.

Hóa ra, cả một năm nay nàng ở trong tổng bộ, ở trong nhà tù của tổng bộ mà hắn lại không biết.

- Diệp đại ca, đại ca ở trong tù, là vì...

Lâm Khương Hắc định nói ra lí do, nhưng lại bị Diệp Tiêu Linh bịt miệng lại, nàng lắc nhẹ đầu.

- A Hắc, nhóc đưa Mặc Ân đi đến chỗ của bọn cướp đi, sau đó, đưa về tổng bộ, chỉ cần đưa về, tù án của ta sẽ không còn nữa.

Lâm Khương Hắc gật đầu, nghe lời nàng, chạy đi đến chỗ của bọn cướp, rồi lại đưa cho Mặc Ân đi đến tổng bộ.

Sau chuyện này, Diệp Tiêu Linh mới cởi bỏ ra cái vòng cổ phiền phức này.

Mặc Ân thì từ tổng bộ chạy về lại làng đưa cho Diệp Tiêu Linh cái chìa khóa mở vòng, nhưng ai ngờ, nàng đã tự mở.

Lần lượt, những đứa trẻ ở làng đều quay về, chúng thấy Diệp Tiêu Linh, đều giống như Lâm Khương Hắc, nhảy tới ôm lấy nàng không buông.

Mặc Ân càng lúc càng kinh ngạc ra mặt.

Sau một lúc hỏi chuyện, Mặc Ân mới biết, những thiên tài trong tổng bộ đều là do một thân Diệp Tiêu Linh đào tạo ra.

Sau chuyện kinh ngạc này, hẳn thật muốn bá Diệp Tiêu Linh làm sư phụ của mình.

Đêm ở trong ngôi làng, mọi người quây quần bên nhau, ăn uống no say, lúc kể chuyện cười lúc thì lại kể chuyện xưa.

Mọi người đều thật vui vẻ với nhau.

Tất cả mọi người đều không có uống nước, tất cả đều uống rượu, những đứa trẻ, sợ Diệp Tiêu Linh lại bỏ đi lần nữa, cố tình trút say nàng.

Nhưng trút say không thấy, ngược lại bị Diệp Tiêu Linh dụ dỗ uống rượu, nàng không kịp say, thì bọn trẻ này đã say.

Mọi người say no, lại lăn ra ngủ, rượu này thật sự quá mạnh rồi a.

Riêng chỉ còn Diệp Tiêu Linh là chẳng say lấy một chút nào, ngay cả đồ mặt của chẳng có.

Kiếp trước nàng thách thức người khác trút say nàng, nhưng chẳng có ai làm được cả, vì đối với nàng, kiếp trước hay kiếp này, uống rượu cũng chỉ là như uống nước bình thường, không thể làm nàng say được.

Diệp Tiêu Linh nhìn mọi người, có chút đau lòng, nhưng nàng cũng quay đi, để lại một lá thư, rồi biến mất khỏi đất nước này, lặn thẳm trong đêm tối.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sư Đa Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Lời Nguyên.

Diệp Tiêu Linh đi ở giữa khu rừng, nàng dừng lại ở giữa rừng, lên tiếng:

- Lãnh Huyết, chàng không cần phải bám theo ta suốt như vậy đâu.

Lãnh Huyết từ trên cây cao nhảy xuống, đi tới gần Diệp Tiêu Linh, hỏi:

- Linh, sao nàng lại bỏ bọn họ đi, bọn họ thật sự muốn nàng ở lại mà.

Diệp Tiêu Linh hít thở sâu, nàng quay lại nhìn Lãnh Huyết, nàng lạnh nhạt nói:

- Bày lời nguyện của ta, chàng nhớ chứ?

Lãnh Huyết gật đầu, hẳn không hiểu tại sao Diệp Tiêu Linh lại nhắc đến bảy lời nguyện của nàng.

- Đọc lên bảy lời nguyện đi.

Diệp Tiêu Linh lại lên tiếng.

Lãnh Huyết suy nghĩ một lúc nói lên bảy lời nguyện trên người Diệp Tiêu Linh:

- Lời nguyện thứ nhất, bất tử.

- Lời nguyện thứ hai, những người ở bên cạnh nàng quá 20 năm sẽ chết.

- Lời nguyện thứ ba, không có gia đình.

- Lời nguyện thứ tư, người thân hắt hủi, lợi dụng.

- Lời nguyện thứ năm, giết người thân máu mủ.

- Lời nguyện thứ sáu, không khóc không cười.
- Lời nguyện thứ bảy, một lời nguyện bị phá đi, lời nguyện khác sẽ được thay vào.

Diệp Tiêu Linh gật đầu, đáp:

- Vậy người muốn những người kia chết sao?

Lãnh Huyết đã từng gặp qua nữ quý kia, cũng biết được con quý ấy đã từng nói là thực ba điều ước của nàng, giải đi hai lời nguyện.

- Chẳng phải nữ quý kia đã giải cho nàng hai lời nguyện rồi sao?

Diệp Tiêu Linh lắc đầu, giải thích:

- Lời nguyện thứ bảy, lời nguyện bị giải sẽ có lời nguyện khác thế vào, hai lời nguyện được giải vậy chẳng phải là hai lời nguyện bị giải, thì cũng như vậy, hai lời nguyện khác gần giống vậy sẽ được thế vào.

- Bọn họ, có thể vẫn sẽ chết.

Lãnh Huyết đã hiểu tại sao, Diệp Tiêu Linh lại phải rời xa bọn họ, hẳn cũng không hỏi nữa.

Diệp Tiêu Linh đến gần Lãnh Huyết, thì thầm vào tai:

- Chẳng cũng vậy, ta không muốn chàng chết vì ở bên cạnh ta.

Lời nói vừa dứt, Lãnh Huyết rên lên một tiếng, rồi ngã xuống.

Nắm đấm của Diệp Tiêu Linh vẫn ở đó, đỡ lấy Lãnh Huyết, giúp cậu dựa vào một cái cây.

Nhìn thấy Lãnh Huyết, Diệp Tiêu Linh cười nhạt một tiếng, thấy Lãnh Huyết, nàng cũng hiểu rõ chuyện ở chỗ của Ma Vương đã được giải quyết.

Nhưng nàng vẫn không muốn Lãnh Huyết chết đi, Lãnh Huyết vốn là người mà nàng yêu thương, nếu hẳn chết đi nàng đau lòng cỡ nào, nên cách tốt nhất là giữ lấy khoảng cách.

Diệp Tiêu Linh đi sâu vào trong rừng, nhưng khi nàng để ý, thì trước mặt chính là vực sâu.

- Tại sao ta lại đến đây?
- Bên dưới... có thứ gì đó đang gọi ta.

Nếu như đã có thứ gọi nàng xuống, nàng thật sự muốn đi xuống xem, vật gì có khả năng kêu gọi nàng.

Diệp Tiêu Linh rơi xuống khá lâu nàng từ lúc rơi xuống cho tới bây giờ đếm được cũng hơn mấy trăm rồi.

- 995, 996, 997, 998, 999...

Chưa kịp đếm đến 1000, đã sử dụng ma thuật gió nâng nàng lên, trước khi bị rơi xuống hồ nước.

Diệp Tiêu Linh tạo ra một vòng ma pháp, ngồi trên đó, lắng nghe âm thanh kêu gọi mình.

Đi theo dòng sông, Diệp Tiêu Linh đi đến thượng nguồn, từ trong vách đá tỏa ra những ánh sáng nhiều màu.

Lấy một chỗ phát sáng ra, Diệp Tiêu Linh biết được đây là đá phát sáng, chúng còn mắc hơn cả đá quý, trong đêm có thể phát sáng rất tốt.

Trung tâm của khu vực là một tảng đá đen, nhờ có ánh sáng của đá phát sáng mà Diệp Tiêu Linh nhìn rõ tảng đá kia rất rõ.

Tảng đá màu đen kia chính là vật kêu gọi Diệp Tiêu Linh.

Đặt tay lên tảng đá, những dòng chữ hiện ra.

- Lời nguyện thứ nhất, bắt từ.
- Lời nguyện thứ hai, người thân nhất phản bội.
- Lời nguyện thứ ba, không có gia đình.
- Lời nguyện thứ tư, bị người thân hắt hủi, lợi dụng.

- Lời nguyện thứ năm, giết người thân máu mủ.
- Lời nguyện thứ sáu, kẻ thù của những thiên tài.
- Lời nguyện thứ bảy, lời nguyện bị giải sẽ được thay thế bằng lời nguyện khác.
- Giải ba trong bảy lời nguyện, người hãy chọn đi.

Diệp Tiêu Linh thoáng giật trước tảng đá này.

Nhưng nếu tảng đá này có thể giải được ba lời nguyện, thì nàng cũng chẳng chậm trễ, nắm bắt cơ hội này mà chọn lấy ba lời nguyện trên người mình.

Diệp Tiêu Linh, suy nghĩ không biết phải chọn lấy lời nguyện này.

Nàng chọn lấy lời nguyện đầu tiên, thì cái tảng đá lại hiện lên chữ là không thể giải được.

Bất đắc dĩ, nàng chọn lấy điều thứ bảy, chọn điều thứ hai và điều thứ năm.

Chọn ra ba điều, tảng đá lại hiện lên dòng chữ:

- Ba năm sau, ba lời nguyện sẽ được giải.

Diệp Tiêu Linh không biết có nên tin hay không, lắc đầu rời đi.

Vốn dĩ Diệp Tiêu Linh muốn đến một nơi nào đó để giải những lời nguyện này, nhưng bây giờ có tảng đá giúp mình giải, cũng cảm thấy khá tốt.

Nhưng không hiểu sao, Diệp Tiêu Linh lại có phần hơi lo, nàng không biết, trong ba năm này sẽ xảy ra chuyện gì đây.

Diệp Tiêu Linh lại đi đến một bộ tộc gần nơi này trong trí nhớ của nàng.

Một vài người ở trong bộ tộc nhìn thấy Diệp Tiêu Linh hoảng sợ, liền chạy đi kêu tộc trưởng.

Vừa thấy tộc trưởng, Diệp Tiêu Linh chào một cái, lên tiếng:

- Tộc trưởng, như lời hứa khi xưa, chỉ cần một ngàn năm ta quay lại, ông sẽ giải giúp ta ba lời nguyện.

Tộc trưởng nghe thấy lời nói, liền biết Diệp Tiêu Linh, lão ta cười:

- Diệp Tiêu Linh quả thật nhớ rất lâu a, như đã hứa ta sẽ giải đi ba lời nguyện, nhưng trừ lời nguyện đầu tiên, lời nguyện bắt từ là ta không thể giải mà thôi.

Diệp Tiêu Linh nghe xong như muốn té xuống, giải được tất cả mà riêng cái lời nguyện bắt từ lại không thể giải được, thật là bó tay với lão tộc trưởng này.

Những người quá lùn, cao nhất cũng chỉ có 30cm đây là một bộ tộc lùn nhất thế giới, nên cũng chỉ có thể vậy thôi.

Nàng ngồi xuống, lão tộc trưởng, ồ lên:

- Ba lời nguyện trong người của người đang được giải đây này, nhưng với tốc độ này cần phải mất đến ba năm. Cũng phải thôi, vì trong đó có lời nguyện thứ bảy cơ mà, ngoại trừ lời nguyện thứ nhất ra, còn lại đúng ba lời nguyện, ta giải hết ba lời nguyện còn lại.

Diệp Tiêu Linh cũng không ý kiến gì, ngồi yên để lão tộc trưởng giải đi ba lời nguyện còn lại.

- Xong rồi đấy, mất hai năm sau, ba lời nguyện mới hoàn toàn xóa đi.

Lão tộc trưởng giải xong cho Diệp Tiêu Linh, lên tiếng.

Diệp Tiêu Linh chấp tay, nói:

- Cảm ơn tộc trưởng.

Diệp Tiêu Linh lại tiếp tục rời đi, trên con đường của nàng có lẽ sẽ chẳng bao giờ dừng lại được.

Chương 11: Đấu Trường.

- Nơi nào đây?

Diệp Tiêu Linh mở mắt dậy, nhìn thấy trước mặt mình là song sắt và cửa sắt, trên tay lại đeo còng tay.

Ngắm lại một hồi, Diệp Tiêu Linh không khỏi cười khò.

Nàng vốn dĩ là đang đi trên đường đến một đất nước khác, nhưng ai mà ngờ, tự nhiên bị đánh ngất đi, khi mở mắt lại thì thấy cảnh tượng này.

- Đi ra đi, đến giờ chiến đấu rồi.

Một tên đại hán đi tới mở cửa sắt ra, nhìn Diệp Tiêu Linh, nói lên một lời, rồi kéo nàng đi.

Nhìn phong cách này, nhìn những người đang bị nhốt trong tù, nhìn những con ma thú đang bị nhốt ở đây.

Diệp Tiêu Linh không biết mình sẽ đấu với người hay thú đây?

Đi đến một căn phòng, bên trong có đầy đủ các loại vũ khí, riêng áo giáp thì lại không có.

Tên đại hán đi đến mở còng cho Diệp Tiêu Linh, lạnh nhạt nói:

- Lát nữa cánh cửa kia mở ra, ngươi phải đi qua đó, nếu không, ngươi sẽ chết.

Diệp Tiêu Linh chẳng thèm nghe, nàng nghe những điều này ở kiếp trước nhiều rồi, kiếp trước nàng còn là một chiến sĩ, đấu ở trong đấu trường biết bao nhiêu trận.

Nhìn hết cả những vũ khí ở đây, nhìn người đại hán kia rồi đi.

Nhìn một chút, Diệp Tiêu Linh lấy một cây thương, thân gỗ, nàng lấy Demon ra cắt phần mũi thương đi, chỉ còn lại phần gỗ.

Diệp Tiêu Linh quyết định lấy cây gỗ này để chiến đấu.

- Giả thua vậy, thắng một đứa trẻ, cũng chẳng có hay ho gì.

Tự nói thầm một mình, cánh cửa sắt vừa mở ra, Diệp Tiêu Linh đi vào trong cửa sắt đó, đi qua một cái đường hầm dài.

Lại bị một cửa sắt cản lại, ngó nhìn phía sau, cánh cửa sắt ở sau lưng cũng đóng lại, cửa trước mặt mở ra.

Diệp Tiêu Linh bước qua cánh cửa, nhìn đối diện mình là một cô nhóc chỉ mới có mười tuổi.

Lắc đầu, cười khò, quả thật như dự đoán, nàng phải đấu với một đứa nhóc.

Những tiếng ồn từ những người xem, khiến cho Diệp Tiêu Linh bức bối, bọn người đó cứ ồn ào, la hét, muốn một trận chiến đầy quyết liệt, thật sự khiến người khác có cảm giác bức bối.

- Keng.

Tiếng chuông vang lên, đứa nhóc trước mặt Diệp Tiêu Linh nhảy tới, bỏ một kiếm xuống chỗ nàng.

Diệp Tiêu Linh lấy cây gỗ đỡ lấy một kiếm đó, thanh kiếm với uy lực của cô bé này rất mạnh, có lẽ với một cây gỗ mỏng như trong tay của Diệp Tiêu Linh thì một kiếm đó không chỉ chặt đứt thanh gỗ mà còn có thể giết được người.

Nhưng tại sao, với Diệp Tiêu Linh lại chỉ có thể chặt được một phần ba thanh gỗ, mà hơn hết, Diệp Tiêu Linh lại chỉ dùng một tay cầm thanh gỗ đỡ lấy kiếm của cô bé này.

Diệp Tiêu Linh không để cho cô bé này có thời cơ lui về sau, nàng xoay tròn thanh gỗ, hất nó qua một bên.

Đồng thời, kiếm của cô bé trong tay bị bay đi, Diệp Tiêu Linh cũng đồng thời ném luôn cả thanh gỗ, rất nhanh truyền âm vào đầu cô bé:

- Nhóc tên là Ngọc An phải không? Nghe ta nói này, ta sẽ giả vờ thua, nhưng muội cần phải làm cho thật vào, muốn được tự do thì nghe theo lời của ta.

Diệp Tiêu Linh rất nhanh đã truyền âm xong, nàng cũng phải làm giống như chẳng có gì, chạy đến chỗ của cô bé, đánh ra một chưởng.

Ngọc An đỡ lấy cú đấm, Ngọc An cảm thấy cú đấm của Diệp Tiêu Linh như không có lực gì cả, nhìn như rất mạnh nhưng lại chẳng có lực đánh gì cả.

Ngọc An nhìn Diệp Tiêu Linh, thời gian cứ như ngừng lại, nàng nhân cơ hội này đánh về phía của Diệp Tiêu Linh.

Diệp Tiêu Linh bị đánh ngất đi.

Những người nhìn cuộc đánh nhảm chán này, hò hét, ném đồ.

Diệp Tiêu Linh được đưa về lại phòng giam.

Vừa quay về, nàng liền lại, nhìn tên đại hán rời đi, cười lạnh lắc một chùm chìa khóa trên tay, tên đại hán kia cũng chẳng quay lại ngó nhìn một cái.

Nàng lắc đầu, thở than, đám người này quá ngu ngốc, chỉ được cái cơ bắp a.

Không lâu sau, một nam trung niên đi tới, mắng chửi:

- Ngươi có biết ta mua ngươi đất thế nào không hả?

- Ngươi lại để thua, có biết ta tốn bao nhiêu để đặt ngươi thắng hay không? Bây giờ ngươi lại để thua.

-...

Tên này nói một lời liên tục không ngừng, Diệp Tiêu Linh thấy hơi bị nhứt đầu, đi tới, một tay nắm lấy đỉnh đầu, một tay nắm lấy cằm hán.

Không chờ hán hỏi, không cho hán phản ứng, Diệp Tiêu Linh kéo đầu hán vào song sắt, kẹt cứng, không thể đi ra.

- Ngươi thả ta ra, thả ta ra...

Bị như vậy vẫn không có im, còn la hét hơn nữa.

Lắc đầu, Diệp Tiêu Linh nhảy lên đập đầu hán xuống, đầu của hán bị qua lực mạnh của Diệp Tiêu Linh tụt xuống dưới, đụng phải miếng sắt nằm ngang.

Cuối cùng, đầu và thân, mỗi cái một nơi.

Diệp Tiêu Linh mở cửa ra, đi đến chỗ bên cạnh, thả tiếp người khác ra, sau đó bảo người đó theo nàng.

Tiếp tục cứ như vậy, ngay cả ma thú bị nhốt Diệp Tiêu Linh đều mở ra, dùng ngôn ngữ của chúng, giao tiếp với chúng.

Diệp Tiêu Linh kiếp trước sống ở trong rừng một thời gian dài, nên nàng cũng biết được khá rõ về ngôn ngữ của loài thú.

Liên tục như vậy, tất cả những người ở trong cả đấu trường này Diệp Tiêu Linh đều thả ra hết.

Nàng đưa ra một cái kế hoạch phản loạn, đánh giết những người đã từng áp bức, đánh đập mình, tất cả, có thù báo thù, có ân báo ân.

Những ma thú, những đấu sĩ ở trong đây từng bị bắt đi chiến đấu đều phản loạn trong đêm.

Phản loạn trong đêm xong, máu cũng chảy thành sông, Diệp Tiêu Linh dẫn những người và thú đi ẩn sâu vào trong rừng.

Khi vào sâu trong rừng rồi, mỗi người lại một đường.

Diệp Tiêu Linh rời đi, nhưng đi một lúc thì lại ngừng, hỏi:

- Ngọc An, sao nhóc không đi đường nhóc? Có biết đi cùng ta sẽ có họa không?

Ngọc An đi theo sau Diệp Tiêu Linh, lên tiếng:

- Ta không quan tâm.

Diệp Tiêu Linh thở dài, lời nguyên vẫn chưa được giải, nàng lạnh lùng nói:

- Nếu đuổi theo kịp tốc độ của ta.

Vừa nói, Diệp Tiêu Linh đã biến mất trong không gian.

Ngọc An không thấy nàng đâu, không biết phương hướng để đuổi theo, Ngọc An đi lạc hướng, nàng đi đến sáng cũng chẳng thấy Diệp Tiêu Linh, nàng đành từ bỏ.

Nàng nghĩ, ngay cả tên còn không biết, thì làm sao mà có thể đi theo được con người đó.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sư Đa Nghề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Tử My A.

Diệp Tiêu Linh không còn có ý định đi đến đất nước khác, hiện tại, cứ ở trong rừng, không có ý định đi đâu cả.

Ở trong rừng, nàng chủ yếu là muốn tìm lấy một thứ cảm hứng gì đó để tiếp tục đi, ở thế giới con người kia, Diệp Tiêu Linh không còn có cảm giác muốn ở đó nữa, nên nàng quyết định ở trong rừng để tìm lấy sự thanh bình.

Đang đi dạo trong rừng xanh, bóng mát.

Một con sóc nhảy lên vai của Diệp Tiêu Linh, nàng biết nó đang ở trên vai mình, nhưng cũng chẳng làm gì nó, chỉ để yên đó, cho nó tùy ý dùng vai của nàng.

- AAAAAAAAAA....

Không biết tiếng hét từ đâu, Diệp Tiêu Linh ngó nhìn xung quanh không có, chỉ còn một chỗ mà nàng không nhìn.

Nhìn lên trời, một người đang bị rơi xuống.

Diệp Tiêu Linh không có lòng tốt như vậy, người đó đang rơi trên đầu của mình, và khoảng ba giây nữa là sẽ đè lên người nàng.

Chẳng có ngu dại gì mà đỡ một người từ trên cao rơi xuống, cả Diệp Tiêu Linh, nàng lui về sau hai bước.

Người kia rơi xuống, một vòng ma pháp hiện ra, đỡ lấy con người này, người này nhìn thấy Diệp Tiêu Linh, quát:

- Tại sao ngươi không đỡ ta, có biết nếu không phải ta thì triển ma pháp thì ta đã thịt nát xương tan rồi không?

Nhìn cái tên nam nữ không giống này, Diệp Tiêu Linh lắc đầu:

- Sao ta lại phải đỡ ngươi, ta chẳng ngu ngốc gì, đỡ ngươi, ngươi xuống, ta chết, ta chưa có ngu ngốc như thế. Tại sao ngươi lại rơi từ trên trời rơi xuống?

Người kia tức giận, nhưng khi nghe Diệp Tiêu Linh hỏi, thì lại cười đắc ý, lên tiếng:

- Ta My My A, ta là một nhà du hành, vì một số trục trặc, truyền tống trận mở ra trên trời, nên ta bị rơi từ trên đó xuống đây.

Diệp Tiêu Linh gật gù xem như hiểu, sao đó lại hỏi:

- My My A, vậy ngươi là con gái?

My My A nghe Diệp Tiêu Linh hỏi, tức giận đùng đùng:

- Ngươi nhìn ta giống con trai ở chỗ nào? Nói cho ngươi biết, ta công chúa của đất nước Si Ni A đấy! Nơi này chính là quê hương của ta đó!

Diệp Tiêu Linh từ đầu đã không có ác ý gì với người này, nhưng khi nghe cô ta nói mình là công chúa của đất nước Si Ni A, thì sắc mặt Diệp Tiêu Linh lại lạnh đi.

Nhưng nghĩ lại, cô gái này không có làm gì nàng, nàng cũng bỏ đi ác ý với cô ta, với lại nghĩ, tên cũng có phần không giống.

- Mọi mặt.

- Ngươi...

My My A tức giận thì tức như sau đó, nàng ta lại vui vẻ nói:

- Thôi bỏ đi, nè, người sống ở nơi này có phải không? Hay là ngươi dẫn ta đi dạo một chút đi.

Diệp Tiêu Linh vẫn chưa đồng ý, thì nàng ta đã kéo nàng đi.

Diệp Tiêu Linh cũng bắt đầu đi theo nói cho nàng ta biết về khu rừng này.

My My A lôi kéo Diệp Tiêu Linh đi rất lâu, cuối cùng đi đến một vách núi, nhìn nó thì lại như khe hở do bị động đất mà tạo thành hơn.

- Nơi này là nơi nào?

My My A nhìn xuống dưới hỏi.

Bên dưới khe hở này là một vực sâu đen thui chẳng thấy được đáy.

Diệp Tiêu Linh lắc đầu, đáp:

- Ta không biết, đây là lần đầu tiên ta thấy cái vực này.

- Vậy à?

Diệp Tiêu Linh gật đầu.

My My A nhìn nàng, đi dạo về phía sau Diệp Tiêu Linh.

Một tay đẩy Diệp Tiêu Linh xuống dưới vực.

Diệp Tiêu Linh quả thật là quá sơ suất, có lẽ nàng phải cảnh giác hơn với nàng ta.

Bây giờ, nàng ta (My My A) đẩy nàng (Diệp Tiêu Linh) xuống vực, quả thật là quá sơ suất.

- Tạm biệt tỷ tỷ của ta.

Đây là câu cuối cùng Diệp Tiêu Linh nghe được từ My My A, nàng rơi xuống vực, nhìn My My A, căm hận, quát:

- Đừng để ta còn sống, nếu ta còn sống, ta sẽ huyết tẩy đất nước của ngươi.

My My A từ bên trên nghe tiếng vọng của Diệp Tiêu Linh, khinh thường bỏ đi, trên gương mặt như búp bê của nàng lộ ra một nụ cười gian tà:

- Rơi xuống đó, chỉ có chết. Tỷ tỷ à, tỷ nữ sao? Nơi đó, là nơi tỷ được sinh ra đó, Từ Tiêu Linh tỷ.

Diệp Tiêu Linh đang rơi xuống vực, nàng bây giờ mới nhớ, nàng tự trách mình tại sao lại quên, lại quên đi cái tên My My A này.

Chính cái tên này, cái tên này, tại sao ta lại quên chứ? Đứa em gái khốn nạn mà ta muốn giết nhất ở kiếp này.

Kẻ đã biến ta trở thành một nô lệ.

Mười hai năm trước, khi Diệp Tiêu Linh chuẩn bị bán lên tàu nô lệ.

- Aaaaaa! Đại huynh, làm ơn... đừng đánh ta nữa... ta xin huynh.

Diệp Tiêu Linh đưa bàn tay nhỏ nhắn, đầy vết thương lên cầu xin cậu bé lớn hơn mình ba tuổi trước mặt này.

Cậu bé này chính là đại huynh của Diệp Tiêu Linh, hoàng tử Từ Mạc Ân.

Cô bé bên cạnh cậu, lại chính là nhị công chúa Từ An Nhiên.

Từ Là họ của đức vua, những đứa con của vua đều được mang họ của ông ta, lúc này, Diệp Tiêu Linh cũng không ngoại lệ, nàng cũng mang họ Từ, gọi là Từ Tiêu Linh.

Đại hoàng tử nhìn thấy bàn tay của Từ Tiêu Linh đang cố với tới mình, cậu hung hăng đạp vào bụng Từ Tiêu Linh, lên tiếng:

- Đừng đụng vào người ta, đồ "con của ác quỷ".

Từ Tiêu Linh chỉ biết ôm bụng, che đầu, nhìn nhị công chúa, cầu xin:

- Nhị tỷ, làm ơn...

Từ An Nhiên cũng như Từ Mạc Ân đạp, đánh vào đầu, vào bụng Từ Tiêu Linh.

Hai người xem việc đánh đập Từ Tiêu Linh chính là trò vui.

Thấy Từ Tiêu Linh đang cầu xin mình, Từ An Nhiên lại càng đánh Từ Tiêu Linh mạnh hơn nữa.

Một cô gái nhỏ tuổi chỉ khoảng ba tuổi, đứng núp sau cánh cửa, nhẹ nhàng nói:

- Đại huynh, nhị tỷ, muội..

Nhìn thấy Từ My A, hai người dừng lại, đi đến gần, xoa xoa đầu Từ My A, hỏi:

- Muội cần gì?

Từ My A, đáp ứng nói:

- Muội cần tiền để mua ít kẹo, phụ hoàng không cho muội tiền tiêu.

Đôi mắt của Từ An Nhiên sáng lên, nói:

- Được, chúng ta hãy kiếm tiền để mua kẹo nào!

Từ My A nhìn Từ Tiêu Linh đang nằm co người lại kia, chỉ tay vào nàng, lên tiếng:

- Bán con quỷ kia, chúng ta sẽ có tiền a.

Từ Mặc Ân cười cười, nắm lấy tóc của nàng, lúc này mái tóc của nàng cũng đã là màu đỏ, nói thẳng ra là đã có màu đỏ từ khi sinh ra.

Từ Mặc Ân kéo tóc Từ Tiêu Linh đi ra khỏi hoàng cung bằng con đường bí mật.

Đến bên cạnh, một tên đại hán khôi ngô, nhìn thấy ba người đi đến, liền từ ghế mà đứng dậy, cung kính hỏi:

- Không biết ba vị hoàng tử, công chúa đến đây không biết có việc gì?

Từ My A đứng trước, nhanh miệng lên tiếng:

- Ta muốn bán một nô lệ.

Tên đại hán, nhìn thấy Từ Tiêu Linh có phần hơi sợ, vì hắn biết nàng cũng là một công chúa, nhưng nếu đã có ba người này đỡ cho hắn, hắn cũng không ngại mà mua lấy Từ Tiêu Linh để lấy lòng của ba người.

Từ Tiêu Linh bị bán lên tàu nô lệ từ đây, nàng được bán với giá 100 kim tệ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sư Đa Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Thù Hận.

- Chết tiệt, lại nghĩ về cái quá khứ đó, thật là khiến ta tức điên lên mà!

Diệp Tiêu Linh, nhớ tới cái quá khứ của cái thân xác này, nàng nghiêng răng, nhưng nàng quên mất mình đang rơi.

- Giải quyết cái chuyện này trước mới được.

Diệp Tiêu Linh đọc thâm ma pháp trong đầu.

- Tại sao? Ma pháp không có tác dụng?

Không phải chỉ đọc một lần, Diệp Tiêu Linh đã đọc rất nhiều lần, nhưng ma pháp nâng đỡ không có tác dụng.

Nàng đã thử đọc rất nhiều thần chú khác, nhưng vẫn vô dụng, nơi này như là một nơi mà ma pháp không được phép sử dụng, giống như một vùng đất cấm.

Đột nhiên, trước mặt Diệp Tiêu Linh là một màu đen, nàng rơi vào vô thức.

Đôi mắt một mí mở ra, Diệp Tiêu Linh thấy mình đang ở trong một không gian khác, xung quanh nàng là một màu đen.

Diệp Tiêu Linh tức giận, quát:

- Bọn người các ngươi kéo ta vào đây là có chuyện gì?

Lời nói vừa dứt, một đôi tay chụp lấy cổ của Diệp Tiêu, rồi một đôi tay khác lại ôm lấy vòng eo của nàng.

Cuối cùng, Diệp Tiêu Linh đếm được có mười hai cái tay đang giữ này lại.

Cánh tay đang bóp cổ nàng từ từ hiện ra rõ hình ảnh của một thiên thần, Diệp Tiêu Linh nhìn ra những người xung quanh mình đều là thiên thần.

Những thiên thần này, phải nói là đúng nghĩa của thiên thần, da trắng còn hơn cả bột, đôi mắt to long lanh, mái tóc của những thiên thần này là màu vàng trên đầu còn đội một vòng nguyệt quế.

- Hóa ra, sáu thiên thần mà ta giết, tượng trưng cho bảy lời nguyện nhi.

Thiên thần đang bóp cổ nàng siết chặt cổ nàng hơn nữa, thiên thần này cảm hận:

- Diệp Tiêu Linh, ta muốn giết ngươi, giết ngươi cho linh hồn của ngươi không được siêu thoát, giết cả linh hồn ngươi.

Những thiên thần đang giữ nàng cũng hầm hừ lên tiếng:

- Diệp Tiêu Linh, ngươi sẽ phải hối hận vì đã tìm người tiêu diệt bọn ta, ngươi sẽ hối hận.

- Giải đi những lời nguyện của bọn ta, chính là giết đi hồn phách của bọn ta, bọn ta sẽ không tha cho ngươi.

- Diệp Tiêu Linh, trước khi lời nguyện được giải, bọn ta, sẽ cho ngươi thấy địa ngục.

- Ngươi không thể chết, vậy bọn ta phải chết. Nhưng trước khi chết, bọn ta sẽ khiến ngươi, sống không bằng chết, chết không thể chết.

- Ngươi sẽ sống không yên đâu, Diệp Tiêu Linh.

Diệp Tiêu Linh nghe đám người này la nhai bên tai, phiền phức lên tiếng:

- Biết gì không? Ta nghĩ ác quỷ đẹp hơn cả các ngươi đây, nhìn lại nửa cơ thể của các ngươi đang bị phân hủy kia đi, lo cho mình đi, đừng có ở đó mà lo cho ta, như những con chó đang bám lấy ta.

- Nếu như các ngươi không giết đi sự phụ của ta, thì ta đã không giết sáu người các ngươi, à phải là bảy người chứ, tính luôn cả Thần Quang Chi Vương nữa.

Những thiên thần siết chặt Diệp Tiêu Linh hơn, rồi rất nhanh đã thả ra, biến mất trong không gian, lên tiếng:

- Diệp Tiêu Linh, ngươi sẽ hối hận.

Âm thanh biến mất đi, Diệp Tiêu Linh lại một lần nữa nhắm đôi mắt lại.

Mở mắt ra.

Diệp Tiêu Linh thấy mình đang ở dưới vực, lại nhìn tay mình, nàng lại bức bối:

- Ở trong cái không gian nói chuyện với đám thiên thần đó mới có một tiếng, mà bên ngoài đây đã là một năm mất rồi.

Đứng đây, cảm nhận lấy cơ thể của mình một chút, Diệp Tiêu Linh biết được mình rơi xuống bị gãy vào khúc xương, nhưng cái cơ thể không chết này, đã tự tái tạo lại, biến những khúc xương gãy khúc kia như chưa từng bị gì.

Nơi này không dùng được ma pháp, Diệp Tiêu Linh cũng không rảnh mà leo lên, những tảng đá ở đây quá nhọn và sắc bén đi.

Nhìn con đường nhỏ hẹp, Diệp Tiêu Linh cảm nhận được gió thổi vào, nàng đi về hướng có gió thổi vào, nơi nào có gió, nơi đó, chắc chắn có lối ra.

Đi một ngày trời, Diệp Tiêu Linh cuối cùng cũng ra khỏi vách núi, nhưng nhìn khung cảnh núi rừng trước mặt, không hiểu tại sao, có cảm giác hơi bị quen thuộc.

Nhìn thấy một con suối, Diệp Tiêu Linh đi theo con suối, nhưng đi được một lúc thì thật mệt mỏi, nàng quyết định nằm trên con suối, để dòng suối đưa nàng đi.

- A Hắc, cậu lại không đi làm nữa rồi!

Một thiếu nữ tức giận, lên tiếng.

Lâm Khương Hắc nhìn đám người kia, lên tiếng:

- Nói gì đó, các cậu cũng có đi làm sao? Đừng nghĩ đó không biết, các cậu mấy ngày trước một loạt đưa đơn xin từ chức mà nghỉ hết một đám rồi còn gì?

Một cậu thanh niên trong đó cười hì hì, lên tiếng:

- Ở đó nhàm chán quá.

- Nè, nếu Diệp đại ca có ở đây thì không biết sẽ thế nào nhỉ?

- Chắc sẽ rất vui cho mà xem.

- Ước gì có Diệp đại ca ở đây!

- Suyt... Không nên, A Hắc là người nhớ Diệp đại ca nhất, nếu nhắc đến Diệp đại ca, cậu ấy chắc sẽ rất buồn bực cho mà xem.

Một cậu trong số suyt một tiếng, nói thật nhỏ để Lâm Khương Hắc không nghe được.

- Thảo nào thấy nơi này quen quen.

Lâm Khương Hắc giật mình, đi tìm giọng nói này, không chỉ có một mình Lâm Khương Hắc, mà những người khác cũng vậy, tất cả đều đi tìm giọng nói này.

Lâm Khương Hắc đang ngồi trên tảng đá, ngó nhìn xung quanh, thì đột nhiên, từ phía sau, một bàn tay vô hình đẩy cậu xuống dòng suối.

- Tùm.

- Bùm.

Vừa bị rơi xuống nước, Lâm Khương Hắc liền nhảy lên mặt nước, đứng trên mặt nước, nhìn rõ, người xô mình là ai.

Khi nhìn thấy người xô mình xuống, Lâm Khương Hắc và tất cả những người ở đây, đều đồng loạt, lên tiếng:

- Diệp đại ca.

Diệp Tiêu Linh cười nhạt, nói:

- Lâu rồi không gặp.

Không để cho những đứa nhóc này nổi loạn, Diệp Tiêu Linh lên tiếng:

- Muốn huyết tẩy không? Muốn được sống trong sung sướng không? Muốn được trở thành kẻ nắm giữ một đất nước không?

- Nếu như các nhóc muốn, ta đang có thù muốn báo, ta sẽ dẫn các nhóc đi huyết tẩy một đất nước.

Những đứa trẻ ở nơi này đều đã lớn, chúng nghe Diệp Tiêu Linh nói những lời này có chút phân vân.

Muốn huyết tẩy một đất nước cũng không phải là dễ dàng gì, có thể sẽ phải chết trong lúc chiến đấu, bọn họ còn làng, còn nhà.

Diệp Tiêu Linh đâu phải là không nhìn ra sự phân vân này của chúng, không cần phải nghe suy nghĩ, từ đôi mắt đã nói lên tất cả.

Nàng lắc đầu, rồi quay lưng bỏ đi.

Lâm Khương Hắc đuổi theo phía sau, quát:

- Ta muốn đi cùng Diệp đại ca.

Diệp Tiêu Linh vẫn như vậy mà lắc đầu, cười nhạt:

- Không cần, nơi này mới là nhà, không cần chuyển đi đâu hết cả.

Dứt lời, cơ thể của nàng biến thành những làn khói đen bay đi.

Lâm Khương Hắc chạy đến ôm lấy nàng lại, nhưng không thể, vì khi Lâm Khương Hắc chạm vào người nàng, nàng đã hóa thành khói mà bay đi.

Diệp Tiêu Linh rời đi, đến biên giới của đất nước Si Ni A, những làn khói đen kết tụ lại, nàng lại một lần nữa hiện ra.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sư Đa Nghi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14: Người Chết Đầu Tiên.

- Những người trong hoàng tộc, ta đều không bỏ qua.

Diệp Tiêu Linh siết chặt tay, máu từ da thịt nàng chảy xuống nền đất.

Những cây cỏ dưới đất bị nhiễm phải máu của nàng liền héo úa đi.

- Máu của ta có thể giết người, nhưng cũng có thể cứu người.

Mái tóc của Diệp Tiêu Linh để nhiều năm cũng dài qua hông.

Ngẫm nghĩ, nếu để mái tóc đỏ và đôi mắt đỏ như thế này, bọn người đó nhất định sẽ nhận ra, nên cách tốt nhất là thay đổi màu tóc.

Diệp Tiêu Linh thay đổi màu tóc của mình, khi thay đổi nàng có sự phân vân trong việc chọn màu, nhớ tới Dương, nàng quyết định thay đổi mái tóc và màu mắt thành một màu xanh.

Theo như địa hình của đất nước này, những người ở đây, kể cả hoàng cung đều sử dụng nước từ nguồn của một con sông, chạy qua lãnh thổ.

Quyết định, Diệp Tiêu Linh đi đến chỗ của con sông đó, nàng đi đến thượng nguồn của con sông, trên tay cầm một lọ thuốc độc màu xanh dương lấp lánh, nàng đổ thuốc xuống sông.

Hạ độc cả con sông, đồng nghĩa với việc hại chết tất cả những người ở đất nước này.

Nhưng có hại hết những người ở đất nước này, Diệp Tiêu Linh cũng không quan tâm, cũng không hề thấy tội nghiệp cho họ, mà cảm thấy, để cho họ chết đi cũng đáng lắm.

Dòng sông này, Diệp Tiêu Linh cũng không sợ nó chảy ra biển, cũng sợ làm ảnh hưởng đến những dòng sông khác, vì dòng sông nơi này là một dòng sông ngầm, được chảy từ trong một cái hang động có ma pháp thủy hệ, tạo ra nguồn nước.

Nơi này trong quá khứ vốn là một bãi đất hoang, một vị ma pháp sư đi qua nơi này, thấy nơi này không có lấy một mạch nước, ma pháp thi triển một a pháp cổ xưa tạo ra nguồn nước vĩnh tồn cho nơi này, kể từ đó, mà đất nước này mới có nước để mà sống.

- Người là ai?

Diệp Tiêu Linh quay đầu lại, nhìn thấy một nam nhân tuấn mỹ, nhìn hấn đang mặc trên người một bộ giáp vàng, mái tóc tím đậm như bóng đêm yên tĩnh, đôi mắt đen sâu mà thâm lặng.

Diệp Tiêu Linh nhìn hấn, cười nhạt với hấn một cái, nàng đứng dậy, nói:

- Ta tên là Diệp Tiêu Âm.

Con người này, Diệp Tiêu Linh nhìn lướt qua là đã biết hấn là ai, có đánh chết hấn, hấn có hóa thành tro nàng cũng nhận ra được hấn, đại hoàng tử Từ Mạc Ân.

Từ Mạc Ân nhìn nàng cười nhạt, đứng cạnh dòng sông, thêm màu xanh như bầu trời, trong sáng như kim cương, hấn vừa nhìn là đã yêu nàng, hấn cười gượng:

- Ta tên Mạc Ân, Từ Mạc Ân.

Diệp Tiêu Linh cười với hấn gật đầu, xem như lời chào hỏi với hấn, rồi quay lại, mở tiếp tục một lọ thuốc độc, đổ tiếp vào dòng sông.

Có lẽ một lọ đã là đủ, nhưng vì do gặp phải Từ Mạc Ân, Diệp Tiêu Linh lại càng tức giận hơn, nàng dồn nén cơn tức này vào trong những lọ thuốc độc, trút lên dòng sông.

- Người đang làm gì vậy?

Diệp Tiêu Linh nghe thấy Từ Mạc Ân hỏi, nàng cũng cười cười, lên tiếng đáp:

- Ta đang cầu phúc cho nguồn nước, ta là Thủy Thần, đi khắp nơi, ta mang lại hạnh phúc cho những nguồn nước, những dòng sông, những con suối.

Nàng quả thật là có tài trong việc nói dối, kiếp trước quả thật là nàng nói dối rất giỏi, nhưng lại thiếu biểu cảm, bây giờ có biểu cảm rồi, lời nói dối của nàng lại như hồ mọc thêm cánh.

- Vậy nàng có thể đem lại hạnh phúc cho ta không?

Từ Mạc Ân nắm lấy tay nàng lên tiếng hỏi.

Diệp Tiêu Linh không khỏi cười khinh, đáp:

- Xin lỗi, ta chưa bao giờ tiếp xúc qua con người, ta không biết phải làm thế nào để đem lại hạnh phúc cho người.

Diệp Tiêu Linh giải vờ ấy vậy, áp úng, lên tiếng.

Từ Mạc Ân, lắc đầu, bế lấy nàng lên, hành động này của hắn như muốn nói, không cho người đi đâu cả.

- Chỉ cần theo ta là được!

- Thả ta xuống đi.

- Không được, chỉ khi nào người mang lại hạnh phúc cho ta, ta mới thả người đi thôi Âm Âm.

Nghe ngôn từ của Từ Mạc Ân, Diệp Tiêu Linh thật sự như muốn phát ói, nàng nghe mà cảm thấy rợn cả da gà.

Nghĩ lại thấy tên này cũng lớn rồi, cũng muốn phát sinh cái chuyện người lớn thêm muốn rồi.

Nhưng, hắn càng ôm nàng, càng thích nàng, càng muốn chơi với nàng, thì chẳng khác gì đang chơi đùa với hơi độc, sẽ chẳng biết mình bị hại độc và chết khi nào.

Đúng theo những gì Diệp Tiêu Linh đoán, hắn ta đưa nàng về hoàng cung.

Về hoàng cung cũng tốt, có thể dễ dàng huyết tẩy bọn họ hơn, có thể dễ dàng tra tấn bọn họ hơn nữa.

Từ Mạc Ân đi vào hoàng cung, những thị vệ và cung nữ đều rất cung kính với hắn, bọn họ nhìn thấy Diệp Tiêu Linh đang ở trên vòng tay của hắn, xì xầm to nhỏ, bàn tán chuyện thiên hạ.

- Mạc Ân đại huynh, huynh đi đâu vậy? Phụ hoàng tìm huynh khắp nơi đấy. Mà cô gái này là ai?

Từ An Nhiên đi đến gần Từ Mạc Ân, hỏi nói nhiều chuyện.

Từ Mạc Ân cười cười, trả lời từng câu một:

- Vừa rồi ta đi ra ngoài sông chơi một chút, còn cô gái này chính là tẩu tử của muội đấy, cô ấy tên là Diệp Tiêu Âm. Ta đi gặp phụ hoàng, muội dẫn tẩu tử đi dạo đi.

Từ Mạc Ân thả Diệp Tiêu Linh xuống, chạy đi gặp phụ hoàng của hắn, Diệp Tiêu Linh nhìn Từ An Nhiên, lên tiếng:

- Làm phiền rồi.

Từ An Nhiên lắc đầu, đáp:

- Không có gì, tẩu tử, người muốn đi đâu, ta dẫn người đi.

Diệp Tiêu Linh nghĩ thoáng một chút, nói:

- Ta muốn đến phòng của muội.

Từ An Nhiên gật đầu, dẫn nàng đi đến phòng của mình mà chẳng có ý kiến gì.

Đến phòng của mình, Từ An Nhiên mời nàng uống trà, ăn bánh, kể chuyện phiến, một hồi nói chuyện thật lâu, Từ An Nhiên mới nghỉ ngơi, hỏi:

- Cô đến nơi này có ý định gì? Tại sao lại dụ dỗ đại huynh của ta?

Diệp Tiêu Linh uống một ngụm trà, mái tóc biến thành màu đỏ, nàng nhấp ngụm trà, vẻ mặt như đang thưởng thức một thứ ngon vật lạ, mềm cho thật kỹ lưỡng.

Từ An Nhiên nhìn thấy mái tóc đỏ như huyết sắc, như viên ngọc kia, hoảng sợ, lùi về sau, hỏi:

- Tại sao người lại ở đây?

Diệp Tiêu Linh thả ly trà trên tay xuống dưới đất, chén sứ rơi xuống, vỡ thành nhiều mảnh vỡ, nước trà hồng đỏ đầy nền đá, nàng yêu mị nhìn Từ An Nhiên, cười lạnh trả lời:

- Dĩ nhiên là huyết tẩy hoàng cung rồi, không chỉ là hoàng cung, mà còn là cả đất nước này. Ta muốn nơi này, máu đỏ thành sông, nhuộm đỏ bãi biển bằng máu của các người.

Từ An Nhiên không hiểu vì sao, nàng cảm thấy nàng không thể đấu lại Diệp Tiêu Linh liền bỏ chạy tới tấp ra ngoài cửa, nhưng nàng lại không thể mở cửa được, nàng đập cửa, kêu cứu, nhưng chẳng ai quan tâm, dù người hầu đang ở bên ngoài.

- Vô dụng thôi, cả căn phòng này đã bị ta cách biệt với thế giới bên ngoài rồi.

Từ An Nhiên hoảng sợ, chân run rẩy, giọng lắp bắp:

- Ngươi...ngươi...ngươi không thể giết ta...giết ta...đại huynh sẽ không tha cho ngươi.

Diệp Tiêu Linh lạnh nhạt, bước tới, tay đập "rầm" vào cánh cửa, lạnh nhạt, âm thanh giọng nói của nàng như tiếng của u linh mắc oán:

- Ngay cả đại huynh ta cũng giết.

Dứt lời, từ trong không gian ma pháp, Diệp Tiêu Linh lấy ra một cây phi tiêu kỳ lạ, có dạng nửa giống phi tiêu, nửa giống một cây đinh có bốn cạnh nhọn xung quanh thân.

Diệp Tiêu Linh một tay bóp cổ Từ An Nhiên, đưa nàng lên cao, tay kia dùng ma pháp, làm cây phi bay lơ lửng, nhắm vào mi tâm của Từ An Nhiên, nhanh như chớp đâm thẳng vào mi tâm.

- AAAAAAAA!

Từ An Nhiên la hét, nàng nhắm chặt đôi mắt lại.

- Phụt. Ha ha.

Diệp Tiêu Linh nhìn nàng mà cười thành tiếng, cây đinh còn chưa đâm vào mi tâm, nàng đã la như vậy rồi, nếu đâm vào không biết sẽ thế nào?

- Chơi với ngươi một phút.

Cây đinh đang đối diện với mi tâm, chỉ cách mi tâm của nàng có vài milimet, đột nhiên chuyển hướng ra xa, tách ra thành hai cây đinh, rồi lại bốn cây, tiếp tục lại tám cây.

Tám cây đinh được duy chuyển đến tám chỗ trên nàng.

Chỗ đầu tiên là mi tâm, chỗ thứ hai chính là cổ họng, chỗ thứ ba và tư là hai cánh tay, năm và sáu là từ ngực xuống bụng, bảy và tám là hai mắt cá chân.

Từ An Nhiên kinh sợ, sắc mặt tái nhợt như tàu lá.

Diệp Tiêu Linh vơ tay qua, vơ tay lại, những cây đinh bắt đầu rạch những vết thương ở trên mặt, cổ họng, tay, ngực, bụng và chân, khắp cả người nàng đầy vết thương lớn nhỏ.

- Làm ơn...tha cho...ta...

- Ta lúc trước cũng cầu xin các người, nhưng kết quả thì thế nào?

Từ An Nhiên không còn đủ sức để hét hay la, khắp cả người nàng máu chảy thành suối, nàng cảm thấy cơ thể bắt đầu lạnh đi.

Diệp Tiêu Linh thấy nàng sống cũng chẳng được bao lâu, đưa những cây đinh ra xa, rồi lại đâm thật nhanh, thật mạnh vào từng chỗ trên người nàng ta.

-Ặc.

Máu từ miệng Từ An Nhiên ọc ra liên tục trong thật kinh tởm.

Nhìn thấy máu của Từ An Nhiên nhuộm đỏ cả cửa ra vào, nàng cười lạnh thoải mái, mở cửa, Diệp Tiêu Linh bước ra ngoài, mọi chuyện như chẳng có gì, thông dong mà rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sư Đa Nghiê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Hai Người Ân Ân Ái Ái.

- Cốc cốc.

Diệp Tiêu Linh ở bên ngoài cửa phòng bằng vàng, nằng gõ cửa hai tiếng.

Nàng đến căn phòng này, gõ cửa phòng này, dĩ nhiên nàng biết đây chính là phòng của người cha "thân yêu" của nàng.

Kẻ bạc tình bạc nghĩa, kẻ bỏ mặt nàng, kẻ mà nàng luôn muốn giết.

- Đi đi, ta không có lệnh thì không ai được phép vào.

Âm thanh từ trong phòng vọng ra, Diệp Tiêu Linh cũng chẳng quan tâm gì, bước vào trong, nàng không có biến mái tóc và mắt của mình thành màu xanh, vẫn giữ nguyên mái tóc, mắt một màu đỏ máu.

Bên trong căn phòng, hoàng thượng đang ngồi cùng hoàng hậu, hai người ngồi ở trên bàn ăn.

Hoàng hậu thì dứt cho hoàng thượng ăn, hoàng thượng thì cứ âu yếm mỹ nhân hoàng hậu trong lòng.

Diệp Tiêu Linh đi đến, để lên bàn hai lọ thuốc độc.

Hoàng thượng nhìn thấy hai lọ thuốc này, lên tiếng hỏi:

- Cái gì đây? Ai cho phép ngươi vào?

Hoàng thượng nhìn hai lọ thuốc bất mãn nói.

Ông ta ngược lên nhìn Diệp Tiêu Linh, hoàng hậu cũng đồng dạng như vậy.

Hai người vừa thấy Diệp Tiêu Linh sắc mặt đông cứng lại, hoảng sợ:

- Sao ngươi...chẳng phải ngươi...đã bị bán làm nô lệ rồi sao? Tại sao...ngươi lại quay về?

Diệp Tiêu Linh cười lạnh, hóa ra khi bán nô lệ, còn có bọn họ sau lưng.

- Tự uống, hay cần ta hầu?

Diệp Tiêu Linh sắc mặt lạnh nhạt, u linh oán giận lên tiếng.

Hai người sắc mặt tái nhợt, không dám nhìn Diệp Tiêu Linh.

Hoàng hậu thì ánh mắt chằm chằm nàng, bà ta không hiểu, tại sao bà ta lại không thể tự điều khiển được thân thể? Tại sao lại không thể rời đi khỏi ánh mắt như ác quỷ đỏ của nàng?

Cánh tay của hoàng hậu run run, cầm lấy một con dao, đâm nhiều nhát vào hoàng thượng.

- A, nàng... nàng đang làm gì vậy?

Hoàng thượng chạy đi, chạy đến cánh cửa, hấn đập cửa, kêu cứu, mở cửa, tất cả đều vô dụng.

Hoàng hậu trợn mắt, đi đến gần hoàng thượng như một con cương thi đang ngửi thấy mùi thịt người.

Diệp Tiêu Linh thì ở đó, nhìn hai người, một người chạy, một người đuổi.

- Hoàng thượng chẳng phải người thích chơi trốn tìm với ta lắm sao? Chẳng phải người luôn là người tìm ta sao? Sao bây giờ người lại trốn, còn ta thì lại tìm?

Hoàng hậu vừa đi theo sau hoàng thượng, vừa cười kỳ quái, nụ cười của nàng như ma quỷ, cái nụ cười ngoác đến tai, nếu so nụ cười của nàng với chú hề thì có lẽ là hơn rất nhiều.

Hoàng thượng thì lại hoảng sợ, chạy về sau cái giường, lấy ra một thanh kiếm, chạy đến chỗ của hoàng hậu, chém mấy phát vào người hoàng hậu.

Hoàng hậu thì như không có gì, dù cả người đầy vết máu, đầy vết thương, nhưng vẫn cùng hoàng thượng, thi đua đâm vào nhau.

- Giải.

Diệp Tiêu Linh nói lên một tiếng.

Mắt của hoàng hậu sáng lên, nhìn hoàng thượng, bà ta thấy hoàng thượng hung hăng cầm thanh kiếm, chém cả đầu nàng.

Hoàng hậu lùi về sau được hai bước, nhưng vẫn bị chém vào cổ, nàng đau đớn:

- Hoàng thượng...tại sao?

Hoàng thượng thả thanh kiếm xuống, ông ta bất thình lình nhận ra, quá khác biệt, hai cách nói lại quá khác nhau.

Ông ta lại nhìn về phía Diệp Tiêu Linh thấy nàng đang đứng ở chỗ cũ, cười rất kỳ lạ, nụ cười của nàng ta rất kỳ quái.

- Nữ quý, hóa ra... hóa ra là do ngươi làm!

Vì yêu mà ông ta hóa ra hồ đồ, xông tới Diệp Tiêu Linh, tay của hắn với tới cổ của Diệp Tiêu Linh.

Tay của hoàng thượng gần như với tới cổ ủa nàng như lại đột nhiên dừng lại, run rẩy không ngừng.

Nhìn xuống ngực của mình, một thứ vừa giống phi tiêu, vừa giống cây đinh đâm thẳng vào trái tim của ông ta.

Không nói được lời gì, hoàng thượng ngã xuống, cây đinh liền đóng chặt xuống nền đất, đâm qua trái tim của hoàng thượng.

Lại một lần nữa, Diệp Tiêu Linh rời khỏi phòng.

Vừa rời đi, Diệp Tiêu Linh nghe ngay một la ầm lên.

Biến lại mái tóc và màu mắt thành một màu xanh, giả vờ như lo lắng chạy tới tiếng la.

Nhìn thấy một nữ hầu đang ở trong bên trong phòng của Từ An Nhiên, đang ngồi dưới đất, run rẩy, đôi mắt toát lên vẻ kinh hãi.

Từ Mạc Ân nhìn thấy thi thể của nhị muội đang bị đóng đinh trên cánh cửa, máu chảy lai láng khắp nền đất.

Hắn siết chặt nắm tay, nghiến răng nghiến lợi:

- Kẻ nào, kẻ nào giết nhị muội của ta, ta nhất định sẽ không cho kẻ đó được yên thân!

Từ Mạc Ân nhìn qua bên cạnh, thấy Diệp Tiêu Linh, hắn nhìn thấy nàng đang sợ hãi, thấy bàn tay trắng ngọc của nàng đang che lại đôi môi, che lại nỗi sợ hãi trong lòng.

Hắn ôm Diệp Tiêu Linh vào trong lòng, thì thầm:

- Đừng nhìn, có ta ở đây, Âm Âm, nàng hãy dựa vào ta.

Diệp Tiêu Linh cười thầm trong lòng, người tiếp theo sẽ chết trong cái nơi này, sẽ là người đẩy Từ Mạc Ân.

Từ Mạc Ân ôm Diệp Tiêu Linh đi, đưa vào phòng của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sư Đa Nghề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Từ Mạc Ân để Diệp Tiêu Linh nằm ở trên giường, hắn đè nàng xuống, tay giữ chặt lấy hai cổ tay của nàng.

- Ta muốn chiếm hữu nàng.

Diệp Tiêu Linh nhìn hắn cười nhạt, nụ cười thật âm áp, thật khiến người ta say mê và thật giả dối.

- AAAAAAAAAA!!!!

Từ Mạc Ân hét lên một tiếng, hấn nhìn "cậu ấm" của mình bị một thứ nửa giống phi tiêu, nửa giống cây đinh lớn đâm vào.

Hắn trợn mắt nhìn Diệp Tiêu Linh, nhìn thấy mái tóc, màu mắt của nàng đột nhiên đổi thành một màu khác, một màu đỏ sặc.

- Ngươi...

Lời nói vẫn còn muốn thốt ra, nhưng lại bị Diệp Tiêu Linh cho uống cả thuốc độc vào miệng, nàng bóp lấy mũi hắn, ép hắn uống vào.

- Nếu muốn có thuốc giải thì làm chó cho ta xem, ta sẽ xem xét lại a.

Diệp Tiêu Linh đập hắn xuống giường, trên tay cầm một lọ thuốc lắc lắc lên tiếng.

Từ Mạc Ân khi uống thuốc độc của Diệp Tiêu Linh cảm giác đau đớn ở cậu ấm cũng chẳng còn nữa, mà thay vào đó là cảm giác nóng rát ở vùng bụng.

Diệp Tiêu Linh ngồi bắt chéo chân lại, đưa mũi giày hướng về hắn, cười tà mị:

- Liếm giày cho ta, thuốc giải sẽ vào tay ngươi.

Từ Mạc Ân lúc này đã mất hết lòng tự trọng, hắn không thể nào chịu nổi cảm giác nóng rát rồi đến đau đớn, không chịu được.

Hắn bò tới như một con chó, ngượng ngùng liếm lấy giày Diệp Tiêu Linh, trong lòng hắn oán thăm:

- Xú nha đầu, đợi khi ta có thuốc giải rồi, ngươi sẽ biết tay ta. Ta sẽ hạ nhục ngươi hơn cả ta của bây giờ!

Nào có lí Diệp Tiêu Linh nàng lại dễ dãi như vậy, nào có lí mà nàng đây lại không thể nghe được suy nghĩ của hắn.

Hắn đang liếm giày của nàng, thì nàng đột nhiên vùng mạnh chân lên.

Chiếc lưỡi của Từ Mạc Ân rơi ra, trên khuôn mặt anh tuấn của hắn liền xuất hiện một vết máu dài.

- AAAAAAAAAAAAAAAA!!!

Diệp Tiêu Linh nhìn, lạnh lùng, ngồi chống cằm, nói:

- Ta quên nói với ngươi, khắp cả người ta đều là vũ khí. Mà ta nghĩ lại rồi, ngươi liếm giày ta, chỉ làm giày ta dơ bẩn thêm.

Bước xuống giường, một cước đá hắn vào tường, ảnh hưởng đến ngũ tạng của hắn, miệng của hắn ta ọc ra một ngụm máu tươi.

Cũng không dừng lại, Diệp Tiêu Linh tiếp tục đá về phía hắn mấy cước nữa.

Hắn vừa bị trúng độc, vừa bị nàng đá, đau đớn vang xin:

- Làm ơn...tha cho ta...

Hắn lên tiếng van xin, Diệp Tiêu Linh dừng việc đá vào bụng hắn, nàng trực tiếp chà đạp lên mặt hắn.

Nàng khinh thường, lãnh huyết và kiêu ngạo nói:

- Lúc nhị muội của ngươi, Từ An Nhiên chết cũng van xin ta như ngươi. Nhưng biết gì không? Cuối cùng, cô ta vẫn bị ta đóng đinh mà chết. Sao ngươi không nhớ tới, quá khứ mà ta van xin ngươi?

Câu hỏi vừa thốt ra, Diệp Tiêu Linh vừa đồng dạng đập liên tục vào mặt hắn, chà đạp đi cái khuôn mặt này của hắn.

Nhìn thấy hắn ta sắp chết rồi, Diệp Tiêu Linh sử dụng ma pháp, nàng đọc thầm ma pháp trong đầu của mình.

Năm cây đinh xuất hiện, năm cây đinh này nâng cơ thể của Từ Mạc Ân lên trần nhà.

Sau đó, năm cây đinh quay đầu lại, bốn cây đinh đâm trực tiếp vào hai tay và hai chân của hắn.

Cây đinh cuối cùng thì đâm từ ngực của hắn, kéo thẳng xuống bụng.

Nội tạng từ trong bụng của hắn rơi xuống cái giường, cây đinh đã làm xong mọi thứ, tiếp theo, nó đâm mạnh vào mi tâm của Từ Mạc Ân.

Hắn ta chết trong đau đớn, chết trong ngu dại, cuối đời của hắn, hắn ân hận vì đã đối xử tồi tệ với nàng khi còn nhỏ, hắn oán hận khi đưa nàng về, hắn căm hận vì không nhận ra nàng sớm hơn.

Biết rõ, Từ Mạc Ân còn ý thức mơ hồ, Diệp Tiêu Linh lại lần nữa nói:

- Phụ hoàng và mẫu hậu của ngươi, cũng chết trong cái ngu ngốc.

Lời nói của Diệp Tiêu Linh đâm thẳng vào tai của Từ Mạc Ân, hân bây giờ hét ầm lên.

Khoảng mười giây, tiếng hét của hân chấm dứt.

Một cậu nhóc khoảng mười lăm tuổi đi vào phòng của Từ Mạc Ân, nhìn thấy Diệp Tiêu Linh, nhìn thấy một bãi nội tạng huyết nhục trên giường, nhìn thấy máu nhỏ trên trần nhà, nhìn lên, thấy đại huynh của mình đang bị đóng đinh trên đó.

Cảm giác rất sợ, nhưng lại không hét lên, vì có cái gì đó như đag chặn lại ngay cổ họng, nhìn thấy cảnh tượng này, nhìn thấy con người quý dữ kia.

Từ Lâm sao lại không kinh sợ, cậu nhìn lấy cánh cửa đang đóng chặt lại, hoảng sợ nhìn Diệp Tiêu Linh, run rẩy:

- Tỷ...tỷ,...tỷ, sẽ không...giết ta...chứ?

Diệp Tiêu Linh nhìn Từ Lâm, đưa em trai út trong haonfg tộc này, nàng cười híp mắt, gật đầu:

- Ta sẽ không giết đệ, chỉ cần đệ đi theo ta.

Từ Lâm run rẩy như vẫn cố gắng cười, cười vì may mắn, con người này sẽ không giết hân.

Diệp Tiêu Linh đi đến nắm lấy tay Từ Lâm, đi đến phòng của Từ My A.

Vào phòng, Từ Lâm hỏi:

- Tỷ tỷ...sao tỷ...lại đưa đệ đến đây?

Lời nói vừa dứt, Diệp Tiêu Linh nắm lấy đầu của Từ Lâm đập mạnh vào tường, lên tiếng:

- Đẻ giết ngươi.

Đi đến giường ngủ của Từ My A, Diệp Tiêu Linh ngồi trên đó, tay cầm một quyển sách, thoải mái đọc.

Liếc nhìn cái thi thể bị bẻ đầu đang ở ngay bức tường kia, Diệp Tiêu Linh cười lạnh, có lẽ đi vào con khốn đó sẽ thấy, món quà cuối ùng trong ngày sinh nhật của ngươi.

- Aaaaaa...

Diệp Tiêu Linh ở trong phòng lại nghe một tiếng hét, không lâu sau lại nghe thấy tiếng khóc than.

Đóng cuốn sách lại, từ không gian ma pháp lấy ra mười mấy cây kẹo đường, nhưng tất cả đều được làm từ độc, bỏ vào một cái lọ xinh đẹp.

Từ My A từ bên ngoài đi vào, một tay đề lên đầu, sắc mặt của nàng nhợt nhạt, ánh mắt của nàng vô thức đi rất nhiều.

Nàng vừa mở cửa, vừa bước vào trong phong hai bước lại nhìn thấy một thi thể quen thuộc, dù cái đầu đã bị vỡ nát, máu me tung té của bức tường, nhưng nàng vẫn nhận ra, đó chính là ngũ đệ, không phải là tứ đệ mới đúng.

Vì đối với nàng, Diệp Tiêu Linh đã không còn tồn tại.

Diệp Tiêu Linh từ giường đi xuống, nàng bắt đầu ngâm nga một khúc nhạc:

- Mừng sinh nhật của em, mừng sinh nhật lần thứ mười tám của em My A. Hãy hát câu hát êm ái, hãy tận hưởng những khoảng khắc tươi đẹp nhất từng ngày, hãy cùng vui ca, vì ngày sinh nhật của My A.

Diệp Tiêu Linh xuất hiện trước mặt của Từ My A.

Từ My A kinh ngạc, nhưng sắc mặt của nàng lúc trắng, lúc xanh, rồi lại lúc đen, nhìn Diệp Tiêu Linh đầy kinh ngạc, nàng muốn nói gì đó, nhưng cổ họng như cứng lại.

Đưa trước mặt Từ My A là một lọ đầu kẹo đường nhiều màu sắc, nhiều hình dạng, trông rất đẹp mắt và hấp dẫn, Diệp Tiêu Linh cười híp mắt:

- Đây, chẳng phải muội muội rất thích ăn kẹo hay sao? Còn bán đi cả một con quý để có tiền mua kẹo cơ mà, nào, kẹo này, hãy ăn đi, ngoan lắm đấy a!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sư Đa Nghiê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Độc Bị Giải

Từ My A há hốc mồm, nàng hoảng sợ, nàng kinh hãi, nàng muốn chạy trốn.

Quay về phía sau, Từ My A mở cửa, nhưng có vẻ như cánh cửa được khóa từ bên ngoài, nàng không thể mở, có đập cửa cũng không ai nghe, có dùng ma pháp cũng không được.

Nàng bất đắc dĩ quay lại nhìn Diệp Tiêu Linh, nhìn đang cầm bó kẹo trên tay, đưa trước mặt mình, Từ My A khóc lóc van xin:

- Từ Diệp Linh tỷ, tỷ muốn thế nào mới tha cho ta?

Diệp Tiêu Linh làm ra vẻ kinh ngạc, nhìn nàng, Diệp Tiêu Linh chớp mắt, đôi mắt lạnh lẽo như từ thần, cầm bó kẹo đưa xác vào mặt Từ My A, nói:

- Ăn hết bó kẹo này!

Từ My A run run, tay cầm lấy một cây kẹo, nàng ngậm, cắn, nuốt viên kẹo vào bụng, liên tục như vậy, nàng cố gắng ăn thật nhanh, ăn một lượt đến mười cây kẹo.

Không cần quan tâm đến mùi vị của kẹo ngon hay dở, lạc hay ngọt, nàng đều cố gắng nuốt xuống hết.

Ăn hết bó kẹo trên tay của Diệp Tiêu Linh, Từ My A nhìn nàng, nói:

- Ta ăn hết rồi, ngươi có thể tha cho ta rồi chứ?

Sắc mặt nàng lạnh nhạt như khối băng, nàng gật nhẹ một cái, lướt qua người của Từ My A, thì thầm:

- Ta là người nói lời giữ lời, nếu ngươi ăn hết bó kẹo đó ta sẽ tha cho ngươi. Hy vọng, ngươi có thể sống tiếp.

Lời nói chấm dứt, Diệp Tiêu Linh bước ra cửa, nàng mở cửa đi ra, lặng lẽ rời đi.

Từ My A đứng như trời trồng, đột nhiên nàng thổ huyết ra ngoài, nàng cảm thấy bụng mình như có hàng trăm con vật đang bò, đập và đá trong bụng nàng, nàng đau đớn rên lên nhưng lại chẳng có ai đến cứu nàng.

Từ My A vẫn cứ liên ối ra những vũng máu tươi, cả cơ thể nàng như bị tiêm thuốc tê, không còn sức lực, nàng bất lực nằm xuống, cơn đau vẫn không chấm dứt, càng lúc càng nặng hơn.

Từ bụng nàng, xuất hiện ra những lỗ thủng, da thịt nàng bắt đầu thối rữa, nàng đau đớn than khóc, cầu xin, kêu cứu nhưng vẫn chẳng ai đến.

Nàng ta bắt đầu ân hận, căm thù, kinh sợ, hoảng sợ, oán giận, tất cả mọi thứ cảm giác của nàng bây giờ đều muốn đổ lên đầu của Diệp Tiêu Linh.

Không biết từ nơi nào, một cây đinh đâm thẳng vào đầu nàng, nàng liền chết đi, cơ thể bị thối rữa cũng dừng lại, tạo ra cho khuôn mặt và cơ thể của Từ My A như một con quỷ bạch cốt thay lớp da người bị thất bại.

Trên đường đi, Diệp Tiêu Linh không biết đã giết bao nhiêu tên lính gác, hậu vệ, người hầu ở trong cung, nhưng lại làm cho nàng cảm thấy rất kỳ lạ, tại sao những người này lại không bị trúng độc mà chết?

Mối nghi ngờ này đã đưa Diệp Tiêu Linh đến bờ sông, uống một ngụm nước ở con sông, Diệp Tiêu Linh phát hiện ra, độc nàng hạ trong con sông này đã bị giải.

- Tại sao chàng lại can ta, Lãnh Huyết?

Lãnh Huyết ở sau lưng Diệp Tiêu Linh từ lúc nào không hay.

Đôi mắt cậu u buồn, lắc đầu, lên tiếng:

- Linh, nàng hãy từ bỏ thù hận trong lòng đi, những anh em trong cung đã hại nàng, ta không hay biết gì, nhưng chuyện trong cung, không liên quan đến bá tánh, mắc gì, nàng phải hạ độc cả con sông, hạ độc cả những con người lương thiện?

Diệp Tiêu Linh căm tức cắn bờ môi, hai nắm tay nàng siết chặt, đứng dậy, nhìn Lãnh Huyết, nàng quát:

- Huyết, chàng không biết chuyện trong quá khứ của ta, không có quyền xen vào chuyện của ta, ta muốn làm gì, ta tự mình biết rõ.

- Bá tánh sao? Lương thiện sao? Không có tội sao? Ta xin chàng, không biết chuyện gì về ta, thì đừng có mà xen vào, chàng không hiểu, chàng chả hiểu gì cả!

Diệp Tiêu Linh quả thật là rất tức giận, nàng tức đến mức như muốn chết đi cho rồi, chết đi để được giải thoát.

Những con người ở đây rất lương thiện sao? Không hề, khi Diệp Tiêu Linh còn là Tử Tiêu Linh thì bọn họ làm gì nàng khi nhìn thấy nàng?

Dĩ nhiên là ném đá vào mặt nàng rồi, bất kỳ ai trong đất nước này đều khinh bỉ nàng, khi dễ nàng, tại sao nàng lại có thể quên được, khi mình đi dạo, mình bị đánh bởi những người dân ở đây như thế nào?

Ai ném đá vào nàng, ném đồ ăn vào nàng, đồ nước lên đầu nàng, đánh đập nàng, đều được trọng thưởng, nên bọn họ cứ đánh cứ đập, cứ ném, cứ đồ, để có được cái đồng tiền thoỉ nát từ hoàng cung, từ chính người mà mình được biết là anh em.

Những người lính theo bên cạnh Diệp Tiêu Linh thì sao? Nàng khi ấy làm gì dám đem theo, đem theo chỉ sợ bọn họ cùng những người dân đánh nàng cho đến chết mất.

Lãnh Huyết có lòng tự trọng rất cao, hắn chưa bao giờ bị một người mắng như thế này, hắn quát lại:

- Ta không hiểu cái gì? Nàng nói đi, ta kiếp trước bên cạnh nàng, yêu nàng, ta và nàng như là một, tâm đồng ý hợp, có gì ta không hiểu?

Diệp Tiêu Linh lạnh lùng, liếc mắt nhìn Lãnh Huyết, nàng cảm tức, giọng nói âm lãnh:

- Xin đừng xen vào chuyện của ta, hoàng tử Bạch Hoàng Dạ.

Bạch Hoàng Dạ chính là tên thật của Lãnh Huyết ở kiếp này.

Bạch Hoàng Dạ nhắm mắt lại lúc lâu, khi mở ra, hắn đồng dạng lên tiếng:

- Ta xin lỗi, quả thật ta không hiểu gì, xin lỗi nàng Linh.

Bạch Hoàng Dạ ôm lấy Diệp Tiêu Linh vào lòng, cảm giác này và cảm giác được Tử Mạc Ân ôm chẳng khác gì nhau, sắc mặt nàng vẫn không thay đổi gì, vẫn lạnh nhạt, vẫn thờ ơ và căm hận.

- Linh, vì ta, bỏ thù hận một lần được không?

Diệp Tiêu gật đầu.

Nhìn thì cứ như là đang nhẹ nhàng gật đầu, như thật chất nàng đang gật đầu một cách nặng nề, như có hàng tấn cục tạ đang ở trên người nàng vậy.

Bạch Hoàng Dạ cười vui vẻ, còn Diệp Tiêu Linh đang cắn hàm răng trong hận thù.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sư Đa Nghiê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Kết Hôn? Diệp Tiêu Dao?

- Giữa ta và nàng, chàng chọn ai?

- Diệp Tiêu Linh cô quá đáng lắm rồi đấy.

...

- Diệp Tiêu Linh, trên đời này, chỉ cần một mình tôi bên cạnh Bạch Hoàng Dạ là được rồi, không có người thứ hai như cô!

...

- Được, ta đi, khi mà chúng ta gặp lại, thân phận giữa chúng ta sẽ cách xa nhau một trời một vực.

...

Diệp Tiêu Linh tỉnh dậy, đẩy Bạch Hoàng Dạ ra, một tay nàng ấn vào trán, nàng tự thì thầm, âm tiếng thì thầm của nàng vô cùng nhỏ, chỉ như để cho mình nàng nghe thấy:

- Lại là cái dự báo tương lai sao?

Vừa rồi, Diệp Tiêu Linh thấy giữa mình vào Bạch Hoàng Dạ xảy ra xích mích, nàng hỏi hắn giữa nàng và một nữ nhân khác hắn chọn ai.

Rồi lại thấy một nữ nhân giống y hệt mình kiếp trước, mái tóc và màu mắt đều là một màu đen huyền, trông giống nàng của hần khứ.

Hai người xảy ra xung đột với nhau, nàng ta đẩy Diệp Tiêu Linh xuống vực núi.

Cuối cùng, Diệp Tiêu Linh lại thấy mình bước vào một vòng xoáy màu tím đen, như cái hố đen vũ trụ, để lại một câu nói rồi bước vào trong đó.

Diệp Tiêu Linh rất sợ khi phải nhìn thấy trước tuông lai, vì khi thấy trước tuông lai, mọi chuyện đều chẳng tốt đẹp gì.

Kiếp trước nhìn thấy được tuông lai của mình, luôn là lúc mà Diệp Tiêu Linh sẽ chết, không phải là cái chết của mình thì cũng sẽ là của người khác, còn không thì lại là một chuyện gì đó xui xẻo.

- Linh, nàng sao vậy?

Bạch Hoàng Dạ nhìn Diệp Tiêu Linh có vẻ rất kỳ lạ, hần hỏi nàng.

Nàng lắc đầu, cười nhạt, nói:

- Không có gì, chỉ qua là gặp ảo giác thôi!

Ngẫm một lúc, Diệp Tiêu Linh nhìn Bạch Hoàng Dạ, với một đôi mắt u buồn, hỏi:

- Huyết, nếu chàng gặp một người giống hệt ta quá khứ, ý ta là kiếp trước đấy, chàng có thích cô gái đó không?

Bạch Hoàng Dạ nhìn Diệp Tiêu Linh, mỉm cười nho nhã:

- Dĩ nhiên là không rồi, ta yêu tâm của nàng, chứ không yêu nhan sắc của nàng, ta thích nàng, dù nàng có trong hình dạng của một huyết quý đi nữa, ta vẫn thích nàng.

- Cảm ơn chàng, Huyết.

Diệp Tiêu Linh chỉ hy vọng, những lời nói ngọt ngào và ảm áp này, không phải là lời nói đùa, và hy vọng sẽ không có chuyện đó xảy ra.

- Linh, bây giờ, nàng định đi đâu sao?

Diệp Tiêu Linh gật đầu, lên tiếng:

- Ta định đến một nơi, có thể một hai năm sau ta mới gặp lại chàng, đến lúc đó, ta hy vọng chàng vẫn còn ta trong lòng.

Dứt lời, Diệp Tiêu Linh biến thành những làn khói đen bay đi.

Nơi mà nàng đến không có xa lạ gì, chính là nơi có hòn đá đem kỳ lạ kia.

Nhìn hòn đá trước mặt, Diệp Tiêu Linh lại đặt tay lên đó, nàng nhắm mắt, xâm nhập vào bên trong tảng đá.

- Tiểu nữ oa, ngươi không muốn sống nữa hay sao mà lại xâm nhập vào nơi ta đang ngủ?

Một âm thanh u lãnh truyền vào tai của Diệp Tiêu Linh, Diệp Tiêu Linh lại truyền âm vào bên trong tảng đá:

- Nếu chết được, ta đã chết từ lâu rồi, không đến bây giờ mới phải chết.

Âm thanh bên trong hòn đá phát ra tiếng cười, hắc hắc:

- Tiểu nữ oa, ngươi thật không tầm thường, giết cả Thần Quang Chi Vương, để nhận phải lời nguyên bất tử, ha ha, đúng thật là không bình thường a.

- Chắc chắn, tiểu nữ oa, ngươi thật khó a, thật khó a. Để ta dạy ngươi về cuộc sống của ngươi.

- Máu của ta có thể giết ngươi, cũng có thể giết ngươi, sống hay chết, là do ta quyết định, ta muốn ngươi chết, ngươi sẽ không sống, ta muốn ngươi sống, ngươi sẽ không chết.

- Thiên hạ đệ nhất? Thiên hạ vô song? Mạnh nhất thời không? Khi ta quay đầu lại, lại chẳng thấy ai, trước mặt ta là bóng tối, màn đêm và đau buồn.

- Ngươi có thể là bạn, ta có thể là thù, nhưng rồi lại chớ thành đôi, ta với ngươi gắn kết.

- Ngươi là một nhưng lại là hai, lúc này lúc nọ, ta thật không hiểu ngươi, lúc ngươi là người yêu của ta ở quá khứ rất xa, lúc ngươi lại là nô lệ của ta ở quá khứ rất xa, hai là một, một là hai, nhưng ta vẫn như vậy, vẫn thích ngươi.

- Chìm đắm trong sức mạnh, ta luôn tìm kiếm, ta mạnh, không ai đánh lại được ta, nhưng bây giờ cái ta muốn lại là sự bình yên.

- Tiêu nữ oa, cuộc đời của ngươi thật đáng thương, ngươi muốn tận hưởng cuộc sông hạnh phúc ngắn ngủi nữa thôi, hay ngươi muốn tu luyện, để rồi khi ngươi tỉnh dậy, mọi chuyện đã đổi thay?

Những lời nói từ trong hòn đá chuyên ra, câu nói đầu lại giống y hệt nàng, câu thứ hai lại giống như kiếp trước của nàng.

Kiếp trước quả thật nàng có bạn, có rất nhiều, nhưng nàng lại ham muốn sức mạnh, khi quay đầu lại, nàng lại nhìn thấy về hình ảnh những người bạn của mình bị chết đi, chỉ có màng đêm và xác người.

Những câu sau lại nửa quen thuộc, nửa không quen thuộc, cảm giác xa lạ mà gần gũi, cái cảm giác này khiến cho nàng cảm thấy thật khó chịu.

- Bên ngoài có hạnh phúc cho ta sao? Ta chỉ biết chọn tu luyện mà thôi!

Hòn đá bên tông im lặng, rồi lại truyền âm đến cho Diệp Tiêu Linh:

- Ta giúp ngươi có sức mạnh, nhưng ngươi đừng hối hận.

Thanh âm chấm dứt, cơ thể của Diệp Tiêu Linh biến mất, nàng bị đưa vào một không gian xa lạ, bóng tối mà chẳng nhìn thấy gì.

Ở nơi này, cái mà Diệp Tiêu Linh làm chính là ngủ, nàng muốn tu luyện, nhưng lại không hiểu tại sao, mình lại ngủ đi.

Thời gian trôi qua, mà Diệp Tiêu Linh lại không biết mình ngủ bao lâu rồi, nàng mở mắt ra, thấy mình đang ở trong hang động, hòn đá cũng biến mất.

Nhìn lên đôi tay, Diệp Tiêu Linh lại hoảng hồn, một năm có mười hai tháng nhưng mà nàng lại ngủ bên trong cái hòn đá kia đến hai mươi tháng.

Cảm thấy sức mạnh của mình đúng là có tăng lên một ít, nhưng mà ngủ lại quá lâu rồi.

Diệp Tiêu Linh cảm thấy, lời nguyên cũng gần như bị giải hết rồi, bây giờ nàng lại cảm thấy an tâm hơn, nàng có thể ở bên cạnh Bạch Hoàng Dạ mà không bị gì hết nữa.

Nghĩ đến đây, Diệp Tiêu Linh lại cảm thấy vui sướng, nàng liền chạy đi, chạy một mạch đến đất nước của Bạch Hoàng Dạ.

Từ ngoài xa, Diệp Tiêu Linh nhìn thấy đất nước đag rất nhộn nhịp, mọi người đều vui vẻ như có lễ hội vậy.

Diệp Tiêu Linh đi đến hỏi thăm một người:

- Cô nương có thể cho ta biết hôm nay là ngày gì mà ở đây lại có vẻ nhộn nhịp, vui vẻ như hội cậ?

Mười cô nương hơn hai mươi tuổi, có chút ghen tỵ, có chút vui vẻ nói:

- Ngươi đến từ nơi khác sao?

- Phải.

- Hầy, hôm nay, đức vua của chúng tôi sẽ kết hôn.

Diệp Tiêu Linh đầu phải không biết, Bạch Hoàng Dạ chính là vua của đất nước này, nàng kinh hoàng, hỏi:

- Ngươi con gái được đức vua cưới hỏi, tên là?

- Cô gái ấy tên là Diệp Tiêu Dao.

"Diệp Tiêu Dao?" cái tên này khiến Diệp Tiêu Linh phải suy nghĩ liên hồi, cái tên của nàng quá mức giống mình đi.

Diệp Tiêu Linh suy nghĩ thật lâu, nhớ tới, kiếp trước cũng có một người tên là Diệp Tiêu Dao, nàng khi đó là em họ của Lãnh Huyết, anfnfg yêu Lãnh Huyết nhưng lại không được, tuy có tên khá giống nhau, nhưng Lãnh Huyết lại giành tình yêu của mình cho Diệp Tiêu Linh.

Diệp Tiêu Dao nàng khi xưa đã đi Thần đồ xin được như Diệp Tiêu Linh, và bây giờ, nàng đã sống lại, và nàng muốn chiếm lấy Lãnh Huyết từ tay Diệp Tiêu Linh.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sư Đa Nghiê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Xuyên Đến Nơi Khác.

Diệp Tiêu Linh chạy đi đến hoàng cung, vẫn là cái thói quen cũ, nàng vẫn đi vào phong của Bạch Hoàng Dạ bằng cửa sổ.

Nàng vừa bước vào, vừa nhìn thấy cảnh tượng hai người đang ôm ôm ấp ấp hạnh phúc với nhau.

Cảnh tượng này là gì? Tại sao hai người bọn họ lại tiến triển đến mức này? Chỉ mới gần hai năm thôi mà, tại sao Lân Huyết lại thay đổi như vậy, rõ ràng là đã nói... Tại sao?

Hai người đang ôm ấp với nhau, đang chìm đắm trong hạnh phúc với nhau, đâu có để ý đến Diệp Tiêu Linh đang nhìn hai người?

Nàng đau buồn lắm sao, người mình yêu lại như thế này, sao mà không đau buồn được cơ chứ.

- Bạch Hoàng Dạ, giữa ta và nàng, chàng chọn ai?

Diệp Tiêu Linh cau mày, khó chịu, tức giận, thậm chí oán lên tiếng.

Hai người Bạch Hoàng Dạ và Diệp Tiêu Dao đang ôm ấp nhau, nghe được âm thanh của Diệp Tiêu Linh vang lên, liền nhìn nàng.

Bạch Hoàng Dạ đã thay đổi hoàn toàn, ánh mắt của hắn nhìn nàng cũng thật khác xưa, hắn lạnh nhạt với nàng, khó chịu như có người đang làm phiền, lên tiếng:

- Diệp Tiêu Linh, cô quá đáng lắm rồi đấy.

- Cso cửa sao cô không đi vào, mà đi bằng cửa sổ, cô không biết lịch sự sao? Không có ai dạy cho cô sao?

Diệp Tiêu Linh kinh hoàng, chỉ mới hai năm mà con người của Bạch Hoàng Dạ lại thay đổi nhiều như vậy.

Nàng đau như cắt, nàng lại nhớ về cái lúc mà nàng nhìn thấy tương lai, nàng trầm nghĩ, nếu ở lại đây, chắc chắn, Diệp Tiêu Dao sẽ tìm cách hại nàng như tương lai đã đoán trước.

Cái ngày này, Diệp Tiêu Linh đây có phải là không biết trước, chỉ qua là sợ nó sẽ đến mà thôi.

Những thiên thần đã cảnh báo nàng, đã cảnh báo nàng như thế thì lại không lí nào mà bỏ qua cho người mà nàng yêu thương nhất là Bạch Hoàng Dạ.

Những lời nguyện còn chưa được giải hết hoàn toàn, những thiên thần cũng có nói sẽ khiến nàng phải đau khổ.

Thì ra cái đau khổ, cái hối hận vì giải đi lời nguyện lại cay độc như vậy.

Diệp Tiêu Linh cười như không cười, nàng lắc đầu không rõ:

- Được rồi, ta cũng chẳng muốn cái lộn hay làm mọi chuyện âm ỉ lên với đôi cầu nam cầu nữ như các người.

- Thật là, hối hận thì chẳng hối hận gì, chỉ qua là nhạt nhòa quá mà thôi. Tốt, các người đến với nhau, ta là kẻ thứ ba, kẻ thứ ba không nên tồn tại, nên ta chọn rời đi.

- Nhưng ta nói cho các người biết đôi cầu nam nữ, nếu như mà ta và các người gặp lại, thì danh phận của ta và các người sẽ khác nhau một trời một vực.

Phất tay một cái, Diệp Tiêu Linh khi oán giận Bạch Hoàng Dạ, nàng đã tự đọc thầm thần chú không gian chỉ công rồi.

Một hố đen sâu thẳm mà huyền ảo xuất ngay bên cạnh Diệp Tiêu Linh.

Diệp Tiêu Linh trước khi đi, liếc mắt nhìn hai con người.

Diệp Tiêu Dao thì cảm tức chạy lên đánh nàng, như muốn con chó đại muốn cắn người.

Bạch Hoàng Dạ thì dùng biết bao lời ngọt ngào nói với Diệp Tiêu Dao, trong đó có cả lời chửi mắng Diệp Tiêu Linh.

Nhìn đôi cầu nam nữ này, Diệp Tiêu Linh cảm thấy thật là bản mắt, nàng cười khinh thường, ngón tay chính giữa đưa lên, nàng thè lưỡi làm mất quý, rồi bước vào cổng không gian rồi đi.

Hai người nhìn biểu hiện của nàng, Bạch Hoàng Dạ muốn làm dịu cơn tức cũng không được nữa, liền xông về hướng của Diệp Tiêu Linh.

Nhưng mà hắc và Diệp Tiêu Dao vừa đến, cánh cổng không gian lại vừa đóng lại.

Bên trong không gian chỉ công.

Nhìn trước mặt chỉ là những màu sắc tím và đen, Diệp Tiêu Linh ở bên trong cánh cổng không biết bao lâu.

Nhưng khi ở bên trong cánh cổng, nàng đã rơi xuống một giọt nước mắt, Diệp Tiêu Linh xóa đi nước mắt ẩm ướt trên khuôn mặt.

Tự thâm với mình, sẽ chẳng bao giờ khóc, cười thêm một lần ảm nũa.

Bây giờ nàng mới cảm thấy, khóc và cười vô nghĩa đến thế nào, nó thật vô vị, chẳng thể đem lại gì cho nàng cả.

Nụ cười đầu tiên là dành cho người mình yêu, giọt nước mắt đầu tiên cũng là vì hấn, nhưng rồi kết quả thế nào?

Hắn bỏ nàng như bỏ một món đồ chơi không dùng nữa, hấn lãng quên nàng, hấn có người khác, hấn yêu người khác mà vứt nàng qua một bên.

Công bằng a, thiên lý a, những cái này, nàng nào còn dám tin, dám than.

Ý nghĩ duy nhất trong đầu của Diệp Tiêu Linh lúc này là là sức mạng, có sức mạnh để làm những điều mà mình mong muốn, có sức mạnh để nắm giữ được thứ thuộc về mình.

Bên trong cánh cổng không gian không có quá lâu, nhưng lại đi để cho Diệp Tiêu Linh suy nghĩ lại mọi chuyện trong kiếp này.

Cánh cổng không gian mở ra một lối sáng, Diệp Tiêu Linh bị đẩy ra ngoài.

Vừa ra ngoài, nhìn xung quanh, Diệp Tiêu Linh cảm thấy hơi lạ.

Tại sao xung quanh chỗ mà nàng nhìn thấy đều có một màu xanh vào trắng của bầu trời, nhìn lại xuống chân, thấy mình đang ở trên trời.

Chưa kịp phản ứng, Diệp Tiêu Linh đã rơi xuống dưới.

Đọc ma pháp, nhưng lại không kịp, nàng sắp rơi xuống mất rồi.

Bên dưới chỗ của nàng làm một cánh rừng xanh, những chiếc lá xanh một cách kỳ lạ, chúng giống như những viên ngọc bích tạo thành chứ không phải là lá cây, nhưng lại rất mềm mại như lá cây, thật là kỳ lạ.

Diệp Tiêu Linh nhớ lại, lời nguyên bất tử chưa có bị giải thì sợ lấy cái gì, cứ mặc cho nó rơi xuống.

Vừa chuẩn bị chạm mặt đất, một người liền đỡ Diệp Tiêu Linh.

Con người này là một người nam, vẻ đẹp của hấn như ác ma, mái tóc tím lại có màu tím đen, đôi mắt cũng một màu tím u buồn trầm lắng.

Hắn cười nhạt lại càng khiến người khác nghĩ hấn càng giống ác ma hơn nữa, âm thanh hấn cất lên:

- Bắt được ngươi rồi, Ying!

Diệp Tiêu Linh ngờ ngát, ngờ ngát không phải vì lời hấn nói ra, mà ngờ ngát vì chính mình không hiểu ngôn ngữ hấn đang nói là ngôn ngữ gì.

Cố gắng suy nghĩ về cái ngôn ngữ, người này nhìn nàng trong có vẻ là lạ, một ngón tay chỉ vào mi tâm của Diệp Tiêu Linh.

- Ngươi nghe thấy ta nói gì không đấy Ying?

Nghe được rồi, cũng hiểu được rồi, nhưng "Ying?" là gì, chẳng lẽ là một cái tên? Người này alf đnag nói nàng?

Nàng nhảy xuống dưới đất, thoát khỏi vòng tay của tên này, nàng lắc đầu nhẹ, nói:

- Ta không phải là Ying, tên của ta là Diệp Tiêu Linh, chắc ngươi nhận nhầm rồi.

Người con trai kia ngờ ngát một hồi, đi vòng xung quanh nàng, tay vút cầm lại nói:

- Rõ ràng ngươi chính là Ying, còn nói không phải, cách ăn mặc như con trai, để tóc dài nhưng lại cột lên lại khiến cho ngươi đã giống lại càng thêm giống, còn có cả băng vải phong ấn để khiến cho ngực của ngươi là màng hình phẳng nữa kia mà.

- Hoàn toàn mọi thứ về ngươi đều giống như Ying, 100%, tên của ngươi là Diệp Tiêu Linh? Linh không phải cũng có nghĩa là Ying trong tiếng cổ đại sao? Diệp Tiêu theo ta được biết trong âm ngữ cổ mà ngươi đã từng nói là Simikata Yuo, nhưng ngươi đã bỏ cái tên đó từ lâu, và chỉ còn giữ lại cho mình cái tên Ying thôi mà?

Diệp Tiêu Linh càng nghe lại càng không hiểu, nàng lắc đầu, lên tiếng:

- Chắc ngươi nhận nhầm rồi, ta xin lỗi, ta không phải.

Con người nàng như vừa nhớ ra cái gì đó, ôm đầu của mình, tự nói:

- Chết tiệt, sao lại quên mất chuyện này cơ chứ? Ying đã chết cách đây 10 vạn năm rồi còn gì. Phải rồi, tuy là sống lại, như ký ức trước khi chết vì không muốn nhớ tới nên đã tự phong ấn lại rồi.

Càng lúc càng khó hiểu hơn rồi.

Nhưng Diệp Tiêu Linh lại kinh ngạc khi nghe người này nói, là Ying đã chết cách đây 10 vạn năm, vậy con người này đã sống được bao lâu rồi?

Con người này liếc mắt nhìn Diệp Tiêu Linh, cười nhạt, hẳn ta là nghe thấy được suy nghĩ của Diệp Tiêu Linh, lên tiếng:

- Tên của ta cũng như chính ta, ta là Akuma, ngươi muốn biết ta đã sống bao lâu rồi thì ta cũng sẽ nói cho ngươi biết, ta đã sống hơn 90 vạn năm rồi.

Nghe xong cái kết quả sống của Akuma, Diệp Tiêu Linh kinh ngạc, nhưng Akuma lại nói tiếp:

- Cái này vẫn chưa là gì với ngươi của lúc trước, ngươi khi đó sống hơn ta đến 50 vạn năm cơ mà, nếu tính ra, khi ngươi chết, ngươi sống đã hơn 100 vạn năm rồi đấy!

Diệp Tiêu Linh lắc đầu, chẳng biết nói gì, nàng làm gì nhớ đến cái kiếp nào đó mà Akuma nói, nàng chỉ nhớ được cái kiếp trước mình sống được có vạn năm mà thôi.

Akuma nhìn ra những suy nghĩ của Diệp Tiêu Linh, hẳn cũng biết nàng đã quên toàn bộ, cũng phải thôi, nàng tự chết đi, tự phong ấn ký ức của mình cơ mà.

Đã tự phong ấn thì làm sao có thể nhớ được kiếp đó, mà kiếp ấy, đối với bây giờ đã đi vào lãng quên, rất hiếm có người nào nhớ tới.

Mà Akuma lại hy vọng rằng, đừng có ai nhớ tới, nhớ tới chỉ toàn là đem họa vào thân.

- Ying đấu một trận đi, nếu thua ngươi làm sẽ nô lệ cho ta, còn thắng thì... chắc là sẽ chẳng thể nào thắng được đâu!

Akuma lạnh nhạt, kiêu ngạo thách thức Diệp Tiêu Linh.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sư Đa Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Ying, Quyết Định Mọi Thứ.

- Sao ta lại phải đấu với ngươi?

Akuma lãnh ngạo, bước nhìn Diệp Tiêu Linh, cười độc địa, nói:

- Cũng phải, ngươi nắm chắc trong tay không thể thắng ta, nên muốn nhận thua trước khi đấu đây mà!

Diệp Tiêu Linh tức giận, nhìn Akuma đang cố khiêu khích mình, Diệp Tiêu Linh cũng chấp nhận nói:

- Được thôi, nếu ngươi muốn ta đấu với ngươi, ta sẽ đấu.

Akuma cười nhạt, Diệp Tiêu Linh thì chưa kịp chuẩn bị gì, Akuma đã lên tiếng cực nhanh:

- Bắt đầu.

Vừa nói, đúng hơn là chưa nói xong, Akuma đã thẳng tiến tới Diệp Tiêu Linh, không biết từ lúc nào, trên tay của hắn cầm một cây gậy màu đen, đánh về phía Diệp Tiêu Linh.

- Răng rắc.

Diệp Tiêu Linh chỉ nhìn thấy một đạo điện quang màu tím tấn công mình, theo như phản xạ, Diệp Tiêu Linh đỡ lấy một đòn từ bóng tím đó đánh tới.

Nhưng ai ngờ, uy lực của người này quá mạnh, không chỉ làm cho Diệp Tiêu Linh bị thương như vết dao cắt mà còn khiến nàng bị gãy cánh tay trái.

Vẫn chưa dừng ở đó, Diệp Tiêu Linh bị đánh bay đi, đâm vào những cái cây trên đường, bị đánh bay ra vài trượng, Diệp Tiêu Linh mới dừng lại ở trên một tảng đá to.

Cơ thể này dù bất tử, nhưng cũng biết thế nào là đau, và xương trên người của bị gãy khúc hết cả.

- Ngươi...vẫn chưa...nói cho ta biết...luật...

Diệp Tiêu Linh cố gắng gượng nói lên một câu.

Nói đã khó, muốn nài đứng dậy để mà đấu lại càng khó hơn.

Lời nói của Diệp Tiêu Linh vừa xong, bóng hình của Akuma liền xuất hiện trước mặt nàng, đâm một cây thương vào tim nàng, nói:

- Ai chết thì bị tính là thua. Ý của ta là mất đi khả năng chiến đấu đấy.

Akuma vừa nói, trên cánh tay đâm mạnh hơn vào tim của Diệp Tiêu Linh, cứ đâm vào, rút ra, liên tục như vậy, từ tim đến các bộ phận khác đều bị Akuma đâm vào liên tục.

Nhìn cây thương nhiễm đầy máu, Akuma liếm đi những giọt máu trên đó, khuôn mặt thỏa mãn, như ác quỷ thỏa mãn mong muốn, nói:

- Thật ngon a, quả thật chỉ có ngươi mới làm cho ta thỏa mãn ham muốn mà thôi, Ying!

Nhìn thấy Diệp Tiêu Linh bất động, những vũng máu đang bắt đầu tụ lại vào người, những vết thương đang cố lành lại.

Akuma nhìn cái tốc độ này, lắc đầu:

- Cái tốc độ rùa bò. Ngươi yếu như vậy sao Ying? Hơn 10 vạn năm qua, ngươi lại yếu đi nhiều như thế sao? Nhưng mà, bây giờ ngươi lại thuộc về ta một lần, hắc hắc, sẽ vui lắm đây, khi ngươi là nô lệ cho ta.

...

Diệp Tiêu Linh tỉnh dậy, nhìn thấy mình đang ở một nơi khá là xa lạ, nhưng những thứ đồ thiết kế ở nơi này lại làm nàng cảm thấy quen thuộc, không hiểu tại sao.

- Rắc.

Akuma đẩy cửa vào, thấy Diệp Tiêu Linh đã tỉnh, hấn lại gần nàng, nói:

- Ngươi thua rồi, ngươi là nô lệ cho ta.

Diệp Tiêu Linh cũng chẳng có ý kiến:

- Ta biết rồi.

Akuma nhìn Diệp Tiêu Linh chớp chớp đôi mắt, cười nhạt:

- Ngươi quả thật vẫn giống như trước, dù có trong tình huống nào, ngươi cũng thích ứng được cả, dù có trở thành một thứ thấp hèn nhất thế giới, ngươi vẫn cứ hòa nhập được với nó.

Diệp Tiêu Linh không biết con người trước kia của mình như thế nào, cũng rá tò mò về con người.

Akuma chỉ nhìn Diệp Tiêu Linh cũng đã nghe thấy hết tâm tư của nàng, hấn lên tiếng:

- Kể từ bây giờ, tên của ngươi sẽ là Ying, không còn là Diệp Tiêu Linh nữa.

- Người của khi đó sao? Một con người mà khiến cho cả thời không căm ghét, ngưỡng mộ, khâm phục, sùng bái,... tất cả đều tập trung vào ngươi. Ngươi khi đó, quả thật rất mạnh, còn mạnh hơn cả ta của bây giờ, ta thắng ngươi một thì ngươi lại thắng ta mười, ngươi luôn cố tình để thua ta.

- Ta khi đó thật không hiểu nổi con người ngươi, ngươi là một con người rất mạnh, chỉ cần ai đụng chạm đến ngươi hay người thân cận bên ngươi, ngươi đều giết hết.

- Bất kỳ thời không nào cũng truy nã ngươi, nhưng lại có ai ngờ rằng, ngươi vẫn luôn ở bên cạnh bọn họ, với cái thân phận là nô lệ, bọn chúng thật ngu muội, ngay cả người mình truy nã đang ở bên cạnh cũng chẳng biết, để rồi, bị ngươi giết lúc nào cũng chẳng hay.

- Nhưng... ngươi lại quá đau khổ, vì quá đau khổ, nên ngươi chọn cái chết để được giải thoát, ngươi đau khổ vì tình yêu, vì tình bạn, đồng đội, buồn chán vì thế giới nhạt nhẽo, thế giới tàn nhẫn, ngươi đi tìm cái công bằng, cái niềm vui, hạnh phúc, nhưng nó lại không tồn tại ở trong thế giới ngươi tìm.

- Bất kỳ nơi nào ngươi đi qua, ngươi đều thương tâm, ngươi đều đau khổ, vì thế mà ngươi luôn nói "ánh sáng càng mạnh, bóng tối lại càng lớn".

- Nếu ngươi đã từng gặp một hình ảnh của một quý nữ huyết sắc, thì đó chính là một phần của ngươi ở quá khứ này, ở trong tâm trí của ta.

Nghe được câu chuyện của Akuma, Diệp Tiêu Linh cũng đã hiểu được phần nào về mình của kiếp trước kia, nàng cũng lấy quyết định:

- Được, kể từ bây giờ tên của ta là Ying, ta cũng chẳng có ý kiến gì, vì chủ nhân chính là người đặt tên cho nô lệ, nô lệ không có quyền từ chối.

- Nhưng ta muốn được bước tiếp trên con đường của Ying, ta vẫn đi tìm lấy một cái gì đó ảm áp cho mình, ta muốn được mạnh hơn, mạnh hơn cả quá khứ. Chủ nhân, người sẽ giúp ta chứ?

Akuma cười hắc hắc, đây là lần đầu tiên nàng thấy hắn cười vui vẻ như vậy, Akuma nói:

- Chủ nhân, cái tên này thật lâu rồi mới được nghe lại, thật là khiến ta hoài niệm, nhưng, sẽ chẳng lâu dài đâu, vì sau này có thể ngươi sẽ thoát khỏi ta, thoát khỏi thân phận nô lệ của ta.

Phải, thật phận nô lệ này không được lâu dài, nhưng Diệp Tiêu Linh lại quyết định cái tên Ying sẽ là lâu dài và mãi mãi đối với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sư Đa Nghiê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Huyết Thần.

- Vụt vụt...

- Đinh đinh đang đang.

Hai lần khối tím và đỏ cứ đụng vào nhau lại nghe tiếng đinh đinh đang của vũ khí va chạm vào nhau.

Ying sử dụng ười hgasì tử thần liên tục chém về phía Akuma, những nhát chém của nàng chém ra cứ như là một tử thần đang múa cùng vũ khí của mình.

Còn một bên Akuma, thì lại dùng song đao cầm ngược, đưa ra những đòn tấn công dứt khoát như muốn đoạt mạng.

Trên vũ khí của hai người cầm lấy, đều tỏa ra một loại khí, của Ying thì có khí màu đỏ, của Akuma thì có khí màu tím.

Tưởng chừng hai loại khí này vô hại, như hai loại khí nếu người bình mà tiếp xúc vào thì cơ thể sẽ bị nhiễm độc khí mà chết hoặc là sẽ bị nổ tan xác.

Hai loại khí này cũng quyết định ai sẽ là người thắng, khí tỏa ra càng nhiều, thì chứng tỏ sức mạnh của họ lại càng mạnh.

Đang tấn công, Ying đột nhiên chuyển hướng, chạy về phía sau Akuma.

Akuma kinh hoàng, nhưng sắc mặt lại vẫn lạnh lùng như băng hàn, cố gắng chạy đi nơi xa.

- Bắt được rồi!

Ying lại như u linh lên tiếng.

Akuma bị kéo xuống dưới đất, bị ép vào một cái cây, trên thân là những thứ màu đen đang trói chặt hắn.

Akuma cười nhạt, nhắm mắt nói:

- Ta thua rồi, ngươi không cần là nô lệ của ta nữa.

Lưỡi hái tử thần ở trên cổ của Akuma từ lúc nào không hay, Ying thu lưỡi hái lại, giải tán những thứ màu đen kia.

- Chỉ có năm năm mà ngươi đã đánh bại ta rồi, thật không ngờ, ngươi lại tiến bộ nhanh như vậy đây Ying.

Ying nhìn Akuma lắc đầu, cười vui vẻ, lên tiếng:

- Không có, nếu không phải ngươi chuyển cho ta sức mạnh của Ying khi xưa thì ta làm sao mà có thể tiến bộ đến bây giờ, với lại, cũng là vì cách dạy tàn bạo của Akuma đây nữa.

Akuma cười trừ, hắn cũng chỉ biết lắc đầu với Ying.

Trong suốt năm năm qua, Ying cũng chẳng có học gì từ Akuma, tất cả những gì hằng ngày mà nàng được học đó chính là chịu đựng.

Cuộc sống của Ying thì phải nói đúng nghĩa của một nô lệ.

Một ngày ở đây có hai mươi sáu giờ, hơn giờ ở nơi nàng từng ở hai giờ, thì trong vòng hai mươi sáu giờ đó cả hai mươi giờ là dành cho việc tra tấn hằng ngày, ba giờ để vết thương lành lại và ba giờ còn lại là làm việc.

Nhờ cái kiểu tra tấn hằng ngày này của Akuma, mà bây giờ, Ying lại có thể hồi phục cơ thể nhanh hơn lúc trước gấp 1000 lần.

Cứ như là bị gãy tay thì cần mất đến một tuần để lành lại, thì bây giờ Ying chỉ cần chưa đến mười giây là lành lại hoàn toàn.

Nhưng trước khi Akuma bắt đầu đối xử với Ying như một nô lệ thì hẳn truyền cho Ying những tri thức về Ying của quá khứ, những tri thức này không phải là ký ức.

Nó chỉ qua là những tri thức mà Ying của quá khứ tích lũy được, những sức mạnh mà oen người có học cả vạn năm cũng không thể có được những tri thức đó của Ying.

Nhưng cái tri thức mà Ying nhận được, đó chỉ có 1% mà thôi, Akuma còn giữ trong tay là 9% tri thức, còn 90% còn lại là Ying phải tự khai phá ra.

Nhưng cái 1% này cũng là quá lớn rồi.

Khi tiếp thu 1% tri thức này, đầu của Ying đã như muốn nổ tung ra, đầu của nàng quay cuồng, đau nhức đến một tuần sau, Ying mới có thể nhận được hết toàn bộ 1% tri thức này.

Trong thời gian năm năm, Ying vẫn cố gắng tập luyện, Akuma mỗi lần nhìn thấy sức mạnh của Ying như đag dậm chân tại chỗ thì mới lấy tri thức ra được cho Ying.

Nên thời gian năm năm này, Ying đã tiếp thu hết 9% tri thức.

1% tri thức còn lại ở trong tay Akuma, thì bây giờ, Ying chính thức nhận lấy.

Akuma đã từng đưa ra một điều kiện, chỉ cần Ying đánh bại hắn, không chỉ thoát khỏi thân phận nô lệ của hắn, mà còn nhận được 1% tri thức.

Bây giờ, Ying đã đánh bại được Akuma thì không chỉ thoát khỏi thân phận nô lệ mà còn nhận được tri thức.

Akuma đưa cho Ying một hạt tủa ra ánh sáng màu đỏ, đưa vào trong mi tâm của Ying.

Ying nhắm mắt tiếp thu tri thức này. Khi tiếp thu xong, Akuma lại lên tiếng:

- Được rồi, bây giờ ta sẽ đưa ngươi đến nơi này.

Ying cũng chẳng ý kiến gì, dù nàng có quyền từ chối, nhưng Ying lại không từ chối trước câu nói của Akuma.

Vì nàng biết, những thứ Akuma đem lại đều là có lợi cho nàng mà chẳng có hại chút nào.

Akuma từ trong không gian ma pháp lấy ra một hạt thủy tinh, hình dạng giống hạt gạo nhưng lại to gấp 5 lần, trong rất giống một khối thủy tinh, nhưng bên trong lại có rất nhiều màu sắc đậm nhạt khác nhau.

Akuma ném nó vào không trung, một cánh cửa không gian mở ra, rồi kéo Ying vào trong.

Rất nhanh hai người đã đi ra.

Trước mặt hai người là một tòa tháp to lớn, không nói gì nhiều, Akuma đưa Ying đi về trước mặt tòa tháp.

Đi được khá xa, đến biển, hai người lại đi trên biển, trung tâm của vùng biển là một tòa kiến trúc to lớn như lâu đài.

Akuma dẫn Ying vào trong, vừa bước vào cửa Akuma đã đè đầu Ying xuống.

- Xoảng!

Một vật gì đó bay qua đầu Ying và Akuma, nhìn lại thì đó là một cái ly thủy tinh, đúng hơn là một ly làm bằng băng.

Nếu như Akuma không nhanh đè Ying xuống, thì Ying đã bị cái ly đó ném vào đầu mất rồi.

Nhìn về hướng ném cái ly, Akuma lạnh nhạt, quát:

- Yan, ngươi vừa phải thôi, cả ngươi nữa Sai.

Yan là một cậu mười tám tuổi, khuôn mặt ánh trắng, mái tóc là một màu xanh bầu trời, còn đôi mắt thì như một viên kim cương xanh.

Sai thì là cậu nhóc, mái tóc trắng bạch kim, đôi mắt lại đỏ thẫm, gương mặt thì khá là nhỏ con nhìn như mười lăm tuổi, như đã mười tám tuổi, những chi qua là nói tuổi mà thôi, cậu ta sống ít nhất cũng hơn mười vạn năm rồi.

Hai người hình như đag xảy ra xung đột, ném đồ khắp nơi. còn la ầm ĩ cả căn phòng.

Nghe thấy lời của Akuma, hai người vẫn là làm lơ như không có gì, tiếp tục cãi nhau.

Nhìn sắc mặt là cũng biết, Akuma đang tức điên lên.

Lại một cái ly nữa bay về phía hai người.

Akuma chụp lấy cái ly, bóp nát nó thành những vụn nhỏ thủy tinh.

Vừa bóp nát xong, lại biến mất khỏi trước mặt Ying, rồi lại xuất hiện bên cạnh hai người Yan và Sai.

- Hai người muốn đánh, thì để ta đánh từng người cho.

Lời nói đi kèm hành động, Akuma chụp lấy hai đầu của hai người, dộng xuống sàn nhà.

Akuma phui tay, đi về phía Ying, lên tiếng:

- Ying, để ta giới thiệu, cái tên tóc xanh kia tên là Yan, là Thần Bầu Trời, còn kia là Sai, Phong Thần, người có thể gọi hai tên này là Thần Điện và Thần Khùng cũng được.

Lời giới thiệu vừa nói xong, hai người Yan và Sai liền xuất hiện trước mặt Ying, quát:

- Không được nghe lời nói bậy của tên Tà Thần này.

Ying gật đầu, lạnh nhạt nói:

- Rất phối hợp, đúng là điên và khùng có khác.

- Người...

Hai người lại cùng đồng thanh lên tiếng, sau đó lại nhìn nhau, đồng thanh hừ lạnh quay đi.

Ying thì lại nhìn thấy Yan rất là quen thuộc, không biết có phải theo suy đoán của nàng không, nhưng nàng vẫn lên tiếng:

- Dương?

Yan quay lại, hỏi:

- Ta từng gặp người?

Ying cuối cùng cũng biết được Yan chính là Dương mà mình từng gặp, cũng chính là người đã đưa cho mình cuốn sách kỳ lạ về ma pháp công không gian.

Nhìn cũng phải, lúc trước khi gặp Yan là Ying để tóc rất ngắn, còn bây giờ, thì tóc của nàng rất dài, nhưng, vẫn không có nét của con gái.

Ying không nói gì, từ trong không gian ma pháp lấy ra cuốn sách, ném về phía Yan, nói:

- Trả lại cho người, cảm ơn.

Yan nhận lấy cuốn sách, vừa nhìn cuốn sách, Yan đã nhận ra Ying, lên tiếng:

- Âm? Người là Âm?

Ying gật nhẹ.

Akuma nhìn hai người, cười nhạt, lên tiếng:

- Đây là Huyết Thần, tên của người này là Ying và là con gái.

Nghe nói Ying là con gái, Yan và Sai có biểu cảm giống như nhau, mắt chữ O mồm chữ A, không dám tin vào mắt mình, một người từ trên xuống dưới không khác gì con trai trừ mái tóc dài ra, lại là con gái.

Có đánh chết họ cũng chẳng dám tin, nhưng đây lại là lời nói của Akuma, nên chắc chắn không phải là giả dối.

- Thần Bầu Trời và Thần Gió (Phong Thần), hai người các người dẫn Huyết Thần đi tham quan nơi này đi, là thành viên mới nên đừng có bắt nạt đấy, không tốt đâu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sư Đa Nghệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Khiêu Chiến Các Vị Thần

Sai liếc nhìn Yan, lên tiếng:

- Người dẫn cô ta đi đi, người quen mà, ta không muốn đi cùng một kẻ bất nam bất nữ đâu.

Mặc dù nghe thấy lời của Sai có chút bức bối, nhưng Ying cũng chẳng để tâm đến nó, đi theo Yan, tham quan nơi này.

Yan cứ dẫn Ying đi đến từng nơi, nói cho nàng biết từng chỗ.

Ying suốt dọc đường đi chẳng hề nói gì cả, chỉ để Yan dẫn đường mà thôi.

Đến tối, Ying định về phòng của mình, thì Akuma lại vọng ra âm thanh:

- Tất cả các Thần tập trung về phòng nghị sự cho ta, kẻ nào trong vòng ba giây mà không tới thì biết lấy tay ta.

Ying thờ dài một hơi, nằm xuống giường một lúc, rồi mới đứng dậy đi đến phòng nghị sự.

Mất đến mười phút, Ying mới đến được phòng nghị sự, vừa đến, Akuma đã quát:

- Người đến trễ.

Ying chỉ lạnh nhạt đáp lại:

- Ta nhầm phòng nghị sự ở bên trên và ta đang mệt.

Akuma chẳng biết làm gì, chỉ thờ dài một tiếng rồi kêu Ying vào ghế ngồi của mình, thấy mọi người đã tập trung đầy đủ, Akuma bắt đầu:

- Chúng ta sẽ chuẩn bị đón những thành viên, cũng như những học viên sẽ bắt đầu trở thành những vị thần thực tập.

Lời nói của Akuma chỉ bao nhiêu đó, nhưng nhiều người lại xôn xao, nói với nhau:

- Lại nữa rồi sao?

- Chúng ta lại phải đi đón những học viên nữa rồi!

- Sao lại phải nhập học viên trong khi năm trước chẳng có một ai tốt nghiệp và trở thành thần cả!

- Phải đấy, chỉ làm chúng ta tốn công mà thôi!

Akuma hừ lạnh, quát:

- Ai nói năm ngoái không có ai trở thành thần? Ying chẳng phải là chờ thành Thần rồi đó sao?

Nghe tiếng của Akuma, mọi ánh mắt đều nhìn về phía Ying, có người lại lên tiếng:

- Tà Thần người không làm đấy chứ? Mặc dù bọn ta biết người biến mất suốt một năm, nhưng chúng ta chưa bao giờ biết có người tên là Ying trong những học viên này!

Akuma ở bên cạnh Ying rõ ràng là năm năm không hề đi đâu, những trong lời nói của tên Thần kia lại chỉ nói một năm.

Thì tất cả mọi người nên biết, mỗi thời không, có mỗi thời gian, ngày, tháng và tốc độ khác nhau, không phải thời gian ở không gian nào cũng đều giống nhau.

Akuma nhìn người này, lạnh nhạt:

- Ying là người ta chọn ra, cần phải qua người sao? Ta muốn thu ai, muốn nhận ai, thì không liên quan đến người, Long Thần.

Long thần là người đang nói chuyện với Akuma, người này có một đôi mắt màu xanh trời trông rất giống mắt rồng.

Long Thần lại cười lạnh, khinh bỉ:

- Người có thể cho ai vào cũng được nhưng mà, bọn ta làm sao mà biết được, tên này có đáng trở thành thần không?

Những người khác đồng dạng lên tiếng:

- Phải đó, phải đó!

- Quả thật bọn ta chẳng biết gì về con người này!

- Nếu như theo người nói thì chỉ cần bọn ta tùy tiện chọn ra một người là người đó có thể thành thần liền sao?

- Mặc cười thật đấy, ta nhìn thấy tên này sức mạnh thì chỉ có là 1, còn yếu hơn cả người bình thường nữa chứ?

- Người quá ngông cuồng rồi đấy Tà Thần!

Yan một bên nghe cũng chẳng ý kiến gì, cũng chẳng có lên tiếng gì, chỉ im im lặng lặng.

Quả thật là cậu không biết gì về Ying, nhưng theo cậu nhìn thấy từ Ying thì lại là một người không tuổi, không có năm, cũng không có bí mật, chỉ nhìn thấy một cái tên, một con số chỉ sức mạnh và ưu điểm của Ying là dùng độc mà thôi.

- Rầm!

Những tiếng đang nói chợt dừng hẳn lại, Ying nhìn từng người từng người một, lên tiếng:

- Ta có tư cách thành Thần hay không? không cần các người quản, nhưng nếu các người không công nhận, mà Akuma lại muốn ta ở đây, nên ta đành phải cho các người biết được tư cách thành Thần của ta là bao nhiêu thôi!

- Long Thần, ưu điểm của người là cười rồng phải không? Ừm... được lắm cười 1308, 1305 lần thắng, 2 lần hòa và 1 lần thua Akuma. Được, bây giờ con số 1 sẽ thành con số ta khiêu chiến với người về cười rồng.

- Thần Muôn Thú, thứ mà người giỏi nhất là thuần phục thú phải không? Chưa từng có con thú nào mà không bị thuần phục cả, trừ con rồng của Akuma, được rồi bây giờ không chỉ có con rồng của Akuma, mà con rồng của ta người cũng không thuần phục được, ta thách thức người thuần phục con rồng của ta.

- Hòa Thần, người giỏi trong việc điều khiển lửa? Được, ta thách người có thể biến trời đen thành trời sáng.

- Phong Thần, chẳng phải người giỏi trong việc cười gió mà bay sao? Được ta thách người cười gió trong lãnh thổ của ta.

- Sinh Mệnh Thần, bất kỳ thứ gì người cũng có thể hồi sinh? Vậy ta thách người hồi sinh thứ mà ta giết chết!

- Độc Thần, người và ta rất giống nhau, đều sử dụng độc để giết người, vậy đi chúng ta khiêu chiến nhẹ nhàng, nếu độc của người giết được ta, ta thua, như nếu độc của ta mà giết người, thì xin lỗi rồi, trên đời này ngoại trừ Huyết Thần ta ra, không ai được phép lấy cái tên Độc Thần này nữa.

- Hắc Âm Thần, người ngược lại với Hỏa Thần, chỉ cần làm trời tối, người thắng ta.

- Lôi Thần, nếu như người có thể triệu hồi sấm chớp, ta thua, người thắng.

- Quang Thần, người có thể hỗ trợ Hỏa Thần cùng làm cho trời sáng, nếu người thắng thì Hỏa Thần cũng thắng.

- Những vị thần còn lại nếu có ý kiến muốn thách đấu ta về sở trường của các người, ta chấp hết, nhưng ta sẽ thi với từng người một.

Ying đứng lên, nhìn từng người, chỉ từng người, nói ra thứ mà họ giỏi nhất, rồi thách đấu với bọn họ.

Những vị thần vừa nghe xong câu nói của Ying, tức giận, đập bàn:

- Người quá ngông cuồng!

- Chỉ mới lên làm thần mà người đã không coi đàn anh, đàn chị ra gì rồi, được ta chấp nhận.

- Tốt lắm ta cũng chấp nhận.

- Được, ta cũng vậy, nếu thua, người sẽ bị ta trả đũa thế nào?

Ying nhìn Phong Thần, cười lạnh nói:

- Không chỉ là cho người trà đạp, mà ta còn hiến luôn cả cơ thể này cho ngươi, thỏa mái mà ngươi dùng.

Phong Thần nhìn Ying cười nhạt, hẳn cũng không có ý định nói cho tất cả những người ở đây biết nàng là con gái.

- Được rồi, bây giờ là trời tối, vậy thì trước nhất hãy đấu cười rống và làm trời sáng đi, nhẹ nhàng thôi nhé?

Lời nói thì như không có gì, nhưng đủ làm cho những vị thần khác kinh hoàng.

Nhìn Ying như đang nhìn quái vật, một lúc thì đấu với ba vị thần của Thần Minh (nghĩa là Liên Minh các vị Thần, đọc gọn là Thần Minh) này.

Ba vị thần nhìn Ying tức giận, bọn họ nhìn Ying ăn nói chẳng khác gì là đang khinh thường bọn họ, tức giận, cả ba đồng thanh:

- Được!

Ying cười thầm trong lòng, đưa tay ra ngoài nói:

- Mời, cho các ngươi năm phút thảo luận với nhau.

Cả ba tức giận, nhưng cũng kiềm chế lại cơn tức, vì nếu thua bọn họ sẽ tìm có đề nói với Ying, bắt Ying làm này nọ.

Ying nhìn ra được tâm tư đó mà chẳng cần đọc hay nghe suy nghĩ, bọn họ bước đến cánh cửa, Ying vọng tới nói:

- Ai thua sẽ phải làm cho người kia ba điều kiện, hay ba điều ước.

Ba người chẳng nói rằng gì, bỏ đi ra ngoài.

Ying biết rõ, bọn họ là đã nghe thấy hết toàn bộ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sư Đa Nghi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Ngu Ngốc (1)

Ba vị thần ở bên ngoài nói chuyện, thảo luận với nhau, bên trong Ying lại nằm ngủ, trong vòng năm phút, thì Ying chỉ có nằm ngủ.

Một vị thần nhìn thấy Ying nhưng vậy, xì một tiếng, nói:

- Nếu như biết mình không đánh lại người khác, thì không cần tỏ ra thần bí đâu!

Ying nghe được tỉnh dậy, nhìn con người này, lại tiếp tục lên tiếng khiêu chiến:

- Ủm... Vong Linh Thần, được, chỉ cần ngươi có thể hồi sinh một con quỷ, ta sẽ chấp nhận thua ngươi.

Ying đưa một mẫu giấy cho Vong Linh Thần, sau đó đứng dậy rời đi, để lại lời cuối:

- Đó là tên của nó.

...

- Ta chờ ngươi lâu rồi đấy!

Ying nhìn thấy con rồng của Long Thần gật gật đầu, nhìn qua bên cạnh, nàng chỉ vào con rồng đó hỏi:

- Đừng nói với ta ngươi định cho ta rồng màu đen đỏ nha?

Long Thần cười nhạt gật đầu.

Ying nhìn nó không lấy một cái chớp mắt, con rồng này, để cho nàng ấn tượng quá sâu đi, từ đầu tới cuối chỉ có ngủ.

- Cảm ơn.

Nói xong nàng đến chỗ của con rồng, lên tiếng:

- Dragon, là rồng nên cứ gọi người là Dragon đi.

Con rồng mở mắt nhìn Ying, đôi mắt huyết sắc như luân chuyển trong đôi mắt của nó, nó đứng dậy nhìn Ying một lúc, rồi lại nuốt nàng vào bụng nó, rồi lại ngủ tiếp.

- Hóa ra, bên trong người là thể này!

Ying đang ở bên trong bụng của con rồng, bên trong này, có ai mà ngờ lại là một thảo nguyên rộng lớn bất tận.

Một ngôi nhà gỗ nhỏ ở trung tâm thảo nguyên.

Ying đi vào bên trong, nhìn vật dụng bên trong đó, thấy trên bàn một tờ giấy.

Ying cầm nó lên đọc một lúc, cười nhạt.

- Nè, đừng nói cái tên đó chết rồi đấy?

Long Thần vừa nói xong, Dragon há miệng ra, Ying đi ra từ miệng của Dragon.

Sờ vào Dragon, Ying đọc cái gì đó trong miệng, ba vị thần nghe lời nói của Ying chỉ toàn là âm gió, chẳng hiểu nổi gì cả.

- Khi nào thì bắt đầu?

Long Thần hỏi.

Ying nhìn ba người, lên tiếng:

- Được rồi, để ta giải thích cho Quang Thần và Hỏa Thần đã.

- Nếu hai người có thể làm cho trời sáng, mặt trời lên thiên đình thì sẽ thắng, còn nếu như không thể làm mặt trời lên, mà mặt trăng vẫn còn, thì các người thua.

- Thời gian là từ đây cho đến khi trời rạng sáng.

Ying lại nhìn qua bên Long Thần, nói:

- Dùng cái mà người giỏi nhất đấy!

Long Thần cười trừ, lấy ra một khối đa giác ném lên trời, một cái bảng hình chữ nhật hiện ra, một bên là Long Thần, một bên là Huyết Thần.

Đây là bảng tính điểm của hai người, Ying nhìn nó gật đầu lên tiếng:

- Không có bị hư, rất tốt.

Nói xong Ying nhảy lên đầu của Dragon, vỗ vỗ nó mấy cái, thì thăm tính gì đó, rồi nhìn Long Thần, hỏi:

- Chỉ cần bay vòng quanh bãi biển này, thoe những điểm sáng có số kia là được phải không?

Long Thần cười nhạt, nói:

- Phải!

- Bắt đầu.

Ying đã hiểu luật chơi, không cần chờ đợi gì nữa, nói liền và bay đi ngay.

Hai người Hỏa Thần và Quang Thần vừa nghe bắt đầu liền thi triển ma pháp làm mặt trời mọc.

Hai người bọn họ cười đùa, Hỏa Thần nói:

- Quang Thần, có phải là Long Thần chơi hơi ác rồi không?

Quang Thần gật đầu:

- Phải đấy, sự thật là khi cười rồng phải chạm vào các điểm số theo thứ tự thì mới talwnsg được, ai giành được điểm trước thì là thắng trước.

Ying cười Dragon bay đi về điểm sáng, đến điểm sáng đánh số 1, Ying từ không gian ma pháp lấy ra Demon, biến nó thành một cây gậy màu đen, dài 2m, đánh vào điểm sáng.

Ying chơi cái trò này ở kiếp trước rồi, nên cũng biết khá rõ về nó.

Ở thế giới của nàng, rồng không phải là không có, chỉ qua là ít có ai lại dám cười rồng, hay là thuần phục rồng mà thôi, nếu nói ra, rồng ở thế giới đó không phải là sinh vật hiếm có gì, chỉ có thuần phục rồng mới hiếm thôi.

Long Thần nhìn thấy Ying đánh vào cột sáng liền kinh ngạc, hắn cứ tưởng là Ying không biết cách chơi, nhưng hóa ra, nàng đã biết từ lâu.

Long Thần bay đến điểm sáng thứ nhất, vừa tới, điểm sáng đã vừa tắt đi.

Cột sáng này, bị Ying đập một gậy liền đã bị hư, Long Thần có phần lo lắng.

100 cột điểm sáng, nếu như Ying phá hết 100 cột điểm sáng thì hắn chẳng còn cơ hội gì nữa.

Long Thần nhắm đến điểm sáng thứ hai mà bay đi, chỉ mới được 1/5 đoạn đường, điểm sáng thứ hai bị tắt.

Long Thần lo lắng, chạy tới điểm sáng thứ tư, hắn cắt đường đi, không quan tâm đến điểm thứ ba nữa mà bay thẳng về điểm thứ tư.

Khi hắn vừa đến gần cột sáng thứ tư, thì cột sáng thứ ba vẫn chưa có tắt đi.

Hắn cảm thấy rất lạ, mãi mà cột sáng thứ ba không tắt, thì làm sao hắn đánh được cột sáng thứ tư?

Nhìn cột sáng thứ tư, Long Thần thấy nó vẫn bình thường, nhưng sau đó lại lấy một thanh kiếm ra chém vào không trung.

Một đường chém kéo dài, tạo ra một lỗ hổng, nhìn vào lỗ hổng, Long Thần chém liên tục vào đó, ảo ảnh không gian biến mất.

Long Thần há hốc miệng kinh hãi.

Dù là đêm nhưng hắn vẫn biết được, hơn bảy mươi cột sáng đã bị đánh nát.

Long Thần lại chạy tiếp tục về phía cột sáng cuối cùng, hắn biết hắn không có hy vọng thắng Ying, nhưng ít nhất hắn cũng phải có lấy một điểm.

Long Thần quả thật hối hận.

Hắn nhìn Dragon và Ying phối hợp ăn ý với nhau, hắn hối hận khi đã đưa một con rồng có tốc độ nhanh như thế này cho nàng.

Hắn từ trước tới giờ cứ nghĩ rằng đây là một con rồng vô tích sự, chẳng chịu nghe ai, chỉ biết ngủ suốt ngày, thật không ngờ, nó lại là một con rồng cực tốt như vậy, hối hận a.

Hắn nhìn thấy đèn ở cột chín mươi chín vừa bị tắt, con rồng đang bay cực nhanh về phía hắn.

Con rồng bay rất nhanh, đã gần tới cột thứ một trăm rồi, Long Thần quay lại định đánh cột sáng.

Thì Ying, từ trên trời rơi xuống, đánh nát cột sáng thứ một trăm này.

Lúc Ying đánh nát cột thứ một trăm, Long Thần nhìn thấy Ying đang nhấp nhoeo miệng mình.

Hắn quay lại nhìn về phía bãi biển, mặt trời vẫn chưa lên, rồi lại nhìn về hai người Hỏa Thần và Quang, bay lại gần hai người đó.

Cả hai người đều đang kiệt sức.

Nhìn thấy Long Thần bay về, hai người Hỏa Thần và Quang Thần có phần vui vẻ, nhưng sau đó lại buồn đi, vì nhìn từ cái bảng điểm.

Cả hai người nhìn thấy Long Thần chẳng có một điểm nào cả.

Thấy Ying đáp xuống, nhìn hai người Hỏa Thần và Quang đang kiệt sức nàng cười nhạt:

- Ta ngủ chút, đến sáng kêu ta dậy.

Cả ba người đều kinh ngạc, nhưng hai người Hỏa Thần và Quang Thần vẫn đang tập trung kêu gọi mặt trời.

Akuma từ xa nhìn thấy cảnh tượng, Ying thì ngủ, hai người đang ma pháp gần như là kiệt sức, hắn lắc đầu:

- Ying sử dụng cấm pháp, các người có gọi đến đứt thanh quản cũng chẳng có mặt trời đâu!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sư Đa Nghi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 24: Ngu Ngốc (2)

- Không được, ta kiệt sức rồi, xin lỗi Quang Thần.

- Ta cũng vậy, xin lỗi.

Hai người Hòa Thần và Quang Thần đồng thời ngã xuống.

Lúc này, mặt trời đã nhô lên.

Ying tỉnh dậy, nhìn ánh mặt trời, thấy nó thật xa lạ, một mặt trời màu trắng đang nhô lên khỏi mặt nước, từ từ và chậm chậm.

Nàng đứng dậy, đi về phía nghị sự.

Ở trong nghị sự, ngoại trừ ba người là Hòa Thần, Quang và Long thần không có mặt ra còn có Tà Thần là Akuma, những người khác thì vẫn ở trong đó, chờ đợi xem kịch vui.

- Vong Linh Thần, Sinh Mệnh Thần, Thần Muôn Thú, Lôi Thần và Độc Thần, bây giờ thì ta thi đấu với các ngươi.

Ying nói xong liền đi ra ngoài, năm người liền đi theo phía sau, ra đến ngoài sân.

Cả năm người nhìn thấy cái bằng điểm liền kinh hoàng, nhìn Long Thần, rồi lại nhìn hai người Hòa và Quang, thấy bọn họ đã bất tỉnh nhân sự.

Ying lấy một cây gậy ra, vẽ một hình tròn xung quanh mình, bán kính hai mét.

Nhìn cả sáu người lên tiếng:

- Vong Linh ngươi có thể bắt đầu trước, ngươi có mà sao gọi được con quỷ đó lên đi.

- Lôi Thần, để trợ giúp cho Hắc Thần, ngươi có thể kéo mây đen đến, tạo ra sấm chớp, à mà thôi, ngươi chỉ cần kéo được mây đen là ngươi sẽ thắng.

- Thần Muôn Thú, kia chính là Dragon, con rồng ta mới thuần phục được, cũng là ta lấy nó để thi đấu với Long Thần, ngươi hãy làm cho nó nghe lời ngươi đi, mà thôi, làm cho nó mở mắt là ngươi thắng. À, không được dùng bạo lực.

- Độc Thần, kể từ bây giờ cho đến trời tối, chỉ cần hạ độc ta thành công, ngươi sẽ thắng, nhưng đừng có bị chết vì độc của ta đấy.

- Sinh Mệnh Thần, ngươi hãy vào bên trong vòng tròn này đi, chỉ cần ngươi có thể làm cho một cây cỏ sống lại được trong vòng trong này, ngươi thắng, chỉ cần một cọng cỏ thôi là được rồi.

Ying nói xong, bắt đầu ngồi xuống bên trong vòng tròn, những người khác bắt đầu làm việc của mình.

Sinh Mệnh Thần vừa bước vào bên trong vòng tròn, Ying liền lấy ra ba quyển sách lơ lửng trước mặt.

Ying không hề đọc, mà chỉ nhìn ba quyển sách đó, đặt tay lên hai quyển sách, rồi lẩm bẩm gì đó.

Sinh Mệnh Thần nhìn thấy cách làm của Ying có hơi kỳ quái, nhưng khi để ý lại, ở dưới chân của mình, những cây cỏ, hoa lá đều đã héo từ lúc nào không hay.

Xung quanh vòng tròn chỉ còn lại là một bãi đất cát.

Sinh Mệnh Thần bắt đầu đọc lấy thần chú.

Nàng vừa đọc xong thần chú, một mầm cỏ mọc lên, nhưng sau đó lại héo đi ngay lập tức.

Sinh Mệnh Thần nhìn Ying, thấy Ying đóng lại ba quyển sách, rời khỏi vòng tròn, đi đến một góc cây để mà ngủ.

Nhưng nhớ tới điều gì đó, Ying mở mắt dậy, đi về phòng nghị sự lại một lần nữa, kêu:

- Phong Thần, ngươi ra ngoài mà cười gió đi cho ta.

Phong Thần nghe đến tên của mình, háo hức chạy ra, nhưng khi ra đến nơi, hắn có phần muốn rút lui.

Nhìn thấy các vị thần đang đọc thần chú, đang cố hết sức để làm cái gì đó nhưng lại không thành công.

Phong Thần cảm nhận xung quanh chẳng có lấy một con gió nào cả, hấn cả kính nhìn Ying, chỉ thấy nàng đang ngáp dài một hơi.

- Trong vòng bán kính một trăm mét, người có thể cười gió mà bay thì người thắng, hay người điều khiển không khí để mà bay lên cũng tính là thắng.

Nói dứt lời, Ying đi đến chỗ của Dragon, kêu nó mở miệng ra.

Dragon làm biếng, mở miệng cho Ying vào trong, nhưng nó cũng chẳng có mở mắt ra.

Ying ở bên trong của Dragon, say giấc ngủ yên.

Ngủ được một giấc lâu, Ying tỉnh dậy, đi ra ngoài, thấy trời đã tối, những người khác đều kiệt sức nằm ở trên đất.

Nhưng nhìn là cũng đủ biết, bọn họ chẳng có chút nào thành công, không chỉ không thành công mà ma lực cũng tiêu đi rất nhiều.

Nhìn Độc Sur, Ying cười nhạt, đi vào bên trong công hội Thần Minh (chính là cái lâu đài).

Bây giờ, là giờ ăn tối, Ying cũng tùy tiện, ăn lấy gì đó vào bụng.

Đối diện với Ying là Độc Thần.

Hắn từ đầu tối cuối cứ nhìn nàng chăm chăm, nàng thờ dài một hơi, rời khỏi bàn ăn.

Trước khi rời khỏi, Ying để lại một câu:

- Tạm biệt Độc Thần.

Lời kết thúc, bóng người cũng biến mất, Độc Thần đột nhiên ôm lấy cổ họng, hấn không kêu gào gì được cả.

Màu da của hấn thay đổi liên tục, miệng sùi bọt mép, cuối cùng, da của hấn có màu xanh lá cây, mắt hấn chỉ còn tròng trắng, rồi lại chảy huyết đen từ mắt và mũi.

Mọi người nhìn cảnh tượng này kinh sợ lại càng kính sợ Ying, vừa kinh mà cũng vừa kính nàng.

Một người mà có thể làm cho mười vị thần mệt mỏi, rơi vào hoàn cảnh cùng cực, khó giải quyết, chỉ có một mình nàng mà thôi.

Kể từ bây giờ, ở Thần Minh này còn ai dám khiêu chiến với nàng, còn ai dám xem thường nàng?

Akuma lắc đầu.

Ying đi về phòng của mình ngủ, những người khác thì lần lượt chạy đến chỗ của Akuma hỏi chuyện:

- Tà Thần, rốt cuộc người đã đào tạo sao ra được một con quái vật như vậy?

Long Thần là người đầu tiên nhất chạy vào hỏi chuyện.

Akuma đang bận rộn ghi chép gì đó, lạnh nhạt nói:

- Chẳng có làm gì cả, chỉ là chơi đùa mà thôi!

- Chơi đùa mà như vậy sao?

Long Thần không tin vào lời nói của Akuma chút nào.

- Cốc cốc.

- Cốc cốc cốc cốc cốc cốc...

- Ôn quá, muốn thì vào hết đi!

Bên ngoài cánh cửa, vô số tiếng gõ cửa làm phiền.

Làm phiền theo cái kiểu đau đầu này, không làm người khác điên cũng làm cho họ tức, mà quát lên như AKuma.

Ào ạt người đi vào, tới tập hỏi:

- Tà Thần, người đó ngươi tìm thấy ở đâu vậy hả?
- Huyết Thần còn có người thân nào khác không? Ta muốn đào tạo người thân của Huyết Thần, chắc chắn sẽ được kinh khủng như hắn.
- Tà Thần, người đó là do ngươi đào tạo, vậy hãy nói cho ta biết, cách đào tạo con người đó như thế nào đi?
- Rầm!

Một tiếng đập bàn, Hắc Thần tức giận, hắn đập bàn một cái, mọi người liền im lặng không nói lên tiếng gì, hắn lạnh nhạt hỏi:

- Tại sao?... Tại sao Huyết Thần lại có thể thắng một cách đơn giản như vậy?

Akuma lắc đầu, quả thật dù là Thần như bọn họ vẫn chỉ có giới hạn mà thôi, Akuma đứng dậy đi vòng qua bọn họ, lên tiếng giải thích:

- Các ngươi vì muốn thắng mà dùng thủ đoạn, sử dụng ma pháp hỗ trợ, nào ó lí ta không biết?
- Long Thần trong thi đấu, cố tình chọn ra một con rồng tệ nhất cho Huyết Thần.
- Hòa Thần và Quan Thần đã cố tình làm mặt trời lên sớm hơn để vừa bắt đầu là liền thắng được Huyết Thần.
- Sinh Mệnh thì sử dụng bụi sinh mệnh lên, để giành chiến thắng hoàn hảo nhất, nhưng cuối cùng vẫn không thành.
- Thần Muôn Thú, dù đã nói không dùng bạo lực, nhưng ngươi vẫn cố sử dụng ma pháp để Dragon mở mắt.
- Phong Thần thì sử dụng dụng cụ ma pháp hỗ trợ để tạo ra gió.
- Lôi Thần đã cố tình sử dụng ma pháp tạo mây và sấm chớp.
- Hắc Thần thì cố tình giữ mặt trăng lại vào ban ngày, để tạo ra ban đêm bằng ảo ảnh.
- Vong Linh khi chưa bắt đầu, ngươi đã lên triệu hồi một lần, nhưng không thành công, sau đó ngươi đã có ý định thay đổi tên trong tờ giấy.
- Độc Thần thì hạ độc mọi thứ ở khắp nơi để Ying bị trúng độc, cũng chẳng tiếc gì hạ độc từ quần áo, đồ ăn thức uống đến cả căn phòng.
- Những chuyện các ngươi làm ta đều biết, hướng chỉ là Huyết Thần.
- Muốn phá hủy đi những cách gian lận này của các ngươi chỉ có một cách.
- Các ngươi ta chỉ muốn hỏi một câu, nếu như vì chiến thắng mà các ngươi sử dụng cấm thuật, các ngươi có cảm thấy đáng không?

Những người kia đồng loạt lắc đầu, có người lên tiếng:

- Nếu sử dụng cấm thuật thì cái giá phải trả còn đắt hơn là gian lận nữa.
- Chẳng có ai ngu ngốc đến mức sử dụng cấm thuật để chiến thắng đâu, nếu có, thì người đó là kẻ không có não.

Akuma nhìn bọn họ nói, cậu thở dài một hơi, lại nói:

- Huyết Thần sử dụng cấm thuật đấy, năm loại cấm thuật cho bảy người, cấm thuật thứ nhất là hủy ma thuật ban ngày.
- Cấm thuật thứ hai là phá hủy thiên nhiên, cấm thuật thứ ba là kết giới phong bất xâm, thứ tư là phá hủy thần pháp, cấm thuật cuối cùng là cấm triệu hồi.
- Những ma thuật này tuy chỉ ở tung hoành như với người bình thường là đã chết từ cái ma thuật đầu tiên rồi.

Những người được lời giải thích của Akuma, có phần thần phục Ying.

- Làm sao mà bọn ta có thể tin được, Ying sử dụng cấm thuật? Dù trong luật không có nói là không được dùng cấm thuật, như ai lại ngu ngốc mới dùng đến cấm thuật chứ?
- Phải đấy, làm sao mà bọn ta tin được? Nếu nói như ngươi thì ai cũng có thể nói được rồi!
- Lỡ như không phải cấm thuật mà là bảo pháp thì sao chứ?

Akuma cũng thật sự là hết nói nổi với những người này mấy rồi, đành phải chứng minh mà thôi:

- Đi theo ta.

Dứt lời, những vị Thần đi theo sau Akuma đến phòng của Ying.

Vừa đến trước cửa phòng, Phong Thần vừa chạm vào cánh cửa, cánh tay liền bị bắn ngược ra ngoài.

- Ma pháp kết giới, không chỉ một mà còn là ba tầng kết giới?

Phong Thần vừa nhìn kết giới vừa thảm than lên.

Akuma đến phía trước, giải đi ma pháp.

Vừa giải xong ma pháp kết giới, từ bên trong phòng vọng ra âm thanh của Ying:

- Biến đi!

Cánh cửa bị khóa không thể mở ra.

Akuma mình cánh cửa, nghe âm thanh của Ying, hắn biết, nàng đang đau đớn trong cơn đau do cấm thuật để lại trên người.

Đạp mạnh cánh cửa đi, vào bên trong căn phòng tối, Akuma mở đèn lên, những người khác những thấy Ying trong thất hoảng sợ, có người như muốn la lên và bỏ chạy.

Nhìn Ying lúc này chẳng khác gì một con quỷ, trên người xuất hiện hai loại vân ấn lẫn lộn vào nhau, một đen một đỏ, đôi mắt thì lại chẳng còn có màu trắng đầu nữa, chỉ hai màu là đen vào đỏ.

- Đi ra ngoài đi, nếu không ta sẽ giết ngươi đấy Akuma.

Ying đang cố gắng kiềm nén lại cơn đau nhức do vân ấn phát ra, nàng kiềm chế bản thân, nếu không kiềm chế lại bản thân, có thể nàng sẽ giết người bừa bãi mất.

Akuma nhìn thấy Ying như, hắn không hiểu tại sao, hắn lại có cảm giác đau lòng, hắn làm lơ đi lời nói của Ying.

Đi đến gần Ying, Akuma ôm lấy Ying.

Ying cố đẩy Akuma ra, nói:

- Ta có thể sẽ giết ngươi đấy!

- Ta không thể chết được, nhưng nếu được chết, ta muốn được chết trong tay của ngươi. Ying ngươi nhắm mắt lại đi, ta sẽ giúp ngươi.

Ying rất muốn nhắm mắt lại, nhưng không thể, ngay cả nháy mắt nàng còn chẳng thể nháy được.

Akuma biết được cảm giác này, giúp Ying đóng lại đôi mắt, Akuma đọc lên một câu thần chú, Ying rơi vào giấc ngủ say.

Quay lại nhìn những người này, hắn lạnh nhạt hỏi một câu:

- Rốt cuộc là các ngươi ngu ngốc, hay là Huyết Thần ngu ngốc?

Bạn đang đọc truyện *Độc Sư Đa Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Ba ngày sau.

Ying bước ra khỏi phòng, bây giờ, những người nhìn thấy Ying đều tránh xa nàng ba bước.

Đi đến phòng nghị sự, có rất nhiều người e ngại Ying, nhìn thấy tất cả mọi người như vậy, Akuma hỏi:

- Huyết Thần, những điều kiện ngươi đưa ra cho bọn họ là gì?

Ying nhìn những người kia, nhắm mắt lại, lạnh nhạt lên tiếng:

- Không quan tâm.

Akuma gật đầu, nói chuyện chính:

- Được rồi, bốn mươi bảy vị thần ở đây sẽ đến bốn mươi bảy thế giới mà ta đã sắp đặt trước, các ngươi chỉ cần mở ra cánh cổng không gian, là nó sẽ đưa các ngươi đến nơi mà thôi.
- Đến nơi, có thể các ngươi sẽ đợi từ một ngày đến ba ngày để đón các học viên của Thần Minh này, ta hy vọng các ngươi sẽ thực hiện tốt.
- Được rồi mỗi người tự lên nhận lấy một không gian đi!

Tất cả mọi người đều đi lên lấy viên ma pháp không gian chi công.

Ying là người cuối cùng lên lấy, trên viên ma pháp, khắc một chữ Tư Tề.

Nhìn chữ Tư Tề này, Ying cảm thấy nặng lòng lắm sao, Tư Tề chính là thế giới mà Ying ở trước kia, khi tên mình vẫn còn là Diệp Tiêu Linh, nhưng bây giờ đã không còn nữa.

Nàng không biết khi mình quay về đó, mọi thứ sẽ như thế nào đây.

Khi lấy xong viên ma pháp, mỗi người lại lấy một cái đồng hồ, vì thời gian ở mỗi thế giới khác nhau, nên bọn họ cần lấy đồng hồ để canh thời gian.

Đồng hồ này còn có một cái tiện lợi, nó như là một cánh cổng không gian đặt trước, đến đúng giờ nó sẽ tự mở cánh cổng không gian đưa nhiều người đi.

Ying thở dài một hơi, lấy viên ma pháp ném vào không trung, mở ra cánh cổng không gian.

Bước vào, rồi bước ra.

Ying nhìn thấy sau lưng mình là một tòa tháp, còn xung quanh thì là một vài lính gác.

- Xin lỗi...ngài phải là?

Một tên đại hán ở phía sau Ying lên tiếng hỏi.

Ying trả lời ngắn gọn:

- Ta là Huyết Thần.

Tên đại hán vui vẻ, mời vào trong tòa tháp, nhanh miệng nói:

- Huyết Thần đại nhân, ngài từ xa đến chắc cũng mệt rồi, hãy vào bên trong nghỉ ngơi đi.
- À tất cả những người ở đây đều là người của Thần Minh, chúng tôi có nhiệm vụ là bảo vệ các tân sinh và Huyết Thần đại nhân.
- Bây giờ, tân sinh vẫn chưa đến, Huyết Thần đại nhân vào tòa tháp này nghỉ ngơi đi, tòa tháp này là dành cho Huyết Thần đại nhân đấy ạ!

Tên đại hán vừa nói vừa dẫn Ying vào trong, đến phòng của đại sự.

Những người hầu nhìn thấy nàng, rót trà, bưng thức ăn lên cho nàng.

Tên đại hán không dám ngồi xuống, hấn cứ đứng mà nói:

- Những tân sinh ba ngày sau sẽ đến đây, sẽ có một vài tân sinh đến sớm, nên thuộc hạ sẽ sắp xếp chỗ nghỉ cho những tân sinh, để không làm phiền Huyết Thần đại nhân...

Tên đại hán vẫn còn muốn nói tiếp, Ying đã dơ tay, ý bảo hấn dừng lại.

Tên đại hán dừng lại, Ying để ly trà xuống, lạnh nhạt lên tiếng:

- Đem tư liệu đến, ta đọc đề biết, vậy là được rồi, không cần ngươi phải nói nhiều như vậy.
- Từ nay tới giờ ngươi nói nhiều như vậy rồi, đây, uống một ly đi, rồi quay về làm việc hằng ngày của ngươi.

Ying trầm một ly trà cho tên đại hán, lên tiếng.

Tên đại hán cảm kích nhìn Ying, hấn theo cùng cảm kích là kinh ngạc.

Hấn đã phục vụ rất nhiều vị Thần rồi, nhưng chưa từng có vị thần nào lại như Ying, bên ngoài thì lạnh nhạt như bên trong lại dịu dàng như vậy.

Ying nhìn thấy hấn cảm kích như vậy, cũng có phần hiểu được những vị thần trước kia đến đây là như thế nào.

Nàng lấy bánh quy, đưa cho hắn, lại nói:

- Chia cho tất cả mọi người cùng ăn đi.

Tên đại hán vừa định từ chối, Ying lại lên tiếng:

- Mã Tư, ta nói thì ngươi cứ nghe thoe là được.

Tên đại hán này tên là Mã Tư, hắn gặt đầu, cung kính lấy bánh trên tay của Ying, bánh có rất nhiều nên nàng bỏ chúng vào trong hai cái túi đưa cho Mã Tư.

Lúc Mã Tư, rời đi đến cửa, hắn nhớ tới điều gì đó, quay lại hỏi:

- Huyết Thần đại nhân, sao người lại biết được...

Hắn vẫn đag muốn nói, Ying đã đưa tay lên môi, ý bảo hắn đừng nói nữa.

Mã Tư ngẫm nghĩ rồi bỏ đi, hắn nghĩ là thần nên chỉ cần nhìn qua là cũng có thể biết được tên của hắn rồi còn gì!

Ying nhìn ở bên ngoài bầu trời, thấy tuyết đang rơi, cũng phải, bây giờ ở thế giới này đang là mùa đông mà.

Cũng chẳng có mấy i quan tâm đến trời có lạnh hay không, khi ở cùng Akuma, nàng không biết rõ là nàng đã ở ngoài tuyết bao lâu nữa.

Việc tuyết có lạnh hay không? Đối với Ying nó chẳng khác gì mùa xuân mát mẻ cả.

Đọc hết những tư liệu ở trong tay, Ying biết được những tân sinh àny phải trải qua ba quá trình, thứ nhất lựa chọn ra thi đấu, chọn ra mười người giỏi nhất, thứ hai là huấn luyện, thứ ba là tiếp tục đấu với nhau chọn ra những người mạnh nhất.

Nên tính ra chỉ có khoảng 100 người mà thôi.

Từ không gian ma pháp, Ying lấy ra một cái hạt gì đó, tỏa ra ánh sáng màu đỏ, rồi lấy tiếp một hạt tương tự như vậy, nhưng hạt mà Ying lấy đầu tiên to hơn hạt mà Ying lấy sau cùng gấp mười lần.

Đây chính là tri thức của Ying ở quá khứ, một cái là ở dưới tầng hầm của Thần Minh, Ying lấy được từ đó, còn một cái là do Akuma đưa cho.

- Một cái là 10%, một cái là 1%, được rồi, tiếp thu thôi vậy!

Ying đưa cả hai tri thức cùng một lúc vào đầu mình.

Con đau đầu điên cuồng nổi lên, như muốn nổ tung cả đầu của Ying.

- A....

Ying cố gắng kiềm ném lại con đau, cố gấn áp chế nó lại, nhưng vì con đau này còn hơn cả con đau đầu bình thường gấp vài trăm lần, thì nàng cũng là rên lên mộ tiếng.

- Cốc cốc, Huyết Thần đại nhân, người không sao chứ?

Bên ngoài một thị nữ nghe thấy tiếng la của Huyết Thần, liền lo lắng gõ cửa hỏi.

- Biến đi!

Ying từ trong phòng quát ra.

Thị nữ kia cũng không dám làm trái lệnh liền lui ra, sau đó, những thị nữ khác cũng không dám đến gần.

Một nhóm tân sinh mười người đi đến, nhìn lên tòa tháp, một nam thần tóc trắng lên tiếng:

- Cái âm thanh vừa la lên lúc này, có phần hơi bị quen tai thì phải?

Nữ tử yếu điệu tóc đen bên cạnh, cười cười lên tiếng:

- Bạch Hoàng Dạ, đừng nói với ta là chàng nhớ lấy con yêu nữ Diệp Tiêu Linh đấy chứ, chàng đó có ta là Diệp Tiêu Dao này rồi còn gì.

Bạch Hoàng Dạ cười nói:

- Phải, sao ta lại nhớ tới yêu nữ huyết sắc đó chứ? Nàng ta còn chẳng đẹp bằng nàng.

Bạch Hoàng Dạ và Diệp Tiêu Dao âu yếm nhau, đi theo đại hán Mã Tư đến phòng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sư Đa Nghề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Kinh Ngạc

Đến đêm.

Mã Tư đến phòng của Ying, gõ cửa:

- Cốc cốc.

- Vào đi.

Ying từ bên trong phòng vọng ra âm thanh.

Mã Tư đi vào trong, nhìn thấy Ying đang ở trên ghế, một tay dè lên trán, lên tiếng:

- Huyết Thần đại nhân, ngài không sao chứ?

Ying lắc đầu, nhìn Mã Tư, nói:

- Ngươi xuống bếp bảo người ở đó làm chút đồ uống nóng cho các tân sinh và cho các người đi, lát nữa, sẽ có bão tuyết đấy.

Mã Tư kinh ngạc, nhìn ngoài trời, thấy chẳng có lấy một hạt tuyết rơi nào cả, nhưng cũng không dám hoài nghi lời của Ying, liền gật đầu, định rời đi, thì Ying lại lên tiếng:

- Có một nhóm tân sinh đang trên đường đến đây, bọn họ sẽ bị gặp bão tuyết, ngươi hãy đi nhanh và đón họ về đây đi.

Mã Tư nghe lệnh gật đầu, gấp tốc chạy đi.

Ying cũng rời khỏi phòng đi về phía nhóm tân sinh ở.

Vừa đến chỗ nghỉ ngơi của các tân sinh, Ying đã nhìn thấy Mã Tư dẫn một đội quân nhỏ đi đón các tân sinh theo lời của nàng.

- Cốc cốc.

Ying ở bên ngoài gõ cửa vào trong.

Một âm thanh vọng ra.

- Vào đi!

Ying bước vào trong, vừa bước vào đập vào mắt nàng là hình ảnh của hai người Bạch Hoàng Dạ và Diệp Tiêu Dao.

Hai người nhìn thấy Ying, kích động, quát:

- Tại sao cô lại ở đây? Không phải cô nói là sẽ không bao giờ nhìn mặt bọn tôi nữa sao?

Diệp Tiêu Dao nhìn Ying tức giận.

Ying nhìn bọn họ, thở một hơi, lên tiếng:

- Phải, nhưng là ta nói khi gặp lại, thân phận chúng ta sẽ là một trời một vực, kia mà?

Bạch Hoàng Dạ cười khinh bỉ, hần nhớ tới lúc tiếng âm nghe ở trong tòa tháp đó chính là Ying, thì lạnh nhạt nói:

- Đúng là một trời một vực. Bây giờ, cô đang làm nô lệ cho vị Thần đại nhân nào đó phải không? Lúc vừa vào đây, ta đã nghe thấy giọng la hét của cô ở trong tòa tháp của vị Thần đại nhân.

Diệp Tiêu Dao cũng cười khinh bỉ đáp thêm lời vào:

- Chắc là làm việc không được bị Thần trừng phạt chứ gì? Đúng là ngu ngốc mà!

Ying nhìn bọn người này lắc đầu không thôi.

Nhìn thấy người hầu đi tới, Ying bảo:

- Đem vào cho bọn họ uống đi, không cần đưa cho ta.

Nhìn thấy thị nữ đưa thứ uống vào, mà Ying lại nói như vậy, lại khiến cho Diệp Tiêu Dao khinh bỉ nàng hơn:

- Có làm ra vẻ bí ẩn lắm, giả vờ giả vịt.

Người thị nữ kia không biết Ying, bởi vì cô chưa gặp Ying bao giờ, nhưng nhìn cách mọi người đối xử với Ying có phần khiến cô hiểu lầm.

Nhưng hiểu lầm thì đã sao? Thị nữ này vẫn rất cung kính cúi đầu với nàng.

Phân phát cho tất cả mọi người, khi phân phát cho hết rồi, nàng mới lên tiếng:

- Đây là đồ uống nóng do Huyết Thần đại nhân ban cho, ngài nói sắp có bão tuyết nên các tân sinh hãy uống vào cho ấm bụng.

Nói xong, thị nữ này cung kính cúi đầu bỏ đi.

Ying nhìn cửa sổ trong phòng thấy tuyết ngoài trời đã rơi dày ở bên ngoài, nàng có chút lo lắng vì bây giờ nàng còn chưa thấy Mã Tư quay về.

Nàng đi quay bỏ đi, thì Bạch Hoàng Dạ nắm lấy tay của nàng, hỏi:

- Tại sao ngươi lại ở đây? Làm bằng cách nào mà ngươi có thể ở bên cạnh Thần?

Ying lạnh nhạt nhìn Bạch Hoàng Dạ, đôi mắt của nàng như muốn ăn tươi nuốt sống hắn, như muốn giết chết hắn không phải thể xác mà là về linh hồn.

Không biết từ đâu, một bàn chân trời giáng, đập vào mặt Bạch Hoàng Dạ, một người từ trên xuống dưới chỉ có một màu đen này, nhìn Ying.

Hắn mang theo nét mặt hạnh phúc cùng vui vẻ, ôm lấy Ying, lên tiếng:

- Diệp đại ca, bắt được đại ca rồi.

Những người nhìn thấy cảnh tượng này đều như đứng hình.

Diệp Tiêu Dao nhìn Lâm Khương Hắc, nói:

- Cái người này mà ngươi lại gọi là đại ca? Nghe cho rõ đây, hắn ta là con gái, và hắn không còn là đại ca của ngươi nữa, mà là nô lệ cho Thần!

Lâm Khương Hắc nghe được lời nói của Diệp Tiêu Dao, nhìn Ying, hỏi liên tục:

- Diệp đại ca, đại ca là con gái?

Ying gật đầu, cũng chẳng phản bác gì cả.

- Diệp đại ca... à không đại tỷ, đại tỷ hiện tại là thân cận của Thần sao?

Ying chẳng biết nên gật hay nên lắc nữa, nhìn Lâm Khương Hắc chẳng biết nói gì, thì ở một bên Bạch Hoàng Dạ đã lên tiếng:

- Cô ta mà thân cận cái gì? Làm việc không nên thân bị Thần trừng phạt thì có!

Lâm Khương Hắc cũng không có liếc nhìn lấy hai người Diệp Tiêu Dao và Bạch Hoàng Dạ một cái nào cả, hắn trong mắt chỉ có Ying mà thôi.

- Diệp đại tỷ, vị Thần kia ở đâu? Ta phải đi đòi lại công đạo cho đại tỷ!

Nhóm người đi theo Lâm Khương Hắc, nhìn hắn mà khuyên:

- Lâm Khương Hắc, ta biết ngươi là người giỏi nhất, là thiên tài trong thiên tài, nhưng ngươi cũng đừng có vì một nô lệ mà đắc tội với Thần.

- Phải đó, Khương Hắc, Thần không phải là người mà ngươi có thể chạm tới đâu!

...

Ying cảm thấy thật đau đầu, rõ ràng là Lâm Khương Hắc đang ôm lấy mình, rõ ràng hắn đang chạm vào người của mình đó thôi, rõ ràng ta chính là

Thần mà các người nói đây cơ mà?

Cả đám cãi nhau, Lâm Khương Hắc vì bảo vệ Ying mà gây xích mích với đám người này.

- À! Mã Tư đại hán!

Một thiếu nữ vang lên.

Mã Tư chạy đến chỗ của nhóm tân sinh, nhìn thấy cả đám người đang cãi nhau và Ying thì lại là trung tâm của vụ cãi lộn đó, thấy hai người Bạch Hoàng Dạ và Diệp Tiêu Dao chửi Ying không ra gì, Mã Tư tức giận quát lớn:

- Các người im lặng hết cho ta!

Tất cả những người ở đây im bật đi, không ai dám nói lên một tiếng nào nữa.

Lúc này Mã Tư mới quỳ xuống, cung kính nói:

- Huyết Thần đại nhân, ngài có muốn ta cắt bỏ tư cách của đám tân sinh hỗn láo này không?

Mọi ánh mắt kinh ngạc tập trung về phía cửa của Ying và Lâm Khương Hắc.

Nhóm người của hai người Bạch Hoàng Dạ và Diệp Tiêu Dao thì nghĩ rằng Lâm Khương Hắc mới là Huyết Thần.

Nhưng sau đó nghĩ lại thì là không phải, bọn họ đều không dám tin Ying chính là Huyết Thần.

- Không cần, khi nào đến Thần Minh thì ta sẽ quyết định, nếu như cắt bỏ đi thì có thể sẽ chạm vào một thiên tài tuyệt đỉnh nào đó, nếu chuyện đó xảy ra thì hơi bị đáng tiếc.

- Nhưng, nếu thay vì cắt bỏ, thì ta lại phải giết đi, để tránh sau này, hắn trở thành thần rồi lại phiền ta.

Những người kia không tin, nhưng bây giờ thì bắt buộc phải tin mất rồi, bọn họ đều kinh sợ, tránh xa Ying, không dám nói lên một tiếng.

Lâm Khương Hắc thì vẫn ở bên cạnh Ying, dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn nàng.

Ying đi theo Mã Tư, quay về phòng của mình.

- Ta...ta...

Lâm Khương Hắc nói không lên lời, những người đi theo nhóm của Lâm Khương Hắc, đến vỗ vai hắn một cái, lên tiếng:

- Chúc mừng người, tương lai người có thể sẽ là đệ tử thân truyền của Huyết Thần đấy!

Những người khác trong nhóm từ đây im lặng cũng có phần kích động, trăm miệng một lời:

- Chúng ta từng là đệ tử của Thần?

Những đứa trẻ do Ying dạy dỗ, bây giờ đều đã lớn hết cả rồi, bên trong nhóm chỉ có khoảng năm người là được Ying dạy dỗ qua, còn những đứa trẻ khác thì lại không biết đi đâu.

Những người kia kinh ngạc nhìn bọn họ, hỏi:

- Các người...

Lâm Khương Hắc lên tiếng giải thích:

- Bọn ta từng được Diệp đại tỷ... bây giờ, phải gọi là Huyết Thần mới đúng! Bọn ta từng được Huyết Thần dạy ma pháp và dạy bọn ta cách sử dụng vũ khí cả ám khí.

Những người khác đều hít vào một ngụm khí lạnh, không khí bắt đầu căng thẳng.

Những người theo nhóm của Lâm Khương Hắc, đã hiểu được, tại sao bọn họ lại mạnh đến như vậy, bất kỳ loại vũ khí, ma pháp nào cũng đều có thể thi triển, hóa ra là được Thần dạy.

Phá tan bầu không khí căng thẳng này là một thị nữ, đem nước ấm đến cho nhóm của Lâm Khương Hắc uống.

- Đây xin mời!

- Cảm ơn...

Những người nhận lấy nước ấm uống vào, đều có chút tỉnh táo nhưng vẫn còn biểu hiện thất thần.

Nhưng bên cạnh đó, hai người Bạch Hoàng Dạ và Diệp Tiêu Dao thì sắc mặt một màu trắng, còn trắng hơn cả tuyết ngoài trời nữa a.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sư Đa Nghi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Bái Sư

Hai ngày liên tiếp, Ying cứ ở tổng phòng không ra ngoài một chút nào cả.

Đến ngày thứ ba.

Ying lấy đồng hồ ở Thần Minh ra xem, nhìn thấy ba cây kim chẳng bị chỉ đến con số 12, Ying liền ngồi dậy, đi ra ngoài.

Bên ngoài những tân sinh đều đã xếp hàng ngay ngắn.

Ying đi ra, có một vài tân sinh xì xầm nói chuyện to nhỏ về nàng.

Ying mặc đồ thì vẫn như trước một bộ đồ đen, cao cổ che đi nửa khuôn mặt của mình.

- Được rồi, chúng ta đi đến Thần Minh thôi.

Lấy ra chiếc đồng hồ, ném lên không trung một cánh cổng ma pháp xuất hiện, mọi người lần lượt đi vào.

Ying là người cuối cùng đi vào, những thị vệ đi theo bên cạnh nàng.

Vừa đi ra, một thứ gì đó ném về phía các tân sinh, Ying chạy đến, chụp lấy cái vật đang bay đó.

Nhìn thấy vật này, Ying liền đoán ra được, hai người Yan và Sai lại cãi lộn, cái lý thủy tinh này chỉ có hai người bọn họ là ném đi mà thôi.

Vật nào thì trả về chủ đó, Ying hơi dùng sức, ném nó về phía Sai.

Sai bị trúng phải cái lý, một bên chảy máu, tức giận nhìn về phía cái lý bay tới, quát:

- Kê nào ném cái lý này về phía Phong Thần ta?

Vừa quát xong, Sai nhìn lại thấy Ying, liền lập tức nói:

- Xin lỗi, không có gì, ta té trước.

Sai chạy biến đi ngay lập tức.

Yan đến gần Ying, lên tiếng:

- Huyết Thần à, người cứ như con trai thế này thì chẳng có ai yêu...

Lời chưa nói hết đã bị Ying một cú đấm vào bụng.

- Sao có vấn đề?

Ying hỏi, đi kèm theo từng chữ phát ra là từng cú đấm liên tục đánh về phía Yan.

- Không...có...

Cố gắng lắm nói ra được hai câu, Ying dừng lại, Yan cũng bỏ chạy.

Những người nhìn thấy Ying như vậy, cùng theo lời nói thì mới biết được, Ying chính là con gái.

- Ân nhân.

Từ trong đám tân sinh, một cô gái với mái tóc trắng, đôi mắt huyết sắc lên tiếng.

Ying nhìn thấy cô gái này như làm lo bỏ đi.

Đi được vài bước lại nhìn thấy nhóm tân sinh và Akuma đi ra từ cổng không gian.

Akuma vừa thấy Ying, liền chạy tới siết lấy cổ nàng, hỏi:

- Ying có phải người đã xuống tầng hầm hay không hả?

Đang bị siết cổ thế này có là thần cũng chẳng nói được.

Chỉ có một cách để Akuma thả cổ mình, Ying lấy chân mình móc lấy chân của Akuma, quật ngã hắn, lạnh nhạt đáp:

- Phải, lấy rồi và cũng tiếp thu rồi!

Akuma bị quật ngã, đứng dậy, lên tiếng:

- Ying người có biết bên trong 10% tri thức đó còn cái gì không?

Ying đang định đi về phòng của mình, nghe được câu hỏi của Akuma, đứng lại đáp:

- Đau khổ, nỗi tiếp khổ đau.

- Vậy là người đã lấy lại...

- Một chút.

Nói xong, Ying biến mất đi.

Nhìn nhóm tân sinh, Akuma thở dài, đành phải đưa bọn chúng đi theo mình về chỗ của bọn chúng.

Để nhóm tân sinh nghỉ ngơi ba ngày.

Ba ngày sau, bắt đầu thi đấu với nhau để chọn ra những người mạnh nhất và xếp hạng của bọn họ.

Thời gian thi đấu diễn ra mười ba ngày, các vị thần đều xem những tân sinh thi đấu, chỉ riêng Ying là không đến.

Trong thời gian này, Ying đi điều tra một số việc, cuối cùng nàng cũng phát hiện ra những việc mình nghi ngờ là đúng.

Quay về phòng, nàng chỉ có ở trên giường mà ngủ đi, nàng thì thầm:

- Quả nhiên, Akuma chính là người sáng lập ra tổ chức Sát Thần.

- Những kẻ mạnh hơn cả thần chính là các sát thần, bọn chúng rất mạnh, ta thật sự đoán không sai, Akuma chính là người sáng lập ra sát thần.

- Chắc phải đi đến nơi này đó thôi!

Ying cảm thấy thật mệt mỏi, nàng nhắm lại đôi mắt ngủ đi.

Bên trong giấc ngủ, một âm thanh của một người phụ nữ vọng ra:

- Không chỉ có mình Akuma đâu, người cũng là một trong ba người sáng lập ra sát thần đấy Ying.

- Ba người sáng lập ra sát thần chính là Akuma, Ying và Yan.

- Người tự phong ấn ký ức của mình nên người không hề hay biết gì về chuyện này cả.

- Bây giờ, Akuma và Yan vì người mà mới chờ thành Thần, để người mạnh lên, vì cái người ham muốn là sức mạnh, chính vì thế mà hai người đó đang giúp người đấy!

- Ying, nếu như người không ham muốn sức mạnh, có lẽ hai người bọn họ đã ẩn nhẫn từ lâu, nhưng vì người mà bọn họ mới lộ diện ra ngoài.

- Ta khuyên người, không nên đến thế giới khác.

Ying nghe những lời nói này, nàng đáp lại:

- Người chẳng phải là ta hay sao? Ying quá khứ?

Âm thanh kia chẳng còn lên tiếng nữa.

Ying cũng chẳng quan tâm, tiếp tục ngủ đi.

Ngày các tân sinh thi đấu kết thúc, Ying cũng là đồng thời tỉnh dậy, đi ra bên ngoài.

Nhìn thấy các vị thần đang tập trung với nhau, không biết là vì chuyện gì.

Thấy Ying đến, Thủy Thần kéo nàng lại, nói:

- Huyết Thánfngươi hãy chọn ra vài người để họ trở thành đệ tử của ngươi đi!

Ying cảm thấy khó chịu, nhìn Akuma, thấy Akuma lạnh nhạt hơn những ngày bình thường, nhìn sắc mặt như muốn bỏ đi, Ying hỏi:

- Tà Thần không chọn sao?

Thủy Thần đáp:

- Hẳn ta phải chọn cuối cùng?

- Tại sao?

- Đó là quy định!

Ying chẳng hề muốn hỏi nữa, nhìn vào những hình ảnh, Ying tùy tiện chọn ra hai người, một người thân hắc sắc, một người thì có mái tóc bạch kim, đôi mắt huyết sắc.

Hai người này chính là Lâm Khương Hắc và Ngọc An.

Những người khác nhìn thấy nàng chọn liền kinh ngạc, lên tiếng:

- Huyết Thần, hai người này có lẽ ngươi không nên chọn.

- Tại sao?

- Bởi vì bọn họ không nhận ai là sư phụ cả.

- Hai đứa nhóc con đồng dạng hạng nhất này, chẳng xem các vị thần bọn ta vào trong mắt gì cả!

Ying kéo lấy Akuma đi, những người kia thấy vậy đi theo sau.

Ying đi đến phòng của hai người Lâm Khương Hắc à Ngọc An, nhưng đến giờ hoa viên là đã thấy hai người đang ở với nhau.

Ying để gần lên tiếng:

- Lâm Khương Hắc, Ngọc An hai người khác ngươi có muốn nhận ta là sư phụ không?

Hai người không biết đang nói chuyện gì với nhau, nhưng khi nghe Ying hỏi, cả hai đồng dạng gật đầu, đáp:

- Đồng ý!

Ying gật đầu, nhìn Akuma, nói:

- Vậy kể từ bây giờ, Tà Thần chính là sư phụ các ngươi.

Không chỉ hai người bọn họ ngạc nhiên, mà ngay cả những vị thần kia cũng ngạc nhiên không ngớt, Akuma đồng dạng cũng ngạc nhiên không ngớt.

- Nhưng tại sao?

Lâm Khương Hắc không hiểu, hỏi, một bên Ngọc An cũng gật đầu đồng quan điểm.

- Bởi vì Tà Thần là sư phụ của ta, ta bận rất nhiều việc, nên phiền các ngươi theo Tà Thần học tập, ta đảm bảo với các ngươi, Tà Thần sẽ làm tốt hơn là ta.

- Ta lên làm thần cũng là vì Tà Thần, không có Tà Thần thì bây giờ ta vẫn chỉ là một người bình thường mà thôi.

Nói xong, không quan tâm việc bọn nhóc này có đồng ý hay không, Ying cũng đều đẩy bọn chúng qua cho Akuma.

Ying lại bỏ đi về phòng của mình, hai đứa nhóc nhìn Akuma, cúi đầu đáp:

- Sư phụ!

Akuma cũng chấp nhận thu hai đứa nhóc này là đồ đệ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sư Đa Nghi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Sangué

Ở trong phòng của mình, Ying mở ra một cánh không gian ngẫu nhiên, nó không xác định được nàng sẽ đi đến thế giới nào.

Ying đi trong cánh cổng không gian.

Vừa bước vào, cánh cổng liền đóng lại.

Ying vừa rời đi.

Yan đang đi trên đường, đột nhiên dừng lại, ánh mắt toát lên vẻ hoảng sợ, lo lắng:

- Ying đi đến thời không khác?

Akuma đồng dạng đang huấn luyện cho hai người Lâm Khương Hắc và Ngọc An, thì cũng đột nhiên lộ ra sắc mặt lo lắng cùng hoảng sợ:

- Ying, em đang làm chuyện gì vậy hả?

Hai rất muốn rời khỏi nơi này đi tìm Ying, nhưng khi định rời khỏi, thì tất cả đều đã được bao bọc bởi kết giới.

Akuma nhìn tầng kết giới, liền đoán:

- Ying, đã biết trước sao?

Bên trong cánh cổng không gian, Ying cảm thấy có gì đó rất lạ, thời gian nàng ở bên trong cổng không gian, lâu hơn bình thường rất nhiều.

...

Một vài thế giới khác.

- Con nhóc đó đã xuất hiện rồi! Ha ha, ngươi hãy đi giết nó đi!

Một người đàn ông hơn ba mươi tuổi cười quái dị lên tiếng.

Một nam nhân từ trong bóng tối, đáp:

- Vâng, thưa cha!

Nói xong cậu liền biến mất đi.

...

- Ying cô ta xuất hiện rồi sao?

Một cô gái với đôi tai mèo cười hắc hắc, nhìn xung quanh, cô lại lên tiếng:

- Chuẩn bị đi mọi người, chúng ta sẽ đi săn.

...

- Ying, đến tìm ta, hay ta tự đến tìm em đây?

- Ta nghĩ, chủ nhân sẽ đến tìm chúng ta, chắc chắn đấy!

. . .

Ying cuối cùng cũng ra khỏi cánh cổng không gian rồi.

Vừa bước ra, cái mà Ying sợ đã trở thành hiện thực, nàng vẫn ở trên không trung và như thường lệ, không thể sử dụng ma pháp.

Chỉ hy vọng bên dưới mình không có cái gì cả.

Ying tự thâm trong lòng.

Nhưng khi nhìn xuống dưới lại thấy một người đang ở đó, tệ hại hơn là nếu đụng phải người này có thể cả hai đều sẽ phải rơi xuống vực núi.

- Cẩn thận!

Ying lên tiếng cảnh báo.

Người kia quay lại nhìn thấy nàng, có phần muốn tránh cùng đã quá muộn.

Hai va vào nhau, xô xuống vực núi.

Ying lơ lơ mờ mắt dậy, nhìn thấy nam nhân đang ở dưới mình.

- Hóa ra người đã đỡ cho ta.

Ying cảm thấy trên người của mình thì không có bị thương gì, con người này đã đỡ lấy nàng từ trên cao xuống.

Hắn tỉnh dậy, nàng xuống khỏi người hắn, ngồi ở một bên, hắn ngồi dậy, bốn mắt nhìn nhau.

Lúc này, Ying mới nhìn thấy rõ khuôn mặt của hắn, mới nhìn thấy được hắn là người như thế nào.

Nhìn hắn mà nàng kinh ngạc không thôi.

Lần đầu tiên trong đời, nàng thấy một người thật giống mình, mái tóc và màu mắt đều là một sắc huyết xích, đều như một viên đá quý đỏ sắc soi ở ánh sáng, tỏ ra hào quang đỏ xinh đẹp, nhìn hắn ta cũng chỉ có mười tám tuổi.

Hắn ta tuy tóc đỏ, mắt đỏ, nhưng nhìn như thế nào, hắn cũng thật là đẹp, đẹp hơn cả tiên tử, đẹp hơn cả các nam nhân nàng từng thấy qua, một nam nhân còn hoàng mỹ hơn cả nữ nhân, có ai có thể được như hắn không?

- Ta đang ở đâu?

Hắn nhìn Ying, hỏi.

Ying trả lời:

- Chúng ta bị rơi từ trên đó xuống, người không nhớ sao?

Hắn lắc đầu, lại hỏi tiếp:

- Vậy, người có biết ta là ai không?

Ying gạt mình nhìn hắn, chẳng lẽ là vì lúc rơi xuống, đụng phải bộ não nên hắn liền mất đi ký ức, quên luôn cả tên của mình.

Nàng lắc đầu, lên tiếng:

- Ta không biết tên của người.

Nhìn khuôn mặt của hắn, nàng sờ vào khuôn mặt mỹ lệ cực phẩm của hắn, làn da của hắn còn mịn màng hơn cả làn da của sơ sinh.

- Lần đầu tiên trong cuộc đời này, ta nhìn thấy một người giống y như ta về màu tóc và cả mắt như người, đều là một màu huyết sắc.

Nam nhân này nhìn Ying, hắn mỉm cười nhẹ nhàng như loài hoa đang nở trong mùa xuân, lên tiếng:

- Vậy, hãy gọi ta là Sangué đi!

Ying suy ngẫm, lên tiếng:

- Sangué có nghĩa là huyết ư?

Sangue gật đầu, cười đáp:

- Phải, vì ta giống như huyết nên ta gọi là Sangue.

Ying cười nhạt, một con người thú vị, nàng thì thầm trong lòng, nói:

- Tên của ta là Ying, rất vui được gặp người Sangue.

Ying đưa tay ra, Sangue bắt lấy tay nàng, cười:

- Rất vui được gặp Ying!

Sangue như để ý điều gì đó, hỏi:

- Người là con gái?

Ying cười cười, tức giận quát:

- Người thấy đứa con trai nào tên là Ying chưa?

Sangue ôm lỗ tai mình lại, xin lỗi:

- Xin lỗi, ta không biết, vì người giống con gái quá!

Ying hừ lạnh một tiếng, chẳng nói gì nữa cả.

Nàng đứng dậy bỏ đi, Sangue cùng đồng dạng như.

Cứ đi lòng vòng ở trong rừng, Ying tức giận, quay lại hỏi:

- Sao người không đi đường của người, mà người lại cứ đi theo ta như vậy?

Sangue nhìn Ying, ngây thơ đáp:

- Bởi vì ta mất ký ức, ta chỉ có thể theo người.

Ying lắc đầu bó tay với Sangue, cứ như vậy mà nàng đi đâu thì hắn cũng đều đi theo đó.

Ở giữa rừng, có một ngôi nhà bỏ hoang, Ying đi vào đó, quét tước lại gọn gàng, Sangue ở một bên nhìn nàng.

- Người muốn đi đâu thì tùy người, bây giờ, ta buồn ngủ, ta phải đi ngủ đây!

Ying tùy tiện nằm trên giường đá ở trong nhà hoang, Sangue vẫn chỉ ngồi đó nhìn Ying.

Không biết từ lúc nào, Sangue đã biến mất khỏi nơi đó, Ying cũng không quản nữa.

Sự thật, Sangue chẳng biến mất đi đâu cả, hắn vẫn ở đó, vẫn ngồi ngay góc tường, Sangue chỉ qua là đag tàn hình mà thôi. Không biết đâu, hắn lấy ra một thanh chủy thủ, đi đến gần Ying.

Sangue vung thanh chủy thủ lên, định đâm vào Ying, hắn lại nhìn Ying, hắn không hiểu, hắn phải làm theo lời của cha hắn, giết chết nàng, nhưng hắn lại không muốn giết lấy con người này.

Tại sao, tại sao chứ? Chẳng lẽ là vì hắn quá hiền lành? Không thể nào, hắn giết người không chớp mắt, diệt cả một thế giới, thì làm gì có lí hắn lại hiền dịu như vậy?

Nhưng sao hắn lại không thể giết chết Ying được? Hắn thật không hiểu nổi, bản thân của hắn đang nghĩ gì.

Sangue cất thanh chủy thủ đi, hắn ở bên cạnh Ying, cứ ngắm nhìn lấy Ying đang ngủ say ở trên giường đá.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sư Đa Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Cảm thấy trên người của mình khá là nặng, Ying mở mắt dậy, thấy Sangué đang ở trên người mình, nâng quất:

- Ngươi đang làm gì vậy hả?

Nhìn trên tay của Sangué là một con dao găm, Ying hoảng hồn, hỏi:

- Nè, ngươi đang định làm gì vậy hả?

Ying không tự kiểm soát mình được, vì cái mạng của mình và cũng vì đảm bảo cho mình không bị chết, thà giết lầm chứ không bỏ sót.

Đấm một cú về phía Sangué, Sangué bị đánh bay ra ngoài, nâng đứng dậy.

Lúc này nàng mới nhớ, nàng bắt tử, thì lấy cái gì mà chết được?

Sangué lăm bắm trong miệng:

- Vẫn chưa đủ.

Ying không hề nghe rõ những gì Sangué nói, hỏi:

- Ngươi nói gì thế?

Sangué nhìn Ying, nói:

- Vẫn chưa đủ!

Lần này thì hơi bị lố mốt rồi, âm nói của Sangué quá to, làm Ying phải bịt tai lại để giảm đi âm lượng.

- Vẫn chưa đủ cái gì?

Sangué nhìn Ying, đôi mắt mọng nước, lên tiếng:

- Vẫn chưa đủ để ta chết đi.

Ying đơ người, hỏi:

- Đang sống bình thường, sao ngươi lại đòi chết?

Sangué nhìn nàng, ôm lấy nàng lại, trả lời:

- Ta không thể chết được, ta đã từng thử rất nhiều cách rồi, vẫn không thể chết được, ngươi giết được ta chỉ có cha của ta, nhưng ông ấy không giết ta.

Ying cố đẩy Sangué ra nhưng vẫn không có đẩy được, tức điên lên quát:

- Ngươi thả ta ra, muốn chết có rất nhiều cách đấy mà? Mà vì sao ngươi lại muốn chết chứ?

Sangué vẫn cứ ôm lấy Ying, thì thầm:

- Ta thả ra, ngươi sẽ không bỏ chạy chứ?

Ying lắc đầu:

- Không, chỉ cần ngươi thả ta ra và trả lời câu hỏi của ta.

Sangué gạt đầu, buông Ying ra, trả lời nàng:

- Ta đã thử hết rồi, đâm cọc vào tim, móc tim, bị lửa thiêu đốt, uống thuốc độc,... rất nhiều thứ ta đều đã thử qua, nhưng không thể làm ta chết được.

- Ta đã sống rất nhiều năm rồi, ta sống lâu đến nỗi chẳng nhớ rõ mình sống bao nhiêu năm rồi, nhiều lần thử chết đi, ta đều ngủ một giấc rất lâu, rồi tỉnh dậy, thấy mình vẫn chưa chết, ta muốn được chết đi.

- Ying, xin ngươi đấy, cha ta muốn giết ngươi hăng là phải có nguyên nhân, hăng là ngươi phải rất mạnh, nên ngươi hãy giết ta đi...

- Dừng lại dừng lại dừng lại!!!

Ying nói liên tục ba tiếng "dừng lại", nàng nhìn Sangué, nói:

- Nói thật với ngươi, ta muốn chết, nhưng vẫn không chết được đây này. Ta còn chưa chết được, thì huống chi là lo cho ngươi chết!

Sangue nhìn Ying, ngây thơ hỏi:

- Người cũng giống ta, đều không thể chết?

Ying gật đầu.

Sangue cầm lấy con dao găm, ném về phía Ying, con dao bị ném tới tốc độ quá nhanh, Ying chẳng thể nào tránh kịp, mà nàng cũng chẳng có ý định tránh đi.

Con dao đâm xuyên qua tim của Ying, Ying cầm lấy con dao rút ra, vết thương lành lại, Ying vào đó, nói:

- Thấy chưa, ta còn chưa lo xong, làm sao có thể lo cho người!

Sangue nhìn vào vết thương lành ngay tức tức, hần suy sụp, than:

- Không thể nào, không thể nào, ai đó có thể giết được ta đây? Ai đó hãy giết chết ta đi, làm ơn giết ta đi...

- Người nói cứ như là đang nguyện rửa không bằng ấy!

Lời nói của Ying cắt đứt lời nói của Sangue, Sangue nhìn nàng, Ying nhớ tới một chuyện, lên tiếng:

- Người vẫn chưa trả lời ta, tại sao người lại muốn chết?

Sangue u ám, đáp lại:

- Vì ta không thể chết... và vì cái thế giới này, vì ta đi đâu, cũng là chết chóc, bất kỳ nơi nào ta đi đến cũng đều như nhau hết cả.

- Tuy có hạnh phúc, nhưng lại không diễn ra lâu, không ó mãi mãi, nó chỉ tồn tại trong một khoảnh khắc rồi mất đi, đến đâu ta cũng nhìn thấy "đau thương".

Quả thật, Sangue không chỉ giống Ying, mà cả về nhận thức thế giới cũng đều như Ying, dù đi đến đâu, dù nhìn thấy gì, cũng chỉ toàn là đau thương và đau khổ.

- Người chỉ có buồn chán thôi sao, ngày nào cũng vậy sao?

Sangue gật đầu.

Ying thoáng nghĩ một chút, kéo lấy Sangue đi.

- Hôm nay, ta sẽ làm người vui vẻ, nên người không được chết, nếu người chết thì còn ai sẽ giết ta!

Theo như trong ký ức của Ying, có một nơi mà Ying quá khứ từng đến, nơi đó, tất cả đều chỉ là trò chơi, một khu vui chơi chính hiệu.

Đến đó, bọn họ trao đổi không phải bằng tiền mà bằng đá quý, thường là kim cương.

Chính vì trao đổi bằng kim cương nên Ying, có phần hơi lo lắng, nhưng khi đến, thì lại không hiểu tại sao bọn họ lại cho nàng đi vào, không cần vé, muốn chơi cái gì cũng được, và nàng được đối xử còn tốt hơn cả khách quý.

Ying dẫn Sangue đi chơi khắp nơi, hai người vui vẻ chơi đùa, lần đầu tiên Sangue có cảm giác mình cười vì hạnh phúc, chứ không phải là cười giả tạo để che mắt người, bên cạnh Sangue, Ying cũng vậy.

Hai người đi lên trời, chơi khu vui chơi ở trên trời, lại tiếp tục đến thiên đường đồ ngọt chơi đùa, ở đây tất cả đều được làm bằng đồ ngọt, lấy pudding, thạch trái cây làm đồ nướng nhảy, con sông làm từ nước hoa quả và sữa tươi nhiều mùi.

Có cả thế giới dưới lòng đất, rồi có những khu vực chơi bình thường, như tàu lượn, trượt nước, tắm hồ hay tắm biển, lặn... không có gì mà ở nơi này không có cả.

Và cái thế giới này cũng đúng như tên gọi của nó thế giới Vui Chơi.

Về đến đêm

Ying và Sangue được đưa đến một khu vực ở sau núi, nơi đó hai người được tắm suối nước nóng, và được mát xa.

Và đương nhiên là mỗi người một phòng.

Ying cảm thấy hơi lạ, Sangue thì được một thiếu nữ mát xa, còn nàng thì bị một bà lão mát xa.

Khi nàng nằm xuống để bà ta mát xa, thì Ying lại chẳng thấy bà ta giống một bà lão chút nào, mà cứ như một thiếu nữ với bàn tay thông thả, mịn màng đang mát xa cho nàng.

- Chủ nhân, mừng ngài quay về, Eflend!

Ying giật thót, lên tiếng:

- Xin lỗi, tôi không phải!

Bà lão lắc đầu, lên tiếng:

- Eflend là tên thật của thế giới này, do chính người đặt ra, cả thế giới này là do người mua lại. Người đã chết đi, ký ức cũng bị phong ấn nên không nhớ. Dù người có quên, có xa lánh, thì chúng tôi vẫn luôn là người của người, dù là 100 năm hay 100 vạn năm đi nữa, vẫn luôn như vậy.

Ying có một phần ký ức của nơi này, nhưng khi xưa chính nàng đã bỏ rơi nơi này, nàng không muốn mọi người bị ràng buộc bởi nàng nên nàng đã bỏ đi.

- Cảm ơn bà Eto.

Hình ảnh của một bà lão chỉ là dùng để che mắt, hình ảnh thật của bà ta là một nàng Efl xinh đẹp, với mái tóc vàng và đôi mắt xanh ngọc bích.

Ying cảm thấy thỏa mái, vui vẻ đi tìm Sangué, trên đường đi hỏi thăm vài người để đến được chỗ của Sangué.

Đến phòng của Sangué, Ying vào trong đó, hỏi:

- Người thấy sao?

Sangué cười vui vẻ, đáp:

- Lần đầu tiên ta được vui vẻ thật sự như ngày hôm nay, sống hơn cả 100 vạn, cũng có được một ngày trong số đó.

Ying cười nhạt, lấy một cái ly, rót rượu, cả hai người đều cùng ngắm nhìn bầu trời đêm.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sư Đa Nghiê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Nhóm Người Khiêu Chiến

Mới sáng sớm, Ying đã mở cánh cổng không gian ngẫu nhiên ra, bỏ đi.

- Thoát khỏi cái tên điên đó rồi!

Ying cảm thấy thoải mái, giống như là bỏ bớt đi được cái gánh nặng trên người.

- Ying người sao người đi sớm vậy?

Ying như hóa đá, nhìn lại phía sau, thấy Sangué đang ở sau lưng của mình.

Cảm thấy gánh nặng lại tiếp tục đeo lên người, hỏi:

- Sao...sao người lại theo ta?

Sangué nhìn Ying, mỉm cười vui vẻ:

- Vì người sẽ giết ta!

Không biết phải nói gì, Ying bỏ chạy khỏi tên này.

Ba tháng sau.

Ying đi dạo ở trong khu chợ, đi đến một con hẻm vắng người, nàng thở dài một hơi, lên tiếng:

- Sangué, dù ta nói người hãy giết ta, nhưng không có nghĩ là người cứ bám theo ta!

Sangue cười cười, làm lơ đi lời nói cuối của Ying, cậu đáp:

- Ying cũng đã nói là sẽ giết ta, nên ta cứ đi theo!

Ying thật sự là hết nói nổi với Sangue, cứ mặt kệ hần bám theo mình.

- Vụt vụt.

- Vụt vụt.

Hai người Ying và Sangue cùng một lúc thả ra ba cây phi tiêu đâm hướng về một bóng cây.

Một bóng người nhảy ra từ trong bóng cây, người này mặc một hắc bào màu đen, nhưng vẫn để lộ ra một nửa khuôn mặt già nua, lão ta cười quái dị hỏi:

- Các ngươi rất ấn ý với nhau nhỉ?

Ying liếc nhìn Sangue, lạnh nhạt trả lời:

- Không có!

Lão già nhìn hai người, gật đầu, lên tiếng:

- Các ngươi có muốn giai nhập vào tổ chức sát thủ của ta không? Nhìn động tác của hai ngươi, đều là ngươi có kỹ năng ám sát giỏi, lại còn rất phối hợp, nếu hai người hợp tác, chắn chắn chẳng có ai cản nổi hai người. Để bộc lộ hết khả năng ám sát của mình, sao các ngươi không tham gia vào một tổ chức, như tổ chức sát thủ của ta.

- Gia nhập vào tổ chức sát thủ? Xin lỗi...

Ying vẫn chưa nói hết lời, Sangue lại nhảy vào nói:

- Được bọn ta đồng ý!

Ying tròn mắt nhìn Sangue, nàng đang từ chối còn hần thì đồng ý, hần đồng ý thì một mình hần thôi, có nhất thiết phải nói là "bọn ta", kéo luôn cả nàng vào hay không?

Lão già cười nhạt một cái, đưa hai người đi theo lão, đi đến tổ chức sát thủ.

Ying không hiểu tại sao mình lại phải giai nhập vào cái bang sát thủ nào, trong khi nàng đã là một sát thủ, không chỉ vậy nàng còn từng là một thống lĩnh của một tổ chức sát thủ lớn, mà bây giờ, bản thân lại phải làm một sát thủ nhỏ bé.

Nhìn lại Sangue, thì đây mới chính là mọi nguyên nhân, kéo nàng vào, tự tiện đăng ký với cái tên của mình, may mắn Ying đã can lại, và Sangue thay vì ghi tên của Ying, thì đã sửa nó thành một cái tên khác là Diệp rồi.

Sau đó lại còn nói:

- Để tên Diệp chắc Ying sẽ không ý kiến gì nhỉ?

Ying lắc đầu, đi đến một chỗ nào đó úp mặt xuống, mệt mỏi với cái tên Sangue này mất rồi.

Sangue thấy Ying như vậy cũng để cho nàng nằm đó, hần đi tìm một cái nhiệm vụ nào đó ra trò.

Chọn xong nhiệm vụ, Sangue đến chỗ của Ying, vẫn thấy cô nằm đó, Sangue hỏi thăm:

- Ying, không sao chứ?

Ying không trả lời, Sangue chạm vào người Ying, Ying cũng chẳng nhúc nhích gì, Sangue đành phải đưa Ying đi đến một nhà trọ.

Sáng hôm sau.

Ying tỉnh dậy, thấy mình đang ở trên giường, cô không biết là mình đã ngủ từ khi nào nữa, quay qua bên cạnh thấy Sangue đang ănmng ngủ bên cạnh, lại còn ở rất gần Ying nữa chứ.

- Rằm

- A

Ying đập Sangue xuống giường.

Sangue bị đá xuống giường đau đớn la lên một tiếng, gãi đầu nhìn Ying, hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Ying nhìn Sangue tức giận, quát:

- Sao ngươi lại ngủ cùng ta?

- Vì ta chỉ thuê một phòng.

Sangue cười đáp ngắn gọn, mà nói lên tất cả.

Ying lại càng tức giận, mắng:

- Lần sau thuê một phòng thì ngươi xuống đất mà ngủ!

Ying đi xuống giường, bỏ đi, Sangue quay lại hỏi:

- Ngươi đi đâu vậy?

- Mua vui.

- Ta cũng đi cùng.

Ying hết nói nổi với tên này, hấn cứ bám theo mình như một cái đuôi không thể rời.

Đi vào bên trong tổ chức sát thủ, Sangue nghĩ thầm là Ying sẽ nhận nhiệm vụ, lên tiếng:

- Không cần tìm nhiệm vụ đâu, vì nhiệm vụ cấp S duy nhất bị ta lấy rồi, chúng ta cùng làm được không?

Ying lắc đầu, nhưng sau đó lại mỉm cười nhạt, nụ cười của nàng có mà tựa như không có.

- Được thôi, ta chấp nhận. Qua kia một chút đi!

Chỉ vào một bàn trống, Ying và Sangue đi đến bàn, hai người ngồi nói chuyện về nhiệm vụ này.

Khi nói sau về nhiệm vụ, Ying lại hỏi:

- Sangue, ngươi không mất ký ức phải không?

Sangue nhìn Ying, cười nhạt, trả lời:

- Không, ta đã bị mất, nhưng ta nhớ lại mọi thứ rất nhanh, khi vào ngôi nhà hoang ở trong rừng, ta đã nhớ mọi thứ.

Ying nhìn mà khâm phục khả năng hồi phục trí nhớ của tên này.

Hai người cũng chẳng có ý định đi làm nhiệm vụ ngay lập tức, vẫn tiếp tục ngồi nói chuyện với nhau.

Không biết từ đâu, một nhóm năm người đi đến chỗ của Ying và Sangue.

- Các ngươi có phải là người của mà lão Hắc Ma Nhân đưa tới không?

Sangue nhìn bọn họ, không biết từ lúc nào, sắc mặt cậu đã lạnh đi rất nhiều tựa như một khối băng được khắc ra, không một chút cảm xúc.

- Nếu ngươi nói là lão già mặc hắc bào thì đúng là như vậy đấy!

Bọn người kia cười thầm, một người con trai ở trong nhóm, có vẻ như cậu ta là nhóm trưởng, cậu ta đập bàn.

- Vậy đấu với bọn ta một trận đi, 2vs2.

Ying liếc mắt nhìn bọn họ, Sangue chẳng có hứng thú gì với đám người này, cả hai người không hiểu tại sao đồng thanh nói:

- Không có hứng thú.

- Không có hứng thú.

Một cô gái có mái tóc tím ở trong nhóm, đứng trước mặt hai người, lên tiếng lớn:

- Bọn người có phải là sát thủ không? Phải thì chúng mình cho bọn ta thấy đi!

- Cần lắm sao?

Ying khinh thường nhìn đám người này hỏi.

Sangue ngẫm nghĩ một hồi, lên tiếng:

- Được thôi! Nhiệm vụ cấp S này chỉ cần ai hoàn thành trước thì sẽ thắng, dĩ nhiên, thắng có thưởng, thua có phạt.

Sangue lấy ra tờ nhiệm vụ cấp S của cậu và Ying định làm ra trước mặt bọn người này.

Bọn người này vừa nhìn thấy nhiệm vụ cấp S, cậu con trai vừa lên tiếng:

- Quả nhiên là các người lấy nhiệm vụ này.

Cậu ta cười đắc ý, lên tiếng:

- Được thôi! Ta đồng ý, phần thắng sẽ như sau, nếu ta thắng các người phải nghe theo mệnh lệnh của ta, làm nô lệ của ta ba năm, thế nào?

Sangue gật đầu:

- Được thôi!

Ying nhìn bọn người này, bọn họ chỉ có nói thắng, chứ không có nói thua, Ying hỏi:

- Vậy nếu các người thua thì sao?

Cậu con trai cứng họng, hừ lạnh nói:

- Làm gì có chuyện bọn ta thua chứ!

Ying nhìn bọn họ, tay vẩy vẩy, miệng phát ra tiếng "xi xi" như tiếng đuôi chó, bọn người này tức giận đỏ mắt, lên tiếng:

- Được thôi, nếu thua thì bọn ta sẽ là nô lệ của người ba năm.

Ying nhìn bọn họ, hăng cười chẳng nói, chỉ chăm chú nhìn vào người ở sau cùng kia, lên tiếng:

- Không cần, nếu các người thua, ta muốn có người đưa tên nô lệ kia cho ta, mãi mãi hần thuộc về ta.

Cả bốn người nhìn về phía Ying chỉ, cả bốn người gạt mình, nhìn tên nô lệ của bọn họ, cậu con trai, cười lạnh lên tiếng:

- Được thôi!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sư Đa Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Những Con Số Khủng Khiếp

- Được rồi, vậy bắt đầu thôi, ai đến được tầng một trăm trước thì thắng, vậy đi!

Nói dứt lời, Ying và Sangue biến mất trong không khí.

Trên đường đi, Sangue hỏi Ying:

- Ying, có thật sự là người biết luật của tháp không vậy?

Ying gật đầu, đáp:

- Dĩ nhiên, từ tầng 1 đến tầng 75 không được sử dụng vũ khí, nhưng từ tầng 80 trở lên thì lại được dùng.

- Đấu trường được tổ chức ở tầng 1, 3, 5, 7, 9,... thường là những con số lẻ, nhưng con số chẵn là những chỗ dành cho các đấu thủ nghỉ ngơi.

- Và đương nhiên nhiệm vụ này yêu cầu chúng ta lấy tiền thưởng từ tầng 100, chỉ cần thắng được tầng 99 là đủ rồi.

- Tầng 100 tuy cũng là tầng dành cho đấu trường như rất ít người có thể lên đó, nhiệm vụ này nói tầng 100 như ghi chú lại nói là tiền thưởng từ tầng 80 đến tầng 99, không cần tầng 100.

- Ta thì có một cách rất hay, chỉ cần đánh một cú mà đối thủ thua, thì chúng ta sẽ trực tiếp lên tầng thứ 50, và đương nhiên là chúng ta sẽ nhận gấp đôi số tiền rồi.

- Nên chỉ cần đến tầng 85 chúng ta đã có đủ tiền cho nhiệm vụ rồi, quá đơn giản. À như với điều kiện là thắng chỉ trong vòng một chiêu.

Vì có một phần ký ức của quá khứ, nên Ying biết được một phần về nơi này.

Sangue kinh ngạc nhìn Ying, mặc dù biết Ying biết khá rõ về nhiệm vụ này, nhưng hẳn thật sự không ngờ, Ying lại còn biết ổ đấu trường này nữa.

Sangue cười nhạt, lên tiếng:

- Không cần đâu.

- Hà?

- Sự thật là đấu trường này ta đã từng tham gia rồi, những đấu thủ chưa đến tầng thứ 100 thì khi nghỉ không đấu nữa, thì sẽ tự động bị loại bỏ tên, nhưng nếu như là từ tầng 100 trở lên thì tên sẽ giữ lại, để khi bọn họ đến, và có thể tiếp tục thi đấu.

- Vì từ tầng 100 trở lên, các đấu thủ sẽ không còn tỉ đấu theo máy tính nữa, mà sẽ thi đấu lựa chọn hoặc thi đấu theo kiểu muốn hay không.

- Tiền thưởng ở trong đó ta vẫn chưa dùng, ta sẽ đến đó lấy và hoàn thành nhiệm vụ nhanh.

Ying hơi nghĩ ngợi một chút, lên tiếng:

- Vì cái gì mà ngại?

- À, là vì ta thấy Ying thích tên nô lệ nửa người nửa thú kia, nên ta mới làm như thế này, chứ không thì ta đã thi đấu từ tầng 1 lại rồi.

Ying nghĩ rằng tên Sangue này đã hiểu lầm nàng, nàng chỉ nhìn tên nô lệ đó hơi bị tội nghiệp vì theo đáng người kia mà thôi, chứ hoàn toàn về việc nói thích thì là không có.

Ying và Sangue đi đến, một thị nữ ở quầy tiếp vui vẻ tiếp đoán hai người, vừa thấy hai người, thị nữ đã vội vã đưa hai người vào phòng tiếp khách quý, sau đó, liền lui xuống.

Thị nữ này quen biết rõ về Sangue, nhưng cô lại không biết Ying, nhưng vì đi theo nên đều cùng đưa đến một nơi tiếp khách quý.

Đến đây một thị nữ khác trang nghiêm đón hai người.

- Sangue.

Sangue đi lên báo tên, thị nữ lấy ra một ờ giấy, bắt đầu đọc:

- Sangue, một đấu thủ ở tầng 330, từ khi tham gia đấu trường vẫn chưa nhận tiền thưởng dù chỉ một đồng, tài khoản hện tại là 456 ức 5800 vạn kim cương, xin hỏi, Sangue đại nhân muốn thi đấu hay muốn nhận thưởng tích lũy?

Sangue không cần suy nghĩ lên tiếng:

- Nhận thưởng.

- Ngài muốn nhận bao nhiêu?

Sangue ngập ngừng, lên tiếng:

- Có thể quy đổi ra thành vật phẩm được không?

Thị nữ hỏi:

- Ngài muốn đổi ra vật phẩm gì?

- Tuyệt ngọc hồn đan.

Thị nữ kinh ngạc, lắc đầu trả lời:

- Xin lỗi, vật phẩm này không thể quy đổi được.

Sangue kinh ngạc, hỏi:

- Tại sao?

- Lúc trước, vật phẩm này chính là phần thưởng của tầng 100, nhưng nó đã là của 1000 năm trước rồi.

- Bây giờ, vật phẩm này chính là phần thưởng của tầng thứ 500.

Sangue tự nhiên cảm thấy mệt mỏi, khi biết mình phải đi lên đến tầng 200 để lấy được vật phẩm.

Thị nữ nhìn Ying, thấy nàng mặc một cái áo khoác màu đen, nàng có cảm giác hơi quen thuộc, hỏi:

- Vị này?

- Ying.

Ying nói ra tên của mình, nàng thị nữ có phần hoảng sợ, nhìn Ying, hỏi lại:

- Vị này, xin hỏi, ngài có thật sự là Ying?

Ying không nói gì, chỉ gật đầu nhẹ một cái, nàng thị nữ lại tiếp tục lấy ra một tờ giấy, lên tiếng:

- Ying, đấu thủ ở tầng 500, từ khi tham gia, không chỉ nhận được nhiều phần thưởng mà còn tạo ra phần thưởng cho các tầng nhỏ, vì thế được ban lãnh đạo tặng cho rất nhiều vật phẩm.

- Tài khoản hiện tại là 9999999999... 20 con số 9... và 10 ức vật phẩm... một con số lớn khủng khiếp mà các đấu thủ ở tầng 600 cũng hằng thử nào có được, chỉ xếp sau một người.

Ying nhìn cô ta kinh ngạc, dù trong lòng cũng có phần kinh ngạc nhưng chỉ là một chút xíu không đánh kể, như là một ngọn lửa vừa thấp lên liền bị tắt đi.

- Ta muốn lấy tuyệt ngọc hồn đan.

Thị nữ gật đầu, lấy ra một hộp ngọc, bên trong là tuyệt ngọc hồn đan.

Ying cầm lấy hộp ngọc, rời đi, thị nữ từ phía sau lên tiếng hỏi:

- Ying, xin hỏi cô có muốn tham gia thi đấu không?

Ying bỏ đi, đưa tay vẫy một cái lên tiếng:

- Không có hứng thú.

Hai người rời đi, vừa đi ra nhìn thấy ở chỗ của thị nữ lúc đầu, nhóm người kia cũng đã tới, trong bọn họ có vẻ như rất là buồn bực, bỏ đi ra ngoài.

Ying kêu Sangue đi về nhà trọ trước, cô thì đi theo sau đám người kia.

Đi theo nhóm người kia đến một khu rừng, một nơi ít người, Ying nhìn thấy bọn họ đang đánh đập nô lệ của bọn họ.

Tên nô lệ này không thể chống cự, thứ nhất vì ấn nô lệ trên người, thứ hai là vì cổ đang bị xích.

Từ đầu, Ying đã để ý đến cái xích trên của của tên nô lệ nửa người nửa thú này rồi, nhìn hấn, Ying cứ liên tưởng đến một con chó đang bị xích.

- Chết tiệt, con chó đáng chết, nếu như không phải vì cái miệng thối của ngươi thì bây giờ có lẽ bọn ta đã thắng rồi.

- Ta cho dù có không nói...thì nó...cũng là sự thật...mà thôi...

Tên nô lệ ôm đầu, cả người co rút lại, lên tiếng khó khăn.

Những người khác tức giận khi nghe câu nói của tên nô lệ, lại càng bực bội, hung hăng đánh mạnh vào người của tên nô lệ.

Tên nô lệ rên lên một tiếng đau đớn.

Ying siết chặt đôi tay, nhìn tên nô lệ này mà nàng lại nhớ tới lúc nhỏ của mình, nhớ tới quá khứ cũng từng bị đánh đập, làm một nô lệ như thế.

- Nè, các ngươi thua rồi, đưa nô lệ đó cho ta!

Ying từ phía sau đi tới, những người nhìn thấy nàng thì biết làm gì, trong máy của bọn họ cũng đã báo lên nhiệm vụ bị hủy.

- Hừ! Cho người, tên này cũng phé trong phé mất rồi!

Tên nô lệ nằm ngất ở đó, một thiếu nữ tóc nâu ngắn ở trong đội giải đi ẩn nô lệ, tên nô lệ biến thành...

Bạn đang đọc truyện *Độc Sư Đa Nghi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Con Chó Nô Lệ Iris

Ying đi tới gần, nắm lấy sau gáy của con vật này, nàng đưa lên, nhìn một lúc lại lên tiếng hỏi:

- Con này là con chó hay con sói đây?

Nhìn con vật lông đen trắng này, nói giống sói thì quả nhiên là rất giống, nhưng nói nó là con chó nhỏ, thì lại càng giống hơn nữa.

Nhìn nó, Ying quyết định:

- Vậy, cứ coi người là một con chó đi!

Ying ôm lấy con "chó" này đi về chỗ của Sangué, nhớ lại chuyện gì đó, Ying đến chỗ quầy, lên tiếng:

- Cho ta một phòng, đưa hết của chìa khóa dự phòng cho ta, nếu không đưa thì phải nhớ rõ là không ai được phép mở phòng của ta đã thuê ra.

Nữ phục vụ nhìn thấy sát khí hắc ám tỏa ra từ Ying, cô gật đầu cố gắng nở nụ cười khó khăn, đưa cho Ying chìa khóa phòng.

Ying trả tiền phòng trước, rồi lấy chìa khóa đi về phòng của mình.

Đi đến phòng của mình, Ying thấy hơi quen quen, đi qua phòng bên cạnh thấy con số 214, Ying nhớ lại, phòng của Sangué chính là phòng 214, còn mình là phòng 213.

Số trời à?

Ying lắc đầu, đi ào trong phòng, đóng cửa, đề phòng đóng cửa, lần cửa chính và cửa sổ.

Đi đến phòng tắm, Ying tắm rửa sạch sẽ cho con chó mới nhặt về này, tắm rửa sạch sẽ xong rồi, nàng ném đại nó lên giường, bản thân cũng mệt mỏi rồi, đi ngủ thôi.

Sáng hôm sau.

Ying tỉnh dậy, thấy bên cạnh mình như đang có một cái lò sưởi, quay lại, Ying thấy đây chính là con chó đó.

- Bị sốt rồi sao?

Đặt tay lên con chó này, Ying cảm nhận nhịp đập của mạch và tim, cảm nhận sinh mệnh của con vật này.

- Trúng độc!

Nhớ tới câu nói cuối cùng của đám người kia, bây giờ, cô hiểu tại sao bọn họ lại nói con vật này là phé trong phé mất rồi.

Tìm kiếm trong không gian ma pháp, Ying thật sự muốn đập đầu của mình, bên trong không gian ma pháp của Ying tuy nói được nhiều thì cả một khu vực đan điền, thừa ruộng được trong cả không gian ma pháp, tất cả đều là được, được rất nhiều, trên cả ức cây.

Nhưng, xem lại mà coi, tất cả số được ở đây, bên phải này, độc được nè, bên trái nè, cũng là độc được, trước mặt nè, độc được trái rộng chân trời, sau lưng thì sao? Độc được toàn diện.

Sử dụng độc được tuy có thể trị như bên trong độc mà con chó này bị trúng.

Chỉ cần một loại độc được nào vào trong cơ thể để giải đi độc được trong người, thì không chỉ không thể giải được độc, ngược lại còn làm cho độc tính mạnh hơn trước.

Ying có cơ thể khác với độc được, nhưng nếu truyền độc từ cơ thể này sang cơ thể của cô nếu làm độc thuần túy thì sẽ không sao, nhưng nếu trong độc

còn có bệnh tình thì Ying sẽ bị gặp nguy hiểm.

Cười lạnh một cái, gặp nguy hiểm thì đã sao? Chẳng thể chết được thì chẳng có thể nào gọi là nguy hiểm cả.

Đặt tay vào người của con chó này, Ying hấp thụ đi độc tính trong người của con chó này, hấp thụ độc xong, Ying mệt mỏi nằm xuống.

Thầm than lên một tiếng:

- Mệt quá!

- Ying nhắm lại đôi mắt, ngủ thiếp đi.

Con chó nhỏ tỉnh dậy, nhìn thấy Ying, nó nhìn lại cơ thể của mình, đôi mắt xám đen nhìn lấy mọi cảnh vật xung quanh, nó ngấm lại, nhớ lại mọi chuyện.

Con chó nhỏ biến thành hình dạng của một con người, mái tóc đen huyền, đôi tai đen được biến đổi thành tai người, đôi mắt xám đen đột nhiên chuyển đổi thành cặp mắt dị đồng, một xanh trời, một tím huyền.

Đặt tay lên chân của Ying, người này lại thở dài, thì thầm:

- Vẫn là cái điểm yếu đó của em, có biết cứ như vậy em sẽ chết đấy, Yign à!

Người con trai khoác lên mình một cái áo màu đen, đeo lên một cái mặt nạ màu trắng, có vân ẩn màu đỏ máu trên mặt nạ.

Rời đi khỏi phòng, vừa ra khỏi phòng, người này đụng phải Sangué, nhưng sau đó, chỉ lướt đi qua, không quan tâm.

Sangué lướt qua người này, thì thầm:

- Cảm giác này là thế nào? Tại sao, ta lại có cảm giác quen thuộc như vậy?

Sangué cũng không để ý nữa, bỏ đi đâu đó.

Người này đến chỗ của tháp thi đấu, tùy tiện đi vào phòng khách quý, nữ phục vụ nhìn thấy con người mang mặt nạ, mặc đồ đen này, liền hoảng sợ, hỏi:

- Xin hỏi ngài, ngài muốn gì vật thừa ngài Iris?

Iris ngó nhìn, cười nhạt, trả lời:

- Không có gì, chỉ qua là muốn rút 432 ức vật phẩm và 100 vạn ức kim cương mà thôi, không gì nhiều cả.

Nữ phục vụ nghe xong có phần tái mặt, con người mà cô đang đối diện này chính là người sở hữu tài khoản khổng lồ trong tháp thi đấu, nếu nói tài sản của chủ tịch tháp thi thua kém con người này vô cùng nhiều, gom cả tiền của tất cả những người ở đây, từ nhân viên đến đầu thì tất cả đều chững bằng một góc của người này.

Kê đứng đầu về mọi mặt, đầu thủ mạnh nhất và người có tài khoản khổng lồ nhất, người đứng đầu bảng trước Ying một bậc, Iris.

Nữ phục vụ chạy đi lấy mấy cái không gian giới chi, hơn cả vạn cái đưa cho Iris.

Iris nhận xong liền bỏ đi.

Giữa đường đi, Iris lại biến thành một con sói với đôi mắt xám đen, đi vào phòng của Ying, đóng cửa lại, lấy từ không gian riêng ra một viên ngọc màu đỏ huyết để bên cạnh Ying.

Viên ngọc từ màu đỏ huyết dần chuyển thành màu trắng, rồi lại mất màu, trở thành một viên ngọc trong suốt, sau đó, viên ngọc lại vỡ nát, trở thành tro bụi, rồi biến mất trong không gian.

Bên trong Ying.

Một con người giống hệt Iris, đôi mắt dị đồng, mái tóc đen được cột lên, đứng trước mặt Ying, ôm lấy Ying, thì thầm vào tai nàng:

- Ta xin lỗi Ying, ta không thể ở bên cạnh em được nữa rồi...

Ying không biết tại sao, đôi mắt ướt đầm, từng giọt lệ rơi xuống, nàng như muốn quát lên:

- Tại sao? Cả hai đều là Iris, tại sao lại khác biệt như vậy, tại sao lại đối nghịch với nhau như vậy?

...

Ying tỉnh dậy, viên ngọc cũng vừa tan biến hết, nhìn bên cạnh, con chó vui vẻ, biến thành một con người khoảng mười tám, vẫn như vậy, vẫn là mái tóc

đen, đôi mắt xám đen, nhìn nàng, nói:

- Chủ nhân, người đã tỉnh dậy rồi!

Nhìn con chó này, Ying hỏi:

- Người là chó hay là sói.

Đôi tai và cái đuôi dựng đứng lên, quẫy quẫy cái đuôi, con chó dễ thương, lên tiếng:

- Chủ nhân, là s...

Con chó nhỏ chưa nói xong, Ying đã nói xen vào:

- Dù là sói đi nữa, trong mắt ta, người vẫn là một con chó.

Con chó nhỏ chẳng thể nói được gì nữa, nó ngẫm nghĩ, vui vẻ, cười hỏi:

- Chủ nhân, tên của ta, tên của ta, người có thể đặt tên cho ta không?

Không hiểu tại sao, Ying vừa mơ một giấc mơ kỳ lạ, bây giờ, lại nhìn thấy con vật nhỏ này hỏi tên, nàng lại chỉ có một cái tên:

- Vậy gọi người là Iris đi.

Con chó nhỏ ngạc nhiên, nhưng sau đó, lại nở nụ cười thật tươi, cười hiếp mắt, đáp:

- Vâng, quả nhiên, chủ nhân vẫn nhớ ta.

Ying ngạc nhiên, nhìn Iris, hỏi:

- Ta và người, từng gặp?

Iris không trả lời, chỉ cười cười, cái đuôi quẫy quẫy.

Không hiểu sao, thấy hơi bị tức giận, cóc đầu Iris, tức giận, hỏi:

- Người trả lời ta đi!

Iris ôm lấy cái đầu, không phải là một cái sợ hãi àm là một cái vui vẻ bộ mặt.

- Chủ nhân, người phạt Iris sao? Quả thật rất giống người của quá khứ, người rất thích bắt nạt Iris. Nhưng Iris cũng rất thích bị người bắt nạt đấy a!

Ying đứng hình với con chó nhỏ Iris này, nàng lắc đầu, hết cái tên điên Sangue, bây giờ, lại đến con chó khùng Iris.

Ông trời đang chơi nàng có phải không?

Bạn đang đọc truyện *Độc Sư Đa Nghiê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Tri Thức Và Ký Ức.

- Mắt của người?

Ying nhìn vào đôi mắt của Iris, không hiểu tại sao nàng lại thấy nó rất không bình thường.

Iris ngăn ra.

Ying đưa tay lại gần mắt của Iris, đến gần con mắt của Iris, Iris cũng không có nhắm mắt lại, vẫn để cho nàng chạm tới.

Chỉ cách có 1cm, hai vòng ma pháp hiện ra trước mắt của Iris, hai ngón tay của Ying chạm vào hai vòng ma pháp liền bị thương ở đầu ngón tay.

Máu từ ngón ứa ra, nhỏ từng giọt vào hai vòng ma pháp.

Cả hai vòng ma pháp tự động phá giải, biến mất đi, từ trong đôi mắt của Iris đột nhiên xuất hiện dị tượng, một bên thì lúc xám đen lúc xanh trời, một bên thì lại là lúc xám đen, lúc tím huyền.

Đôi mắt thay đổi màu sắc liên tục ba lần như vậy, thì hai hạt màu huyết sắc rơi xuống như hai giọt nước mắt.

Ying hứng lấy hai hạt huyết sắc này.

Nhìn vào nó là Ying đã biết ngay, đây chính là tri thức của Ying quá khứ để lại.

Hai hạt này, tuy đều có chung một màu huyết sắc nhưng lại có điểm gì đó không giống nhau, và cả hai hạt này đều to hơn những hạt tri thức trước mà Ying.

Theo suy đoán của mình, thì Ying nghĩ, hai hạt này ít nhất cũng phải giữ bên trong ít nhất cũng là 50% tri thức.

Nhưng lại có một điểm khá là vô lý, Ying đã nhận được 20% tri thức rồi.

Nếu như thêm hai hạt tri thức này thì cũng là hơn 120% mất rồi.

Theo Ying nghĩ thì, giữa hai hạt tri thức, chỉ có một hạt là tri thức, còn một hạt thì là cái gì? Ying quả thật cũng bó tay.

Để biết được hai hạt đó là gì, Ying một lượt đều hấp thu hai hạt vào đầu của mình.

Hai thứ vừa vào, Ying liền ôm lấy đầu, quả thật lần nào hấp thụ những tri thức cũng đều đón đến muốn chết.

Nhưng lần này, có gì đó rất lạ, có một bàn tay rất ấm áp như đang xoa dịu đầu của nàng.

Ying mở mắt ra, nhìn thấy một con người với đôi mắt dị đồng hết sức mê người.

- Không sao rồi, Ying!

Giọng nói của con người này thật là ấm áp, khiến Ying có cảm giác an toàn.

- Anh hai. (nhị ca)

Cảm giác ấm áp này khiến Ying ngủ thiếp đi.

Bây giờ, Ying đã biết được, một hạt có hơn 50% kia không tri thức mà ký ức.

Nhận được ký ức này, Ying biết được rất nhiều thứ về bản thân ở kiếp trước, một con người ham muốn sức mạnh đến đáng sợ.

Nhưng cũng quả thật quá tội nghiệp cho bản thân, ham muốn sức mạnh điên cuồng, nhưng cái giá phải trả cho việc ham muốn sức mạnh ấy, lại chính là những người yêu thương nhất bên cạnh mình, buộc phải ra đi vĩnh viễn.

Người trong giấc mơ mà Ying nhìn thấy chính là người anh kết nghĩa của mình.

Một sự trùng hợp rất khó tin đó là nàng khi đó có một nô lệ tên là Iris, người anh kết nghĩa này cũng có cùng một cái tên là Iris.

Người anh kết nghĩa có tên đầy đủ là Carcere Iris, nô lệ của nàng thì lại là Nebbia Iris, cả hai đều có cùng một cái tên là Iris.

Nhưng sau này, Nebbia lại bị Carcere giết chết, khi đó, Ying cũng biết lý do tại sao Carcere lại giết Nebbia.

Nebbia chỉ dùng cái thân phận là nô lệ ở bên cạnh Ying, chỉ với một mục đích là giết chết được Ying theo như lệnh của các "Đấng Tối Cao".

Carcere vì sự an toàn của Ying nên đã giết Nebbia, nhưng sau khi Nebbia chết, Ying đã đến nói cho Carcere biết, Nebbia đã thần phục nàng.

Carcere gật đầu hiểu rõ, nói lại tâm nguyện cuối cùng của Nebbia chính là được ở bên cạnh nàng một lần, và nó cũng hy vọng nàng sẽ tìm nó lại thêm một lần.

Ba năm sau cái chết của Nebbia, Carcere lại chết đi, kể từ lúc đó, Ying bắt đầu vô cảm, và không thân thiết hay lại gần một ai nữa.

Nhưng số phận lại không cho phép, nàng lại gặp được Akuma, Yan,... một vài người khác.

Ying khi gặp Akuma và Yan thì chấp nhận ở bên cạnh họ, bởi vì, hai người đã tái sinh.

Akuma trước khi tái sinh chính là nữ chủ nhân của Ying, sau đó, lại là người chị kết nghĩa của Ying, khi tái sinh lại trở thành một người con trai, ký ức chỉ mơ hồ nhớ về Ying.

Yan thì trước hay sau khi tái sinh đều là một người con trai, Ying đối với Yan cũng như trước và sau khi tái sinh, đều xem Yan như một người anh trai.

Còn một số người khác, trong đó có cả người Ying yêu thương, cũng có cả kẻ thù.

Khi tất cả mọi người đã sống lại, đã tập hợp với nhau, Ying lại biến mất.

Ying biến mất là vì sợ quá khứ sẽ lại diễn ra thêm một lần nữa, những người nàng yêu thương sẽ chết đi vì nàng.

Không biết ngủ đã bao lâu, khi Ying mở mắt ra, vẫn là cái thân hình đấy, như có một sự thay đổi đó là tai người thì không còn, mà trên đầu xuất hiện một đôi tai thú màu đen.

- Rầm!

Iris mở mắt dậy, nhìn Ying, đôi mắt to tròn dễ thương, đôi tai sụp xuống trông rất là đáng yêu, hỏi:

- Chủ nhân, ta đã làm gì sai?

- Ai cho phép người lên giường của ta!!!

Ying tức giận quát.

Iris giải thích:

- Iris không biết, khi tỉnh dậy, Iris đã thấy mình bị chủ nhân đạp xuống dưới rồi, cũng chẳng hiểu lý do tại sao lại ở trên giường cùng chủ nhân.

Ying vẫn còn tức giận, nhưng khi nghe Iris giải thích thì điều chỉnh lại cơn tức, bắt đầu phân tích lại tình huống.

Sao khi phân tích xong, Ying hoảng sợ, vừa hoảng sợ lại vừa lo lắng.

Ngoác ngón tay, ý bảo Iris đi đến.

Iris lo sợ đi tới, vừa đến gần, Ying liền nắm lấy tóc của Iris, không biết từ lúc nào, trên tay của Ying đã có một sợi dây.

Rất nhanh Ying liền cột tóc của Iris lại, rồi thả Iris ra.

- Ying, em bị sao vậy hả?

Quả thật đúng như những gì Ying đoán, đôi tai thú đã biến thành một đôi tai người, đôi mắt màu xám đen cũng biến thành đôi mắt dị dạng.

- Hai người... hai linh hồn... một thân xác?

Iris nhìn Ying, gật đầu, đáp:

- Chính xác! Bây giờ thì đừng có gọi luôn cả họ nữa, cứ gọi anh là Iris đi! Dù gì thì cả hai giờ cũng chỉ còn lại một.

Ying nhìn Iris, lắc đầu.

- Dù là một nhưng hai cái tính cách khác biệt.

Iris cười cười, ngồi xuống bên cạnh Ying, nói:

- Em có được ký ức kiếp trước rồi phải không?

Ying gật đầu.

Iris cảm thấy Ying đang khá là buồn phiền, lại lên tiếng:

- Anh và Iris mới tái sinh thôi, nhưng vì do cả hai cùng một thể xác nên cũng không bị mất đi toàn bộ ký ức.

Iris vừa nói xong, một tay tháo dây cột tóc xuống, đưa cho Ying, bản thân ngất đi.

Sau đó lại tỉnh lại, với một Iris có đôi mắt xám đen.

- Biến thành chó con đi!

Iris nghe Ying ra lệnh, cười vui vẻ:

- Vâng!

Dù đây là mệnh lệnh bắt buộc nhưng đối với Iris nó chẳng khác gì là một đặc quyền cao cả.

Biến thành chó con, đồng thời Ying cũng thay đổi áo trên người, nắm lấy cổ Iris, bỏ nó vào trong áo khoác của mình, rồi rời đi.

Vừa mở cửa, Ying cảm thấy như đập phải cái gì đó ngoài cửa, nhìn ra, thấy Sangué đang ở trước cửa.

Vốn định nói lời xin lỗi, nhưng nhìn thấy người này, thì Ying lại bỏ ý định đó đi.

Liên tục đóng mở cửa thật mạnh.

Sangué không kịp phản ứng gì bị Ying làm như vậy, đầu chảy máu đầm đìa, bất tỉnh tại chỗ.

Nhìn thấy Sangué nằm ở đó rồi, Ying bỏ chạy thật nhanh.

Trên đường đi, Ying suy nghĩ, không biết mình sẽ đi đâu tiếp theo đây?

Suy nghĩ cũng cảm thấy hơi bị phiền phức, liền mở ra cánh cổng không gian ngẫu nhiên mà đi vào trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sư Đa Nghề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Nhập Học.

Đi ra khỏi cánh cổng không gian, Ying đáp xuống đất một cách an toàn, lần này, cánh cổng không gian mở ra đúng ngay tại mặt đất, không có như những lần trước là ở trên trời, Ying cảm thấy hơi bị quái lạ.

- Sao ta lại?

Ngó nhìn qua bên cạnh, Ying thấy Iris là đôi mắt dị đồng, chẳng hiểu gì cả, hỏi:

- Iris, sao anh lại?

Iris giật giật con mắt, lên tiếng:

- Ta vừa mới hỏi...

Ying lắc đầu:

- Ta không biết rõ.

Iris cảm thấy kỳ lạ, tay vút cầm, nhìn quang cảnh xung quanh, lên tiếng:

- Ying, em có biết là chúng ta đang ở đâu không đấy?

Lời nhắc nhở của Iris, Ying mới ngó nhìn xung quang, lại lắc đầu:

- Cũng chẳng biết luôn a.

Một tay ôm mặt, Iris thở dài, nhìn trang phục của Ying, lên tiếng:

- Thấy một bộ đồ hiện đại hơn đi, bỏ luôn cả lớp áo choàng bên ngoài đi.

Ying cũng chẳng nói gì, chỉ dùng a pháp thay lại một bộ đồ hiện đại, nhưng cho dù có hiện đại hay không, thì cũng chỉ có màu đen là chủ yếu.

Ying mặc một cái quần đen jean, áo chỉ có hai màu chủ đạo là đen và trắng, trên cổ còn mang một cái sợi dây chuyền màu đen.

Từ trên xuống dưới chỉ có màu đen là chủ yếu, ngoại trừ mái tóc và đôi mắt đỏ ra.

Ying và Iris đi dạo phố, đến một công viên, Iris bảo Ying ngồi tại ghế, còn bản thân thì chạy đi mua thứ gì đó để ăn uống.

Iris đi chưa được bao lâu, có một người chạy đến, quần cái túi đen bên cạnh ghế của Ying.

Không hiểu tại sao, nhưng Ying lại có cảm giác rất không an toàn.

Một đám người chạy đến, ba nam hai nữ, chia súng vào Ying, một người trong số đó lên tiếng:

- Saimon, người đã bị bắt vì tội cướp của giết người, người hãy đầu hàng, pháp luật sẽ lượng thứ cho người.

Ying cau mày, nhìn đám người này, chưa rõ ràng gì đã đòi bắt người, lên tiếng:

- Các người có chứng cứ gì để bắt ta?

- Cái túi đen bên cạnh người là một chứng cứ tốt nhất, và mái tóc đỏ và đôi mắt huyết sắc chính là đặc điểm của Saimon người!

Đây là lần đầu tiên trong đời, Ying cảm thấy mái tóc đỏ này phiền phức như vậy, tự nhiên cảm thấy căm thù nó.

Chỉ có thể đầu hàng mà thôi, vì đơn giản ở công viên này chẳng có ai làm chứng cho nàng, cho dù Iris có quay lại cũng chẳng thể làm chứng cho Ying.

Ying bị đưa về trại giam, bị đưa vào trại giam con trai.

Vừa vào, là đã nhìn thấy một đám đàn ông cơ bắp nhìn Ying với ánh mắt như muốn ăn thịt người.

Một tên cơ bắp to lớn, trên người còn xăm rất nhiều hình, đến bên cạnh Ying, vỗ đầu của Ying, hỏi:

- Người vào đây vì tội cướp của giết người và cưỡng hiếp người khác sao?

Hắn gật đầu, lại cúi xuống nhìn Ying, hơi thở hơi hám bốc lên:

- Được lắm, vậy ở đây, mày hãy phục vụ cho bọn đại ca này đi.

Nhìn đám người xung quanh, bọn họ cười như những con thú, Ying chẳng thể hiện cảm xúc gì, ngoắc ngón tay, lạnh nhạt nói:

- Được thôi, từng đưa một lên hay cả đám lên, đại ca bọn mày đây chiều hết mình.

Cuối lời nói, Ying cười một cách khiêu khích bọn chúng, liếc nhìn tên đang đặt tay lên đầu của mình, thì thầm, đủ cho cô và hắn nghe:

- Trước tiên là mày.

Dứt lời, Ying nắm lấy tay hắn, tự như lỏng lỏng, mà mạnh và nhanh như bão táp.

Lập tức bẻ gãy tay của tên cơ bắp này, nhưng bẻ mà chỉ vẫn một vòng thì bẻ làm gì.

Đối với Ying, trước nhất vặn ba vòng tay, bẻ xương tay thành sáu khúc, như thế nào mới đáng thỏa lòng.

Tên cơ bắp đau đớn ôm lấy cánh tay, Ying nở nụ cười ác quỷ nhìn đám người kia, từng chút một đi đến chỗ của bọn họ.

Những người kia cũng chẳng vì một kẻ như tên kia mà sợ hãi, cả đám người trực tiếp nhảy lên đám Ying.

- Bóp bóp.

- Răm răm

- Àm àm

...

Bên ngoài kia, nhóm người bắt Ying đang ngồi nói chuyện với nhau, một người con trai tóc xanh đậm nghe thấy tiếng ồn ào ở bên trong trại giam, lên tiếng:

- Bên trong đó có gì đó rất ồn ào.

Cô gái với mái tóc hồng, cười nhạt, nói:

- Chắc là bọn chúng đang giáo huấn tên Saimon đấy, mà lo quá gì chứ Kai?

Kai lắc đầu, chẳng nói gì, cười nhạt với cô gái tóc hồng, cô gái này tên là Mili.

Cô gái mái tóc tím bên cạnh tên là Serra, lạnh nhạt nói:

- Tớ không nghĩ vậy!

Người con trai mái tóc vàng, trông cậu rất là giống con nít, cậu ta tên là Rei, cậu cười híp mắt với Serra, nói:

- Saimon là một tên tội phạm tuy khó bắt nhưng thể lực lại rất yếu! Đúng không nào Yue?

Cậu con trai tóc tím bên cạnh gật đầu tán thành:

- Tớ theo ý kiến của Rei.

Serra không tin vào bọn họ, đứng dậy, đi vào trại giam.

- Chỉ có vào mới biết được.

Bốn người kia lắc đầu, đi theo sau Serra vào trại giam.

Vừa vào trong, cả nhóm người kinh hoàng, bọn họ nhìn một cảnh tượng mà chẳng dám tin nó là thật.

Ying đang ngồi trên một đống người, ung dung tự tại ngồi đọc sách trong bóng tối không có đèn, chỉ có ánh đèn mờ mịt như ánh trăng bên ngoài lối đi.

Cả năm người nhìn vào, như đang nhìn thấy trước mặt mình là một con quỷ ác độc, chứ không phải là một con người.

Ying liếc nhìn bọn họ, đôi mắt huyết sắc như sáng lên trong bóng tối, lên tiếng:

- Ngày mai, hãy đưa ta đi học, tại học viện này!

Ying từ trong ném ra cuốn sách trên tay.

Cả năm người nhìn cuốn sách, kinh ngạc nhìn Ying, Mili nói:

- Người định nhập học tại học viện âm nhạc để tránh án?

- Chính xác.

Kai nhìn Ying, cười khinh thường lên tiếng:

- Muốn bị xóa bỏ tội án thì người cần phải đứng đầu bảng học sinh ưu tú của trường âm nhạc.

- Đó là một cánh mà thôi!

Ying ở bên trong vọng ra, cười lạnh, lại nói tiếp:

- Nếu như ta thắng liên tiếp năm nhóm nhạc trong trường, ta sẽ thắng. Nhưng có luật lệ, ta có quyền được lập một nhóm để thi hoặc thi một mình.

Yue ngẫm nghĩ từ đầu tới giờ, hán lúc này mới lên tiếng:

- Được thôi! Ngày mai, người sẽ được vào học viện.

Nói xong Yue bỏ đi, bốn người cũng bỏ đi, riêng Serra thì đứng đó, nói:

- Người chẳng biết cái gì đâu!

Dứt lời, cô quay lưng bỏ đi.

Sáng hôm sau.

Đám người kia đến trại giam, vừa vào đã nhìn thấy Ying ở bên ngoài nhà giam.

Bọn họ thoáng kinh ngạc, nhưng sau đó vẫn bình tĩnh cũng chẳng hỏi tại sao cô lại thoát ra được, chỉ được cho cô một bộ đồ đồng phục.

Nhận lấy bộ đồ, Ying nhắm mắt lại thay đồ, bộ đồ trên tay của Ying biến mất, nhìn lại trên người không biết từ khi nào Ying đã mặc nó ở trên người.

Bọn họ đưa Ying đi đến trường.

Chỉ dẫn Ying vào trong lớp, lớp học của cô và năm người bọn họ ở cách nhau hai lớp.

Cô giáo bên trong kêu Ying vào, Ying cũng tùy ý đi vào, cô giáo giới thiệu tên của Ying cho mọi người, những người trong lớp xì xầm to nhỏ, sau đó, cô giáo lại nói Ying giới thiệu về bản thân.

- Saimon.

Chỉ nói ra cái tên mà đám người kia gọi mình, rồi chẳng cần lời của cô giáo, Ying tự đi tìm chỗ ngồi.

Ở cuối dãy, một dãy ghế bỏ trống, Ying chọn bàn ở ngay cửa sổ, để dễ dàng ngắm nhìn ra bên ngoài.

Ying ngồi ở đó không được bao lâu, tiếng mở cửa phát ra, một người đi vào, lạnh nhạt lên tiếng:

- Carcere.

Cũng như Ying, nói một từ, sau đó lại bỏ đi tự tìm chỗ ngồi, Carcere chính là Iris, cậu đi xuống nhìn thấy Ying, liền ngồi bên cạnh Ying.

Cô giáo ở bên trên cười trông rất khó coi, lên tiếng:

- Hai bạn mới vào nên giúp đỡ và làm quen với nhau, mọi người hãy giúp đỡ hai bạn nhé, vậy đi, cô còn có tiết, gặp lại các em sau!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sư Đa Nghề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Chết.

Từ đầu tiết tới cuối tiết, Ying và Iris đều giống như nhau, nằm trên bàn và ngủ thẳng giấc ngon lành.

Đến giờ ra về, Ying đến phòng phát thanh, Iris vẫn còn ngủ.

- A...a...a, được rồi. Tất cả các học sinh chú ý, một nhóm nhạc là tội phạm, vì muốn ra khỏi tù, cho nên khiêu chiến với cả các nhóm ở toàn trường này, ưu tiên mười nhóm giỏi nhất trường.

Ying kiêu ngạo lên tiếng.

Iris tỉnh dậy trong lời nói khiêu chiến của Ying.

- Lớp 3C-EF.

Cuối lời, Ying nói xong liền bỏ đi.

Ying quay về lại lớp, vừa ngồi xuống, áp tai vào bàn, Iris nói:

- Anh sẽ chung nhóm của em.

Ying không nói gì, đầu hơi gật, Iris hiểu ý Ying, cười nhạt, Ying chính là đồng ý cho Iris chung cùng một nhóm.

- Chết tiết!

Đột nhiên Ying lại lên tiếng chửi mắng.

- Rầm rầm..

Một người chạy đến, cậu ta có vẻ rất lo lắng, hỏi hỏ, chạy đến lớp của Ying, hẳn ta không quan tâm đến người xung quanh gì cả, nhìn Ying, hỏi:

- Nè nè, sao người lại bị vào tù vậy? Có phải là bị người khác hiểu lầm gì không? Nói cho ta biết đi cho sẽ đi đòi công đạo lại cho người Yi..

Lời nói chưa thốt ra xong, Sangué đã bị một cú đâm vào bụng.

Ying nằm ở trên bàn, một tay chống bàn ngồi dậy, một tay đâm vào bụng của Sangué, nhìn hẳn cô cảm thấy toàn là u linh bảm oán, co rít lên:

- Không liên quan đến người!

Cú đâm ở trên bụng trở thành cú đẩy, đẩy Sangué ra ngoài, lăn vài vòng, đến khi đụng phải bức tường thì Sangué mới dừng lại hoàn toàn.

Ying kéo lấy Iris nhảy qua cửa sổ, đi xuống phía dưới và chạy thật nhanh.

Những người nhìn thấy cảnh này, kinh sợ lên tiếng:

- Không phải đây chứ? Đây là tầng 5 đây!

Đối với Ying thì tầng mấy cũng không quan trọng, từ trên trời cao hơn thế này nhảy xuống còn chẳng làm cô bị sao, thì huống chi là chỉ có tầng 5 cao hơn 10m thì làm được gì.

Sangue ở bên ngoài, vừa đúng lúc nhóm năm người kia đi đến.

Ánh mắt của Sangue đột nhiên thay đổi lạ thường, ánh mắt sắc bén như đang muốn giết lấy người khác.

- Hóa ra là các ngươi, hừ, được lắm. Để ta cho các ngươi biết rõ Saimon thật sự là như thế nào!

Bỗng dưng có một cơn gió lốc thổi qua sáu người, cả sáu người đều biến mất trong không gian cùng cơn gió lốc ấy.

Xuất hiện ở một bãi đất hoang.

Năm người kinh ngạc, đối diện bọn họ là một con người mặc áo choàng đen, bỏ chiếc mũ xuống, lộ ra mái tóc và đôi mắt huyết sắc.

Yue nhìn con người này, lên tiếng:

- Hóa ra, người mới chính là Saimon!

Sangue cười tủm tỉm:

- Bingo!

Sangue đi tới gần bọn họ, những người này cảnh giác với hắn, hắn lướt qua như một cơn gió nhẹ nhàng, trong cơn gió nhẹ nhàng ấy lại vang lên âm thanh u linh:

- Biết được ta thì cũng nên chết đi là vừa.

Từ xa, Ying và Iris đã nhìn thấy cảnh tượng này, Ying siết chặt nắm tay, nàng là đang tức giận.

Tức giận là vì ngay từ đầu hắn đã biết nàng ở đây, hắn đã ở đây từ lâu rồi, chỉ có nàng là không biết hắn ở nơi này, tức chết đi được.

Từ đầu tới giờ, nàng đều là mang trên mình cái tên của hắn, vì nàng giống con trai, vì nàng có màu sắc giống hắn mà bị hiểu lầm chính là hắn.

- Hắn ta vẫn như thế.

Âm thanh của Iris vang lên, Ying bất ngờ quay lại hỏi:

- Anh biết hắn sao?

Iris gật đầu, đáp:

- Hắn ta là con trai của kẻ thù, hắn luôn muốn giết chết em, em không nên lại gần hắn thì hơn, nếu lại gần có thể em sẽ chết vì hắn đấy!

Ying không nói, cô thì trong cơn tức giận, chết vì hắn, cứ như vậy mà không biết từ lúc nào, Ying đột nhiên ngắt đi.

Iris đỡ lấy Ying.

...

- Ying ngươi định chết nữa sao?

Đây chính là giọng nói của nữ quý mà Ying đã từng gặp trước đây.

Ying một tay ôm đầu, nhìn nữ quý, nàng cười lạnh:

- Quý Bá Vương, ta nói cho ngươi biết, nếu như ta chết đi mà còn sống lại ta sẽ đến thế giới của ngươi, diệt tất cả loài quỷ của ngươi, diệt tất cả thần dân của ngươi!

Quý Bá Vương cười khinh thường:

- Ying, thật không ngờ ngươi đã có lại ký ức xưa, hắc hắc, được thôi, ngươi cứ ở đó mà tìm đi, tìm cái thế giới của ta, ta thật sự rất cần ngươi đến thế

giới của ta diệt đi tất cả đây!

Ying tức giận, nhưng nụ cười lạnh thì vẫn ở trên môi:

- Quý Bá Vương a, ta thật không hiểu, tại sao một người như người lại cùng hợp tác với Thần Quang Chi Vương để đặt lời nguyền lên ta?

- Thật khiến ta thất vọng về ngươi, xưa kia ta cứu ngươi, giúp thế giới của ngươi, giúp thần dân của ngươi, nhưng thật không ngờ ngươi lại không hề có ân mà còn có oán với ta, muốn ta không thể chết đi mà còn muốn những người xung quanh ta chết đi để ta không hề có một người bạn nào.

Ying nói đến đây, cô nghiêng răng, căm hận nhìn về Quý Bá Vương.

Khung cảnh xung quanh đột nhiên bị vỡ ra như gương vỡ, Ying mở đôi mắt của mình ra, nhìn thấy Iris ở bên cạnh.

Đôi mắt của Ying trông rất kỳ lạ, vừa buồn lại mang theo nét bối rối, cô không biết phải làm như thế nào, phải nói gì với Iris, Ying đọc một thần chú, rồi bỏ đi.

- Ying giải ma pháp cho anh ngay!

Iris vừa tỉnh dậy, Ying vừa đọc ra ma pháp không gian.

Nghe tiếng của Iris, Ying chỉ quay lại cười nhạt rồi đi vào cổng không gian.

Ra khỏi cổng không gian, trước mặt Ying là Sangué, Ying nắm lấy tay Sangué, triệu hồi một cổng không gian khác rồi lại nói:

- Đi theo ta!

Sangué không kịp nói gì đã bị kéo đi.

Đi ra khỏi cổng không gian, Sangué đứng chờ người ra, hoảng sợ, lo lắng, rất nhiều cảm xúc trên mặt của Sangué, nhưng lại không có biểu hiện vui vẻ hay ảm áp gì cả.

- Ying, đến đây...để làm gì?

Sangué ngập ngừng lên tiếng.

Ying nhìn Sangué, đôi bàn tay lạnh lẽo đặt lên hai bờ má của hắn, thì thầm:

- Để chết, ta được chết, ngươi cũng được chết.

Đối diện hai người là một ngôi nhà màu đen u ám, một người đàn ông chỉ hơn hai mươi tuổi, có mái tóc đen trắng, đôi mắt hồng sắc, bước ra, nhìn hai người, trên mặt ông ta đầy vết nhăn của tức giận.

- Sao ngươi lại đến đây? Ying!!!

Ying nhìn lão ta, cười nhạt, đi đến gần lão ta, lên tiếng:

- Ông không thể giết ta được phải không S? Vì giết ta chỉ có người nắm giữ bàn tay nguyên rủa mới giết được ta. Một trong số đó chính là Sangué.

- Ta bây giờ có thể chết, nhưng mà, ta có điều kiện.

S cười khinh, lên tiếng:

- Được thôi, chỉ cần giết người, đừng nói một, mười hay trăm điều cũng được!

Ying cười nhạt, cô nhìn lấy Sangué, rồi nhìn lại S, lên tiếng:

- Giết Sangué đi. Ngươi hãy giết ta và Sangué cùng một lúc, như vậy ta mới chết được, và cũng như vậy mà hãy giải phóng Sangué khỏi ông, để anh ấy được tự do, không bị ràng buộc bởi ông nữa.

- Lấy cây thương màu đen, có vân ấn màu đỏ xung quanh nó, đâm vào Sangué và ta.

S nghe những gì Ying nói, ông ta liền lui về sau mấy bước mới dừng lại, kinh hoàng lên tiếng:

- Làm sao...làm sao người biết được cây huyết dạ thương có thể giết được Sangué?

Ying cười nhạt, giải thích:

- Vì nó được tạo nên từ Demon đặc biệt, và hơn hết, nó chính là được tạo nên từ xác của Sangué ở kiếp trước!

Không phải chỉ có S mà ngay cả Sangué cũng giật mình, nhìn Ying, hai người chỉ biết dờ người.

Ying đột nhiên vùng tay lên, cây thương từ trong ngôi nhà bay ra, đâm thẳng vào người của S, cây thương bay đi trong âm thầm, làm cho S không kịp chõ tay đã bị đâm xuyên qua người.

Cây thương vẫn tiếp tục bay đi, đi đến sau lưng của Sangué, đâm thẳng vào Sangué, đâm luôn cả Ying.

Ying điều khiển nó đâm vào người mình, cô muốn xem thử, cây thương Demon đâm vào mình thì mình có thể chết được hay không?

Khi nói cây thương Huyết Dạ này có thể giết Sangué, cây thương được làm từ Sangué, Ying biết được là vì ký ức khi xưa.

Ở quá khứ, khi Sangué chết đi, vì thương nhớ Sangué, Ying đã dùng lấy thể xác của Sangué luyện thành một cây thương, lúc đầu luyện nó là vì thương nhớ, nhưng sau cái thương nhớ này lại là một kế hoạch khác.

Từ rất lâu, Ying đã có thể nhìn thấy được tương lai, chính vì thấy được tương lai, nên Ying mới tạo ra nhiều thứ tựa như được sắp đặt trước cho rất nhiều người, kể cả cô.

Khi biết được, Sangué sẽ bị khống chế, Ying đã dùng cơ thể để tạo ra vũ khí, vũ khí có thể giải phóng linh hồn cho cậu ta.

Muốn giải phóng một linh hồn đang bị giam giữ, thì cần một thứ gì đó kích thích cho linh hồn, thứ đó là thể xác.

Sangué ở kiếp này được S tạo ra nhằm để điều khiển, tạo ra thì đương nhiên là chỉ có linh hồn, còn thể xác thì hẳn ta không thể tìm được, chỉ có tạo ra thể xác mà thôi.

Cái thể xác mới này như một cái lồng nhốt Sangué, bắt cậu phải nghe theo lệnh của hắn vô điều kiện, muốn thoát khỏi cái lồng đó thì cần có chìa khóa, và cái chìa khóa đó chính là thể xác của Sangué.

Demon được làm từ máu quý, có thể diệt bất kỳ thứ gì mà nó đâm qua, Sangué có một nửa là dòng máu quý, một giọt máu quý cao cấp có thể tạo ra một thanh Demon.

Sangué là cấp bậc quý vương, trên quý cao cấp, dù chỉ một nửa, nhưng lấy hết máu cũng làm ra được một thanh vũ khí Demon đặc biệt.

Ying tỉnh dậy, đối diện cô là Iris, Iris đang ngủ rất say sưa, đôi tay thú trên đầu quả thật làm người ta liên tưởng đến con cún nhỏ.

Ngồi dậy, nhìn xung quanh, đây vẫn là thế giới tuyệt vọng của S, nhưng xác của Sangué hay của S đều không có, ngay cả cây thương Demon đặc biệt cũng không có ở đây.

- Iris, khi ngươi đến đây, đã nhìn thấy gì?

Iris tỉnh dậy, đôi tai dựng đứng lên, vui vẻ trả lời:

- Chủ nhân, khi ta đến đây thấy trên người của người là một cái xác và một cây thương màu đen vân đỏ đâm xuyên qua người, cách người không xa thì lại có một cái xác khác.

Mọi thứ vẫn không thay đổi, nhưng tại sao? Khi tỉnh dậy thì lại chẳng còn thấy bọn họ?

- Vậy những cái xác và cây thương đó đâu rồi?

Iris nhìn Ying, chớp chớp đôi mắt trả lời:

- Khi người chết hơn ba năm, cái xác trên người của người cũng biến mất, cây thương đồng dạng biến mất theo, còn cái xác kia thì bị phân hủy rồi.

Ying cảm thấy hơi bị bất ngờ, cô không biết mình đã ngủ đi bao lâu, hỏi:

- Ta ngủ bao lâu rồi? Mà...ngươi đến đây từ khi nào?

Iris cười tủm tỉm đáp:

- Chủ nhân người đã ngủ vạn năm, trong lúc người ngủ, có rất nhiều chấm sáng màu đỏ tiêng vào trong đầu của người. Iris đến đây vào đúng lúc người bị cây thương đâm xuyên qua. Kể từ khi người chế đi, Iris cứ ở bên cạnh người, vì biết chắc rằng, người sẽ tỉnh dậy, Iris muốn chủ nhân nhìn thấy Iris đầu tiên khi tỉnh dậy.

Ying đi đến gần Iris, hai tay thành nắm đấm, xoay xoay vòng thái dương của Iris, cười nói:

- Muốn chết lắm phải không? Ai cho phép ngươi đến nơi này hả?

Iris đau đớn, lùi ra sau, hai tay ôm vùng thái dương, đôi mắt ẩm nước long lanh, lên tiếng:

- Xin lỗi chủ nhân, Iris không dám nữa a...

Khuôn mặt chú cún con dễ thương ai nhìn mà không động lòng muốn vút nó, nhưng riêng Ying thì nắm lấy đôi tai của nó, vừa nhéo vừa quát:

- Còn có lần sau thì ngươi đừng hòng được sống yên!

Iris ôm lấy cả đôi tai, ngồi dưới gốc cây sau lưng gần đó, gật đầu, không dám ngược lên nhìn Ying.

Sau một lúc, Iris lên tiếng:

- Chủ nhân, người định đi đâu?

Ying cười nhạt, trả lời:

- Quỷ Giới.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sư Đa Nghề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Saito - Kẻ Sáng Tạo Cấm Thuật.

Ying và Iris đi đến Quỷ Giới, vừa đến nơi, trước mặt hai người là một bãi hoang tàn.

Nhà cửa hay lâu đài đều có khói và lửa, và trên con đường màu máu, cả hai người nhìn xung quang, từ trước ra sau chỉ toàn là xác chết.

Quỷ hay thú hay ma thú gì cũng chết hết.

Ying chỉ tay về lâu đài, hai người đều biến mất khỏi vị trí vừa rồi, cả hai đều biến thành hai đám khói trắng tiếng về lâu đài.

Không hiểu tại sao, nhưng Ying có cảm giác vừa bất an vừa vui vẻ, nhưng cũng có phần quen thuộc về phía lâu đài kia.

Đến đại diện trong lâu đài, Ying và cả Iris nhìn thấy một cảnh tượng kinh hoàng.

Con người ma Ying ám ảnh nhất, sợ hãi nhất mà cũng người mà cô coi trọng nhất đang ở ngay trước mặt cô - Akuma.

- Được rồi Ying đâu? Nếu còn ngoan cố nữa thì luôn cả con mắt kia ta cũng lấy đấy!

Người này, Ying liếc nhìn một cái là đã nhận ra người phụ nữ này là ai rồi, đây chính là Quỷ Bá Vương.

Quỷ Bá Vương bị Akuma đánh không ra gì cả, cả người đầy máu me, trên người đầy vết thương do vũ khí sắt bén như dao đâm vào.

Một đôi mắt bị móc ra ngoài, trên khuôn mặt đầy vết sẹo, cổ cũng có rất nhiều nhưng lại chẳng trúng một chỗ hiểm nào cả.

Phản bội, lưng và chân trở xuống thì không thể đếm được là bao nhiêu vết cắt.

Quỷ Bá Vương cố gắng chỉ tay về phía sau, đang nhấc tay lên thì đã bị Akuma lấy thanh chủy thủ đâm vào bàn tay.

- Thật là ngang bướng mà ~ .

Akuma nói như một đứa trẻ đang chơi đùa ngọt ngào mà đầy sát khí.

Ying ở phía sau nhìn cảnh tượng này, thì thâm trong lòng:

- Cô ta đang cố gắng chỉ vào ta đó a. Quả nhiên nhiều năm không gặp vẫn ác như thường.

Cười, một nụ cười thật sự như muốn giết người, Akuma móc con mắt còn lại của Quỷ Bá Vương ra.

- Aaaaaaaa...

Quỷ Bá Vương đau đớn la lên, Akuma thì mặt lạnh nhạt, đâm một phát vào tim, rọc một đường dài từ tim chạy xuống.

Bỏ đi cái thanh chủy thủ và cái xác chết đó, Akuma đứng dậy.

Lúc này Ying hoảng sợ, nói với Iris:

- Chạy mau đi!

Iris vừa nhận được lệnh liền chạy đi, Ying cũng đồng thời bỏ chạy theo.

Không biết từ khi nào, Akuma đã đưa hai thanh chủy thủ vào cổ hai người Ying và Iris mất rồi.

Akuma cười híp mắt:

- Lâu rồi không gặp, Ying, ngươi có một thú nò à?

Ying cười trừ, dù biết mình không chết được nhưng chống cự chẳng khác là chịu cảnh sống không bằng chết.

- Đi cùng ta về Thần Minh.

Ying chỉ có biết cười trừ gật đầu, để Akuma kéo bản thân đi về Thần Minh một chuyến mà thôi.

Về tới Thần Minh, Ying chẳng biết làm gì, bị Akuma nhốt ở trong phòng, Iris thì ở bên cạnh Ying.

- Iris, lại đây!

Ying ngồi ở trên giường, ngoắc tay với Iris, Iris cũng đi đến gần Ying.

Ying cười nhạt một cái, nắm lấy đôi tai dựng đứng của Iris, thổi vào một cái tai.

Iris run lên, khuôn mặt đỏ bừng như uống say, giọng nói dễ thương run run, lên tiếng:

- Chủ nhân, đừng thổi vào tai của ta mà!

Ying cười gian trá, vút lấy đuôi của Iris.

Iris đột nhiên biến thành một con cún nhỏ, nằm cuộn người lại, Ying xoay vùng thái dương của con cún này, Iris lại biến thành hình người, ôm lấy đầu của mình.

Ying lại như vậy, vút đuôi và tai của Iris, chó con lại biến về nguyên hình, cô vẫn tiếp tục xoay xoay vùng thái dương, cứ liên tục như vậy.

- Chủ nhân, đừng làm nữa a, Iris rất mệt khi phải chờ thành thú rồi lại thành người liên tục như vậy...

- Hắc hắc, chẳng phải ngươi thích bị ta bắt nạt?

- Phải, ta thật sự rất thích chủ nhân a!

...

Ying và Iris cứ ở trong phòng chơi đùa với nhau suốt ngày.

Kể từ khi Ying giết chết S và Sangué, những ký ức và tri thức đều tự tập trung lại, cô bắt đầu thay đổi đi.

Một con người gần như là bị đa nhân cách, bất cứ một người, cô liền biểu hiện một kiểu khác, lúc thì lạnh nhạt, lúc thì lại sợ hãi, lúc lại vui vẻ, lúc quái dị,... khó mà có thể xác định được tính cách thật sự của Ying.

Ở trong phòng suốt một tháng, Ying bắt đầu muốn đi ra ngoài, nhưng vấn đề lại sợ Iris bị bắt nạt, một vấn đề khiến Ying bức bối, nên cô buộc phải cột tóc Iris lên.

Khi cột tóc Iris lên, thì đôi mắt của Iris cũng thay đổi, trở thành một con người hoàn toàn, không còn là nửa người nửa thú nữa.

Đi dạo bên ngoài, một số tân sinh nhìn thấy hai người cũng chẳng biết đây là thần hay là tân sinh, bọn họ chưa bao xuất hiện trước mặt mọi người, thì khó lòng biết được hai người là ai.

- A, đây không phải là Cẩm Thần hay sao, lâu quá không gặp!

Giọng nói nhưng lặc khó nghe này, Ying cũng đoán được mà không cần nhìn là ai rồi - Diệp Tiêu Dao.

Nhưng bây giờ với một cái tên là Dao Dao, Ngọc Thần.

Vừa nghe đến Cẩm Thần thì Ying đã biết rõ, Cẩm Thần là gì rồi, trước khi rời khỏi nơi này, có rất nhiều lời nói về cô.

Huyết Thần thì chỉ qua là vì cái mái tóc màu đỏ mà thôi, khi thi đấu, Ying cứ luôn sử dụng cấm thuật, nên bọn họ muốn đổi tên Huyết Thần thành Cẩm Thần.

Nhưng Akuma thì lại không chấp nhận, nên những vị thần chỉ len lút nói với nhau mà thôi.

- Ý kiến hay a!

Đột nhiên đôi mắt của Ying sáng lên, quay qua nhìn Iris, Iris chớp chớp mắt, nhớ tới cái gì đó, lên tiếng:

- Chẳng lẽ em định...

- Phải em sẽ đến Hồn Ngục giới.

Dao Dao nhìn hai người, bọn họ trong mắt không hề có sự tồn tại của nàng, Dao Dao tức giận, đến bắt lấy tay của Ying, rít lên:

- Cô sao lại quay về đâu? Sao cô không đi luôn đi?

Iris bất bình với Dao Dao, hất tay cô ta ra khỏi Ying, lạnh lùng:

- Cô hãy cẩn thận lời nó của cô đấy, Dao Dao!

Dao Dao nhìn Iris, không hiểu tại sao, trong mắt nàng như có trái tim, nhìn chăm chăm vào Iris, cô ta đã bị Iris hút hồn mất rồi.

Iris nhìn thấy biểu hiện này của cô ta, đẩy cô ta ra, lạnh lẽo nói:

- Đúng là một con Điểm Thần! Nếu còn dám xuất hiện trước mặt bọn ta nữa, chết.

Ying mở ra cánh cổng không gian, hai người đi vào trong cánh cổng không gian đó.

Đi ra khỏi cổng không gian, trước mặt hai người là những cột ngọc bích khổng lồ cao không thấy đỉnh.

Một linh hồn bay đến, lên tiếng quát:

- Các ngươi là ai? Còn sông? Sao lại đến đây? Muốn chết sao? Không biết lớn bé...

Linh hồn này còn chưa nói xong đã bị một lão già ở phía sau dùng gậy đánh nó bay ra xa.

- Ying, ngươi muốn lão ta làm gì cho ngươi? Nhưng hãy nhớ, ta chỉ còn nợ ngươi một lần, xong lần này sẽ chẳng có lần sau nữa đâu!

Ying vỗ tay mấy cái, cười nhạt:

- Quả không hổ danh là ngươi cai quản Hồn Ngục, được thôi, ta muốn ngươi thả một người và không bao giờ bắt người đó một lần nào nữa.

Lão già nhìn Ying, lão ta thở dài một hơi, lên tiếng:

- Theo ta.

Trên đường đi theo lão, lão lên tiếng:

- Hãy nhớ, đừng bao giờ quay lại đây nữa!

Ying cười tủm tỉm:

- Được thôi, nhưng phải xem thử...

Ying nói ngập ngừng, không lên tiếng nữa, cô biết chắc lão già này cũng đã biết hết những từ phía sau là gì rồi, chắc cũng chẳng cần nói nữa.

Lão dẫn hai người đến một khu vực, bên dưới nền là những vòng ma pháp chồng chất lên nhau, phát ra những ánh sáng màu ngọc bích.

Trước mặt ba người là mười hai cột ánh sáng ngọc bích, thân của mười hai cột bích này đều có những dây xích sắt quấn quanh.

Trung tâm của mười hai cột ánh sáng ngọc bích là một con người đang bị trói bởi những dây xích ở chính giữa.

Lão già gõ cây gậy vào cái xuống đất, những sợi dây xích biến mất, những cột ánh sáng đồng dạng biến mất theo sau.

Ying tới chỗ của người đó, giúp hắn đứng dậy, Iris lại cõng con ngươi này trên lưng, quay về Thần Minh.

Con người này ở trong phòng của Ying, Iris ở bên cạnh chăm sóc hắn, cứ mỗi lần về phòng thì Iris lại chờ thành nửa người nửa thú, một Iris nở lẻ.

Ying ở bên ngoài đi dạo một vòng hoa viên, ngồi trên một cái ghế, Akuma không biết từ lúc nào đã ngồi bên cạnh cô, lên tiếng:

- Có phải trước khi chết, Quý Bá Vương đã truyền âm cho ngươi đúng không?

Ying gật đầu, đáp:

- Ngươi nghĩ cội nguồn của ngươi là gì? Để ta cho ngươi biết một bí mật, ngươi được tạo ra chứ ngươi không được sinh ra, ngươi được tạo ra từ mười hai giọt máu của mười hai người khác nhau, và linh hồn của ngươi được tạo ra từ sức mạnh của một người, tổng cộng có mười ba người tạo ra ngươi, mười ba người này, không phải là người của thời đại đó, những kẻ nghịch thời không (thời gian và không gian).

- Vì linh hồn của ngươi là nguồn sức mạnh, nên có rất nhiều kẻ muốn chiếm hữu ngươi, giết ngươi, cả ta cũng muốn có ngươi. Quý Bá Vương đã nói thế đấy!

Ánh mắt Akuma âm lãnh như lo lắng cho chuyện gì đó, lên tiếng:

- Đừng nói cho ai biết hết!

Ying gật đầu, quay trở về phòng.

Thấy Iris đã ngủ, con người đang nằm ở trên giường đang ngồi dậy.

Hắn ta nhìn Ying, đôi mắt kỳ lạ, một xanh lá, một vàng kim, hắn lên tiếng:

- Tại sao ta lại ở đây?

Ying không trả lời, chỉ nhìn hắn một lúc, hắn lại lần nữa lên tiếng:

- Ying, ngươi cứu ta sao? Tại sao ngươi lại làm vậy? Ta vốn không đáng để ngươi quan tâm đến cơ mà?

Ying lắc đầu, trả lời:

- Tên cai quản đó nợ ta, ta muốn ngươi được sống lại, được tồn tại trong thế giới này mà thôi, hơn hết là ta ngưỡng mộ ngươi, Saito - kẻ tạo ra cấm thuật.

- Sự tồn tại của ngươi là mối đe dọa cho toàn thời không, nhưng không có ngươi, cấm thuật sẽ không tồn tại, ngươi là kẻ duy nhất không bị ảnh hưởng khi sử dụng cấm thuật.

Saito nhìn Ying, cậu cười nhạt nói:

- Ngươi vẫn không thay đổi, vẫn kỳ quái như xưa.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sư Đa Nghiê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Quỷ Thời Không.

Sáng hôm sau.

Cả ba người đều bị tập trung đến phòng họp của Thần Minh.

Ở trong phòng họp, Saito thì luôn ôm một quyển sách, viết cái gì đó vào trong quyển sách.

Iris thì từ đầu tới giờ vẫn chỉ cứ nằm ngủ, hắn chỉ đến đây vì Ying mà thôi, những thứ như thế này nếu là ở chỗ khác thì đảm bảo hắn đã cho cả cái Liên Minh hay Thần Thánh công hội này cho tan thành mây khói mất rồi.

Còn Ying thì lại cứ chống cằm ngồi nghe những vị Thần này luận thuyên cả buổi.

- Rầm!

Ngọc Thần đập bàn một cái, liếc nhìn Ying, tức giận quát:

- Ta có ý kiến này, tại sao đám người kia cũng là người của Thần Minh vậy tại sao bọn họ lại chẳng làm gì cho Thần Minh?

Những vị thần khác gật đầu, cùng lên tiếng:

- Phải đấy! Từ khi đến đây, không phải gây sự thì cũng là ăn không ngồi rồi hưởng thụ.

- Hừm, nói Huyết Thần gì chứ phải đòi là Hưởng Thụ Thần hay là Cầm Thân thì đúng hơn.

- Ha ha, chí lí chí lí.

- Người nên đổi tên đi là vừa Huyết Thần à!

- Rầm!!!

Iris đập bàn một cái, sắc mặt rất khó coi, tức giận dùng dùng đứng dậy, nhìn những người ở đây, hít thở sâu vài nhịp, rồi quát lớn:

- Bọn khốn tụi bây ồn ào chết lão tử ta!!!

Nói xong, Iris hừ lạnh một cái bỏ đi.

- Bụp.

Saito đóng quyển sách lại, bước ra khỏi ghế, cũng chẳng ngó nhìn bọn người này, quay bỏ đi.

Đồng dạng hai người bỏ đi, Ying cũng đứng dậy bỏ đi.

Vừa bước được một bước, Akuma đã lên tiếng:

- Đưa thuốc giải cho bọn họ đi.

Ying ngó lại, quay nhìn Akuma, ánh mắt như oán linh, hắc ám lên tiếng:

- Tại sao ta lại phải đưa cho bọn không đáng phải sống như bọn chúng?

Akuma cười lạnh liếc nhìn bọn người này, gật đầu đồng ý:

- Phải, muốn sống thì phải tự tìm đường sống chứ!

Ying cười nhạt với Akuma, hai người cùng một lượt bỏ đi ra ngoài.

Một vài trong nhóm đột nhiên sắc mặt tái mét, những người này gồm có những người từng nhìn thấy Ying hạ độc Độc Thần.

Lo sợ đứng dậy, vừa chạy được ba bước đầu của bọn họ bị nổ tung.

Ở bên ngoài, Iris nghe được tiếng nổ, tự dưng quay về công hội Thần Minh, xì một tiếng:

- Phiền phức quá cho nổ hết luôn cho rồi!

- Rắc!

Búng tay một cái, cả công hội Thần Minh nổ tung.

Akuma cười nhạt nhìn Iris, nói:

- Sao người vẫn không thay đổi gì hết vậy hả?

- Đơn giản vì bọn chúng khiến ta bực bội. Mà thôi, đi mau lên đi!

Iris trả lời.

Saito đưa tay về phía trước, một cánh cổng không gian ở trên không được mở ra, hai con rồng đồng loạt bay vào bên trong.

Vào trong cánh cổng không gian, cả bốn người trò chuyện:

- Lâu rồi không gặp Saito.

- Lâu rồi không gặp Akuma.

Akuma và Saito như quen biết nhau, chào hỏi nhau, cả hai nhìn nhau cười đồng thanh đáp lời:

- Người vẫn ác quỷ như xưa - Saito nói.

- Người vẫn quỷ quyết như xưa - Akuma nói.

Ying lắc đầu nhìn hai người này, tính luôn cả Iris, lên tiếng:

- Vẫn sát thân như xưa a.

Akuma cười cười, chỉ qua Iris, Iris cười trù:

- Tại bọn đó cả thôi! Bây giờ Thần Minh giới đã không còn tồn tại nữa a.

- Ta không quan tâm a. Chúng ta đến thế giới nào đó đi!

Ying cười đáp.

Ba người gạt đầu, đi ra khỏi cổng không gian, một bầu trời xanh, một con rồng xanh bay bên cạnh hai người.

Một con người ngồi trên con rồng xanh này, cậu ta chính là Yan.

Yang đến bên cạnh con rồng của Akuma, trách mắng:

- Sao người tàn nhẫn vậy? Chơi mà rù ta, giờ thì sao? Hết chơi được với bọn Thần Minh đó rồi còn gì? Sao các người giải quyết nhanh như vậy?

Cả nhóm người cười ha hả, bọn họ ai nói bọn họ là thần thánh? Những người này luôn được gọi là kẻ phản Thánh thì có lý nào lại ở bên nhóm thần thánh chứ?

Nếu như là kiếp trước, không phải bị chết đi, cả nhóm được tập hợp lại toàn bộ thì chắc chắn một điều, cả thánh gặp bọn họ cũng phải chạy đi gấp.

Yan nhìn mọi người, nói:

- Chúng ta đến Quý Thời Không đi!

- Quý Thời Không?

Saito hỏi một tiếng, sao đó lại cười quái đản:

- Được đấy! Ta thật sự phải vào đó một chuyến rồi, ta cần phải tìm ra được cội nguồn sáng tạo ra ta ở đó!

Ying ngẫm nghĩ cũng gạt đầu, Iris thì lại chẳng có động tĩnh gì cả, Akuma thì cười nhạt không ý kiến, Yan nhìn mọi người rồi mở ra cổng không gian.

Cổng không gian lần này rất khác, nó là một cổng không lồ lơ lửng trên trời, một cổng thành màu đen mở ra, bên trong là hình dạng lốc xoáy đen thẫm khiến người ta nhìn vào mà muốn chóng mặt.

Đây là cánh cổng thời không, có ba cánh cổng thời không chủ yếu là Quý Thời Không, Nhân Thời không và Thánh Thời Không.

Mỗi thời không là gồm nhiều thế giới khác nhau.

Nhưng đây mới chỉ là ba thời không cơ bản, còn rất nhiều thời không khác.

Cả nhóm đi vào trong đó, khi đi ra, Ying không biết là mình đã ngủ đi từ khi nào, khi mở mắt dậy thì chẳng thấy ở ở bên cạnh, Dragon thì vẫn ở bên cạnh, nhưng vấn đề là nó ở trong người của nàng.

- A, Ying phải không? Lâu quá không gặp a!

Một nữ tóc xanh trời ngọc cười nhìn Ying chào hỏi, Ying nhìn cô gái này một lúc, không nhận biết được cô gái này.

Cô gái tóc xanh trời ngọc này đột nhiên lộ ra đôi tai mèo màu trắng.

Nhìn đôi tay mèo này, Ying vui vẻ, chào hỏi:

- Lâu quá không gặp Nekomesupe.

Nekomesupe cười từ không gian hư ảo kéo ra một người tóc bù xù, một đôi tay mèo màu đen và một cái đuôi quỷ, nhìn người này, Ying có phản bất

ngờ, sau đó vẫn chào hỏi:

- Xin chào Nekomesume.

- Xin chào.

Nekomesume nhìn Ying chớp mắt mấy cái, hỏi:

- Ngươi đến đây làm gì?

Ying đáp:

- Tìm một trong mười hai kẻ sáng tạo ra ta.

Ying trả lời rất đơn giản, hai người nhìn nhau, Nekomesume lên tiếng:

- Ngươi hiện tại muốn tìm sao?

Ying gật đầu, Nekomesume lắc đầu:

- Xin lỗi bọn ta làm không được.

- Tại sao?

Ying hỏi.

Nekomesume lại nói:

- Vì những người đó có khả năng giống ngươi, có thể thay đổi thời không mà không bị trừng phạt hay nguyên rủa.

Nekomesume gật đầu, nói tiếp:

- Nếu ngươi muốn biết thì hãy để thời gian trả lời cho ngươi, những người tạo ra ngươi đều có quan hệ rất thân thiết với ngươi đấy!

Nekomesume lại lên tiếng:

- Những kẻ sáng tạo trong bốn mươi bảy vị sáng tạo hiện tại, không một ai có khả năng tạo ra ngươi.

Ying cũng chỉ biết cười trừ không còn gì hơn, nhìn hai người này, Ying ngây thơ hỏi:

- Hai người vẫn chưa có con à?

Nekomesume và Nekomesume nhìn nhau, Nekomesume tức giận:

- Tại hắn không muốn tạo ra sinh linh với ta!

Ying gật đầu:

- Hiểu rồi, hiểu rồi a. Nekomesume, ngươi lo mà tạo ra sinh linh mới đi, bây giờ ta cần phải đi rồi, khi nào đó gặp lại.

Hai người vẫy tay tạm biệt Ying.

Ying đi một lúc nhìn lên trên xanh, những bóng người trắng từ trên trời bay xuống, Ying ngẫm nghĩ:

- Có lẽ phải lên trời một chuyến a.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sư Đa Nghề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.